NORA ROBERTS

VIS *în* ALB

CVARTETUL MIRESELOR

NORA ROBERTS

Vis în alb

Vision in White
Nora Roberts
Copyright © 2009 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: info@lirabooks.ro; comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Vis în alb
Nora Roberts
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Nous Advertising, Cornel Drăghia
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-600-505-0

NORA ROBERTS

Vis în alb

Traducere din limba engleză
Ruxandra Oargă

Lira

Pentru Dan și Stacie
Pentru Jason și Kat
Pentru toate momentele

„Sedu-mi inima și poți avea trupul meu,
Găsește-mi sufletul și sunt a ta pentru vecie.“

Anonim

„Nu doar simpla asemănare este prețioasă... ci legăturile și sentimentul apropierii de acel lucru... chiar umbra acelei persoane care stă acolo, blocată pe vecie!“

Elizabeth Barrett Browning

prolog

Până la opt ani, Mackensie Elliot fusese căsătorită cam de paisprezece ori. Câte o dată cu fiecare dintre cele trei prietene ale ei, când fusese fie mireasă, fie mire, apoi cu fratele celei mai bune prietene (în ciuda protestelor acesteia), cu doi câței, cu trei pisici și cu un iepure. Participase la nenumărate nunți pe post de domnișoară de onoare, de cavaler de onoare și de oficiant. Deși despărțirile se realizaseră mereu pe cale amiabilă, nici un mariaj nu rezistase mai mult de o după-amiază. Acest caracter temporar al căsătoriilor nu era o surpriză pentru Mac, deoarece și părinții ei avuseseră parte de două căsnicii până atunci.

„Ziua Nunții" nu era jocul ei preferat, dar îi plăcea foarte mult să se dea drept preot, pastor sau ofițer al stării civile. Ori rabin, după petrecerea de Bar Mitzvah a nepotului celei de-a doua soții a tatălui ei.

În plus, îi plăceau brioșele, prăjiturile fine și limonada acidulată, servite de fiecare dată în momentul sosirii.

Era jocul preferat al lui Parker, iar „Ziua Nunții" se desfășura mereu pe domeniul Brown, cu grădinile sale întinse, crângurile sale frumoase și iazul sclipitor. În timpul iernilor friguroase din Connecticut, ceremoniile puteau fi organizate în fața unuia dintre șemineele călduroase aflate în casa cea mare.

Nunțile erau simple, dar puse la punct cu meticulozitate. Nunți regale, răpiri spectaculoase, tematică din domeniul circului și vase ale piraților. Toate ideile erau cântărite îndelung și supuse la vot, și nici o temă sau costum nu era prea extravagant.

Totuși, după cele paisprezece căsătorii, Mac se cam săturase de „Ziua Nunții".

Până când a avut o revelație.

Cu ocazia celei de-a opta aniversări, tatăl cel fermecător, și de cele mai multe ori absent, al lui Mackensie îi trimise un aparat de fotografiat Nikon. Ea nu își exprimase niciodată interesul pentru fotografie și, la început, îl lăsase deoparte, alături de celelalte cadouri ciudate, primite de la el după divorț. Însă mama lui Mac îl pârâse mamei sale, iar bunica îl bombănise și se plânsese de „tâmpitul și nefolositorul Geoffrey Elliot" și de aparatul de fotografiat pentru adulți, un cadou nepotrivit pentru o fetiță. Mai bine să-i fi trimis o păpușă Barbie.

Deoarece, din principiu, îi plăcea să o contrazică pe bunica ei, interesul lui Mac pentru aparatul de fotografiat crescu dintr-odată. Pentru a-și enerva bunica – oricum își petrecea vara în casa lor, în loc să meargă la căminul pentru pensionari din Scottsdale, unde Mac susținea cu tărie că îi era locul –, Mac începu să poarte cu ea peste tot aparatul marca Nikon. Se juca și experimenta. Făcea poze cu camera ei, cu propriile picioare, cu prietenii ei. Fotografiile erau ori încețoșate și întunecate, ori neclare și spălăcite. Din cauza acestor insuccese și a divorțului iminent dintre mama sa și tatăl ei vitreg, interesul pentru Nikon începu din nou să scadă. Nici la câțiva ani după aceea nu reuși să își dea seama ce anume o determinase să-și ia aparatul cu ea la Parker, la un joc de „Ziua Nunții" organizat într-o duminică frumoasă de vară.

Fiecare detaliu al nunții tradiționale din grădină fusese atent planificat. Mireasa Emmaline și mirele Laurel aveau să își rostească jurămintele sub un decor din trandafiri. Emma urma să poarte voalul și trena din dantelă, făcute de mama lui Parker dintr-o față de masă veche, în timp ce Harold, golden retrieverul bătrân și blând al lui Parker, urma să o conducă la altar, pe aleea din grădină. Oaspeți de onoare erau păpușile Barbie și Ken, alături de alte personaje din desene animate și de tot felul de animale din pluș.

– Este o ceremonie privată, spuse Parker, în timp ce îi aranja voalul Emmei. Va urma o mică recepție pe terasă. Unde o fi cavalerul de onoare?

Laurel, cu genunchiul proaspăt julit, scoase capul dintre tufele de hortensii.

– A fugit și s-a urcat în copac după o veveriță. Nu reușesc să îl conving să coboare.

Parker își dădu ochii peste cap.

– Lasă că îl aduc eu. Nu trebuie să vezi mireasa înainte de nuntă. Poartă ghinion. Mac, fixează-i voalul Emmei și adu-i buchetul. Eu și Laurel îl vom da jos din copac pe Mr. Fish.

– Mai degrabă aș merge să înot, spuse Mac, privind fără interes voalul Emmei.

– Putem merge după ce mă căsătoresc, răspunse mireasa.

– Probabil. Nu te-ai săturat să te tot căsătorești?

– Ah, nu mă deranjează. Iar afară miroase atât de bine. Totul este atât de frumos.

Mac îi dădu Emmei buchetul de păpădii și violete, singurele flori pe care aveau voie să le culeagă, și îi spuse:

– Ești frumoasă.

Era adevărat. Părul închis la culoare și lucios al Emmei cădea în valuri pe sub dantela albă. Ochii ei căprui-închis străluceau, în timp ce mirosea buruienile. „Are pielea bronzată, aurie", se gândi Mac, uitându-se cu dispreț la pielea ei albă ca laptele.

Blestemul părului roșcat, cum obișnuia mama ei să-i numească podoaba capilară de culoarea morcovului, era moștenire de la tatăl său. Pentru vârsta pe care o avea, Mac era înaltă și slabă ca un băț, cu dinții deja captivi într-un aparat dentar. Se gândea că, în comparație cu ea, Emmaline arăta ca o prințesă a țiganilor.

Parker și Laurel se întoarseră chicotind, cu cavalerul de onoare zbătându-se în brațele lui Parker.

– Toată lumea să-și ocupe locurile.

Parker dădu drumul pisicii în brațele lui Laurel.

– Mac, trebuie să te îmbraci! Emma...

– Nu vreau să fiu domnișoară de onoare.

Mac se uită la rochia împopoțonată, de Cenușăreasă, întinsă pe o bancă din grădină.

– Chestia aia îmi provoacă mâncărimi și, în plus, e prea cald. De ce nu poate să fie Mr. Fish domnișoară de onoare, iar eu să fiu cavalerul?

– Pentru că planurile sunt deja făcute. Toată lumea are emoții înainte de nuntă.

Parker își dădu pe spate codițele lungi și castanii, apoi își luă rochia și căută urme de lacrimi sau pete. Satisfăcută, o împinse spre Mac.

– Totul este în regulă. Va fi o ceremonie frumoasă, cu iubire adevărată și fericire până la adânci bătrâneți.

– Mama zice că fericirea până la adânci bătrâneți este o mare prostie.

După spusele lui Mac, urmă un moment de liniște. Cuvântul *divorț,* nerostit, părea că atârnă în aer.

– Nu cred că trebuie să fie neapărat așa.

Cu o privire binevoitoare, Parker se întinse către Mac și îi mângâie brațul gol.

– Nu vreau să port rochia. Nu vreau să fiu domnișoară de onoare. Nu...

– Bine. E în regulă. Putem să ne prefacem că avem o domnișoară de onoare. Tu ai putea să faci poze.

Mac își privi aparatul de fotografiat. Uitase că și-l atârnase de gât.

– Nu-mi ies niciodată bine.

– Poate că acum vor ieși. Va fi amuzant. Poți să fii fotograful oficial al nunții.

– Fă una cu mine și cu Mr. Fish, insistă Laurel, venind în fața aparatului. Fă una, Mac!

Fără prea mult entuziasm, Mac ridică aparatul și apăsă pe buton.

– Ar fi trebuit să ne gândim la asta dinainte! Poți să faci portrete cu mireasa și mirele și multe alte poze în timpul ceremoniei.

Preocupată de noua ei idee, Parker agăță rochia Cenușăresei în tufișul de hortensii.

– Va fi bine, va fi distractiv. Trebuie să mergi spre altar cu mireasa și cu Harold. Încearcă să prinzi câteva poze bune. Eu aștept, și apoi voi porni muzica. Haideți!

„Vor fi brioșe și limonadă", se încurajă Mac. „Iar mai târziu vom merge la înot și ne vom distra." Nu conta dacă pozele erau o prostie, nu conta că bunica ei avea dreptate, iar ea era prea mică pentru aparatul de fotografiat.

Nu conta că mama ei divorța din nou sau că tatăl ei vitreg, un om bun, se mutase deja din casă. Nu conta că fericirea până la adânci bătrânețe era o prostie, pentru că totul era oricum doar un joc de roluri.

Încercă să facă poze cu Emma și cu binevoitorul Harold, imaginându-și cât de neclare vor ieși iarăși pozele cu degetele ei imprimate pe ele ca întotdeauna.

Când începu muzica, se simți prost că nu își pusese acea rochie enervantă de domnișoară de onoare, doar pentru că lăsase gândurile despre mama și bunica ei să îi strice dispoziția. Se așeză așadar într-o parte și își dădu toată silința să facă o fotografie bună cu Harold în timp ce o ducea pe Emma spre altar, pe aleea din grădină. Totul arăta diferit prin lentila aparatului, se gândi ea – felul în care putea să focalizeze pe chipul Emmei, felul în care voalul cădea peste părul ei. Și modul în care soarele trecea prin dantelă era frumos.

Mai făcu niște fotografii, în timp ce Parker spunea: „Ne-am adunat aici", precum pastorul Whistledown, Emma și Laurel se țineau de mâini, iar Harold se încolăcise la picioarele lor, dormind și sforăind.

Observă ce strălucitor părea părul lui Laurel în lumina soarelui care cădea peste vârfurile ieșite pe sub pălăria

de mire, și felul în care mustățile lui Mr. Fish tremurau, în timp ce căsca.

Ceea ce se petrecu în clipele care urmară reverberă atât în interiorul lui Mac, cât și în exterior. Cele trei prietene ale sale se adunaseră sub florile albe de trandafiri, formând un triunghi de fete drăguțe. Instinctul o făcu pe Mac să își schimbe poziția, nu mult, înclinând ușor aparatul. Nu știa ce va ieși la final, ci doar că ceea ce vedea prin lentilă arăta bine.

Brusc, fluturele albastru zbură prin cadrul aparatului și se așeză pe o buruiană galbenă din buchetul Emmei. Uimirea și plăcerea se citiră pentru un moment pe cele trei fețe care alcătuiau triunghiul de sub trandafirii albi.

Mac apăsă pe buton.

Știa, *știa* că fotografia nu va fi încețoșată și întunecată, sau neclară și spălăcită. Degetul ei nu bloca lentila. Știa exact cum va arăta poza și știa că bunica ei se înșelase în tot acest timp.

Poate că fericirea până la adânci bătrâneți era o prostie, dar acum știa că voia să facă mai multe fotografii care să surprindă momente cu adevărat fericite. Pentru că acestea vor dura până la adânci bătrâneți.

capitolul 1

Era 1 ianuarie. Mac se rostogoli în pat pentru a opri alarma de la ceas și se trezi cu fața lipită de podeaua studioului ei.

– La naiba! La mulți ani!

Stătu acolo, ametită și derutată, până când își aminti că nu mai ajunsese până la etaj, unde se afla dormitorul, și că alarma era declanșată de computerul ei, programat să o trezească la prânz.

Se ridică și se târî până la bucătărie, spre filtrul de cafea. De ce se căsătoreau oamenii în ajunul Anului Nou? De ce transformau o sărbătoare destinată unui maraton al băuturilor și, probabil, al sexului cu necunoscuți, într-un ritual formal? Ba își mai chemau și toate rudele și prietenii, ca să nu mai menționăm fotografii specializați în nunți.

Desigur, când, într-un final, recepția luase sfârșit, pe la două dimineața, ar fi putut să se bage în pat, ca o persoană normală, în loc să descarce pozele, să le verifice, lucrând încă aproape trei ore la fotografiile de la nunta Hines-Myers.

Dar, Doamne, unele erau atât de bune! Chiar grozave, puteai spune. Sau poate că nu erau decât niște porcării, pe care le supraestimase într-un moment de euforie.

Nu, pozele erau bune.

Adăugă trei linguriță de zahăr în cafeaua neagră și o bău, în timp ce privea pe fereastră la pătura de zăpadă așternută pe grădinile și peluzele domeniului Brown.

„Făcuseră o treabă foarte bună cu nunta", se gândi ea. Și poate că Bob Hines și Vicky Myers se vor inspira din nuntă și vor avea parte de o căsnicie fericită.

Oricum, amintirile acelei zile nu vor dispărea. Momentele ei, importante sau nu, fuseseră surprinse. Le selectase,

le ajustase și le imprimase. Săptămâna viitoare sau peste șaizeci de ani, Bob și Vicky puteau să retrăiască ziua cea mare prin aceste imagini.

Senzația aceea, se gândi ea, era la fel de puternică precum o cafea tare, îndulcită, într-o zi friguroasă de iarnă.

Deschise un dulap, scoase o cutie cu tarte și, în timp ce mânca una în picioare, își verifică agenda zilei. Nunta Clay-McFearson (Rod și Alison) la ora șase. Asta însemna că mireasa și alaiul ei urmau să ajungă la trei, mirele și alaiul lui, la patru. La ora două, avea loc întâlnirea dinaintea evenimentului, în casa cea mare.

Îi mai rămânea suficient timp așadar să facă un duș, să se îmbrace, să se uite peste notițe și să-și verifice o dată și încă o dată echipamentul. Ultima oară când se uitase la meteo se anunțase cer însorit, cu zero grade Celsius. Putea să facă niște poze frumoase cu momentul aranjării miresei, folosind lumina naturală, și poate reușea să o convingă pe Alison să facă un set de portrete pe balcon, cu zăpada pe fundal.

Mama miresei – Dorothy („spune-mi Dottie") –, își aminti Mac, era destul de insistentă și de pretențioasă, dar știa cum să se descurce cu ea. Dacă Mac nu ar fi putut să facă față personalității ei, Parker, cu siguranță, putea. Parker făcea față oricăror situații și persoane. Dorința și determinarea ei transformaseră Vows într-una din cele mai apreciate companii de organizare de nunți și evenimente din Connecticut, în numai cinci ani de zile. Reușise astfel să transforme tragedia decesului părinților ei în speranță, iar superba casă victoriană și terenul minunat al domeniului Brown, într-o afacere prosperă și unică. „Bineînțeles, se gândi Mac în timp ce luă ultima înghițitură de tartă, și ea contribuise decisiv la acest succes."

Se îndreptă spre scările care duceau din studioul ei la dormitorul și baia de la etaj, dar se opri în dreptul uneia dintre fotografiile sale preferate. Mireasa, strălucind

de fericire, cu privirea în sus, cu brațele întinse și cu palmele spre cer, părea că plutește printre petale roz de trandafir. „Coperta revistei *Today's Bride*", se gândi ea. „Pentru că sunt *atât* de bună."

Urcă scările, îmbrăcată în șosete groase, pantaloni din flanelă și hanorac, iar la etaj se transformă dintr-o persoană obosită, neîngrijită și dependentă de tarte la cutie, într-un fotograf specializat în nunți extrem de sofisticat.

Ignoră patul nefăcut – de ce să îl mai facă, dacă oricum îl va deranja din nou? – și dezordinea din dormitor. Dușul fierbinte, zahărul și cofeina o ajutară să se abată de la gândurile ei, astfel încât să se poată concentra pe munca din acea zi.

Avea o mireasă a cărei minte era deschisă la nou, cu o mamă cu un comportament pasiv-agresiv, care credea că le știe pe toate, și cu un mire atât de îndrăgostit, încât ar fi făcut orice pentru a-și vedea mireasa fericită. În plus, ambii miri erau fotogenici.

Ultima frază însemna că munca ei constituia și o plăcere, nu doar o încercare. Cum putea ea oare să le ofere clienților o retrospectivă fotografică a acelei zile, care să fie spectaculoasă și unică pentru ei, în același timp?

„Culorile miresei", se gândi ea, răsfoind în minte dosarul nunții, în timp ce își spăla părul scurt și roșu. „Argintiu și auriu. Elegant, strălucitor."

Aruncase o privire asupra florilor și tortului – ambele urmau să fie livrate în acea zi –, asupra mărturiilor și fețelor de masă, se uitase la îmbrăcămintea domnișoarelor și a cavalerilor de onoare, la pălării. Avea și o copie a programului muzical al trupei, în care primul dans era dansul mamă-fiu, fiică-tată.

„Deci, se gândi ea, în următoarele câteva ore, lumea ei se va învârti în jurul lui Rod și al lui Alison."

Își alese costumul, bijuteriile și machiajul cu aproape la fel de multă grijă ca în cazul echipamentului de lucru. Încărcată cu cele necesare, ieși, parcurgând aleea scurtă

ce ducea de la căsuța de lângă piscină, unde se afla studioul ei, până la casa cea mare.

Zăpada strălucea, ca și cum diamante zdrobite fuseseră aruncate peste puful alb, iar aerul era rece și proaspăt, ca la munte. Trebuia neapărat să facă și câteva poze afară, pe lumină, și când se însera. Nuntă de iarnă, nuntă albă, zăpadă, gheața sclipind în copaci, cu țurțuri atârnând din sălciile fără frunze, aplecate deasupra iazului, eleganta casă victoriană, cu acoperișul în mai multe ape, cu ferestrele arcuite, vopsite în bleu, înălțându-se pe albastrul cenușiu al cerului. Terasele și veranda cea mare vesteau sărbătorile, fiind decorate cu luminițe și crengi de brad.

Studie casa, așa cum făcea adesea în timp ce parcurgea aleea cu pietriș. Iubea liniile, unghiurile sale, cu cadrele vopsite subtil în galben-deschis sau în alb-crem, pe fundalul bleu.

Fusese ca și casa ei, în copilărie. De multe ori fusese singura ei casă, recunoscu ea, atunci când propriul său cămin era distrus de toanele mamei sale. Părinții lui Parker erau calzi, primitori, iubitori și, se gândi Mac, statornici. Erau oaza de liniște din mijlocul furtunii copilăriei sale.

La moartea lor, în urmă cu șapte ani, îi plânsese la fel de mult ca prietena ei.

Acum, domeniul Brown era casa ei. Afacerea ei. Viața ei. Și nu orice fel de viață, din toate punctele de vedere. Ce putea fi mai bun decât să faci ce îți place, alături de cei mai buni prieteni pe care i-ai avut vreodată?

Trecu prin vestibul pentru a-și lăsa haina, apoi făcu un tur, trăgând cu ochiul la ce făcea Laurel.

Prietena și partenera ei ședea pe un scăunel din lemn, înfigând meticulos crini argintii pe cele cinci etaje ale tortului de nuntă. Fiecare floare era așezată pe câte o frunză de acantă, având un efect strălucitor.

– E perfect, McBane.

Mișcările mâinilor lui Laurel erau precise, ca ale unui chirurg, de fiecare dată când punea următorul crin.

Părul blond îi era prins la spate, într-un fel de coc neîngrijit, dar care se potrivea cu unghiurile ascuțite ale chipului ei, iar în ochii albaștri se citea concentrarea.

– Așa mă bucur că a ales să pună crini pe tort în loc de figurina cu mirele și mireasa. Se potrivesc perfect. Ai să vezi când îl vom băga în sală.

Mac scoase aparatul de fotografiat.

– Ar fi o poză bună pentru site-ul nostru. Te deranjează?

– Deloc. Ai dormit ceva?

– Abia pe la cinci m-am băgat în pat, dar m-am trezit la prânz. Tu?

– La două și jumătate dormeam dusă, iar la șapte m-am trezit ca să termin tortul mirelui, desertul și asta. Sunt atât de fericită că următoarea nuntă va fi abia peste două săptămâni, spuse Laurel și se uită pe furiș în spate. Să nu-i spui lui Parker că am zis așa ceva.

– Bănuiesc că s-a trezit.

– A trecut deja de două ori pe aici. Probabil că a verificat și răsverificat totul. Mi s-a părut că o aud pe Emma venind. Cred că sunt în birou amândouă.

– Mă duc sus. Vii?

– În zece minute. Ajung la timp.

– La timp e prea târziu pentru Parker, zâmbi Mac. O să încerc să îi distrag atenția.

– Spune-i că unele lucruri nu pot fi grăbite. Și că mama miresei va primi atâtea complimente pentru tortul ăsta, încât nu va mai sta așa de mult cu ochii pe noi.

– Cu asta s-ar putea s-o conving.

Mac plecă, făcând un ocol pentru a verifica foaierul de la intrare și salonul cel mare de pictură, unde urma să se oficieze căsătoria. Emmaline și spiridușii ei erau deja la lucru, observă ea, și scoteau decorurile de la nunta precedentă, punându-le pe cele noi. Fiecare mireasă avea propriul vis, iar cea de acum dorea multe panglici aurii și argintii, în locul voalurilor lila și crem folosite la nunta precedentă.

În salonul de pictură se pregătise șemineul, iar focul urma să fie aprins la sosirea oaspeților. Scaune îmbrăcate în alb, cu funde argintii, erau așezate în șiruri. Emma pusese deja pe polița de deasupra șemineului lumânări aurii în suporturi din argint, iar cale albe, preferatele miresei, erau așezate în vaze înalte din sticlă.

Mac înconjură camera, verificând unghiurile, lumina, decorurile, și luă câteva notițe în timp ce ieși și porni pe scări, spre etajul al treilea.

Așa cum era de așteptat, o găsi pe Parker în sala de conferințe din biroul lor, înconjurată de laptop, BlackBerry, dosare, alt telefon mobil și căști. Părul ei castaniu bogat era prins într-o coadă lungă și simplă. Se potrivea cu costumul într-o nuanță deschisă de gri, în perfectă armonie cu culorile alese de mireasă.

Parker era atentă la tot.

Nu se uită la ea, dar făcu un semn cu degetul în aer și continuă să lucreze pe laptop. Cunoscând semnul, Mac traversă camera spre măsuța de cafea și umplu două cești. Se așeză, își puse dosarul pe masă și își deschise laptopul.

Parker se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbi și luă ceașca cu cafea în mână.

– O să iasă bine.

– Fără îndoială.

– Drumurile sunt libere, vremea e bună. Mireasa s-a trezit, a luat micul dejun și a avut parte de un masaj. Mirele a fost la sală și la piscină. Mâncarea va sosi la timp. Toți invitații au confirmat, zise Parker, în timp ce își privi ceasul. Unde sunt Emma și Laurel?

– Laurel mai avea câte ceva de terminat la tort, care, apropo, arată superb. Nu am văzut-o pe Emma, dar a început să decoreze sălile pentru eveniment. Vreau câteva poze de exterior. Înainte și după.

– Să nu ții mireasa prea mult afară la început. Nu vrem să aibă nasul roșu și să fie mucioasă.

– S-ar putea să fie nevoie să o ții pe mama ei departe de mine.

– Știam asta.

Emma intră brusc pe ușă, cu o cola light într-o mână și cu un dosar în cealaltă.

– Tink suferă de mahmureală și nu o să vină, așa că îmi lipsește un om. Nu stăm prea mult, da?

Se trânti pe scaun. Părul creț îi săltă de pe umeri.

– Camera miresei și salonul de pictură sunt decorate. Foaierul și scările sunt aproape terminate. Buchetele, corsajele și florile pentru butoniere sunt gata. M-am apucat de sala mare și de sala de bal. Trebuie să mă întorc, deci.

– Fetița cu florile?

– Buchet-glob din trandafiri albi, cu panglici aurii și argintii. Am pregătit coronița – trandafiri și floarea-miresei – pentru coafeză. E foarte drăguță. Mac, am nevoie de câteva poze cu aranjamentele, dacă ai timp. Dacă nu, le fac eu.

– Am timp.

– Mersi. Mama miresei...

– Mă ocup eu, spuse Parker.

– Am nevoie să... se întrerupse Emma, atunci când Laurel intră în cameră.

– Nu am întârziat, anunță Laurel.

– Tink nu vine, îi spuse Parker. Emmei îi lipsește un om.

– O ajut eu. Va trebui să aranjez ornamentul de pe vârful tortului și desertul, dar acum am timp, răspunde Laurel.

– Hai să ne uităm pe program.

– Stați puțin, le opri Emma și ridică mâna în care ținea cutia de cola light, întâi să ciocnim paharele și să spunem o urare. Un an nou excelent nouă, patru femei uimitoare, extraordinare și foarte sexy. Cele mai bune prietene, pentru totdeauna.

– Ai uitat să spui deștepte și puternice, zise Laurel și ridică sticla cu apă în aer. Pentru prietene și partenere.

– Pentru noi. Pentru prietenie și inteligență la puterea a patra, adăugă Mac, și pentru toate lucrurile minunate pe care le-am realizat la Vows.

– Și pentru 2009, ridică Parker ceașca cu cafea. Cele mai uimitoare, extraordinare, sexy, deștepte și puternice prietene vor avea cel mai grozav an de până acum.

– Așa să fie, ciocni Mac ceașca cu celelalte. Pentru „Ziua Nunții" atunci, acum și mereu.

– Atunci, acum și mereu.

– Eu mă ocup de mireasă, spuse Mac, iar apoi mă voi duce în întâmpinarea mirelui. Instantanee la îmbrăcatul miresei. Portrete formale înăuntru și afară. Voi face poze cu tortul și cu aranjamentele acum, ca să intru în atmosferă. Toate pozele cu familia și alaiurile separat, înainte de ceremonie. După ceremonie voi mai avea nevoie de patruzeci și cinci de minute pentru portretele cu familia și cu toți invitații, dar și cu mirele și mireasa.

– Aranjamentele florale din apartamentele mirilor vor fi gata la trei. Cele din foaier, recepție, scări, sala mare și sala de bal, la cinci.

Parker privi spre Emma.

– Vom termina la timp.

– Cameramanii vin la cinci și jumătate. Invitații sosesc începând cu ora cinci și jumătate până la șase. Muzicienii – cvartetul de corzi – încep la cinci și patruzeci. Formația va cânta în sala de bal până la șase și jumătate. Mama mirelui, însoțită de fiul ei, va veni la cinci și cincizeci de minute; mama miresei, însoțită de ginere, va sosi imediat după aceea. Mirele și cavalerii de onoare își vor ocupa pozițiile la ora șase, citi Parker programul. Tatăl miresei, mireasa și alaiul ei vor fi gata la ora șase. Coborâre și intrare. Ceremonia va dura douăzeci și trei de minute, pauză, momente în familie. Oaspeții vor fi conduși în sala mare la șase și douăzeci și cinci.

– Se deschide barul, spuse Laurel, muzică, se împarte mâncarea.

– De la șase și douăzeci și cinci la șapte și zece, fotografii. Anunțarea familiei, a petrecerii și a noilor căsătoriți, la șapte și un sfert.

– Cină, urări, continuă Emma. Știm, Parks.

– Vreau să mă asigur că ne mutăm în sala de bal și că vom avea primul dans până la opt și un sfert, spuse Parker. Mireasa vrea, în mod special, ca la primul dans să fie de față și bunica ei, iar după dansurile tată-fiică, mamă-fiu, vrea ca părinții ei să danseze. Bunica are nouăzeci de ani și s-ar putea să nu reziste prea mult. Dacă reușim să tăiem tortul la nouă și jumătate, s-ar putea ca bunica să mai fie încă la petrecere.

– Este adorabilă, adăugă Mac. Am făcut câteva poze frumoase cu ea și cu Alison la repetiții. Am notat aici să le mai fac niște fotografii azi. Sincer, cred că va sta până la sfârșit.

– Sper. Tortul și prăjiturile se vor servi în timpul dansului continuă. Aruncarea buchetului, la zece și un sfert.

– E gata și buchetul pentru aruncare, adăugă Emma.

– Aruncarea jartelei, dansurile continuă. Ultimul dans la unsprezece fără zece, spargerea baloanelor, mireasa și mirele pleacă. Încheierea evenimentului, ora unsprezece, spuse Parker și își verifică ceasul din nou. Hai să pornim! Emma și Laurel trebuie să se schimbe. Să nu vă uitați căștile.

Parker își simți telefonul vibrând și privi ecranul.

– Mama miresei. Din nou. Al patrulea apel pe ziua de azi.

– Distracție plăcută, spuse Mac și fugi.

Cercetă fiecare cameră pe rând, dându-se la o parte din calea Emmei și a echipei sale, care umpleau casa cu flori, panglici și voal. Făcu poze cu tortul lui Laurel, cu aranjamentele Emmei și păstră în minte cadrele ideale.

Era o practică pe care nu o lăsa să devină rutină. Știa că, dacă se va întâmpla asta, va pierde poze bune, oportunități și nu va mai găsi cadre și idei noi. Așa că,

oricând simțea că intră pe o cale deja bătută, se gândea la fluturele albastru așezat pe păpădia galbenă.

În aer plutea mirosul trandafirilor și al crinilor, întrerupt doar de vocile puternice și de tropăitul pașilor. Lumina se strecura în raze frumoase prin ferestrele înalte și se reflecta în panglicile aurii și argintii.

– Căștile, Mac! strigă Parker după ea, alergând pe scări. Sosește mireasa.

Când Parker coborî în grabă să o întâmpine pe mireasă, Mac alergă pe lângă ea și o întrecu. Ieși pe terasa din față, ignorând frigul, în timp ce limuzina albă începu pe alee. Când mașina se opri, alese un unghi, se pregăti și așteptă.

Mai întâi coborâră domnișoara de onoare și mama miresei.

– Mișcați-vă, mișcați-vă mai repejor, murmură ea.

Apoi ieși din mașină și Alison. Mireasa purta jeanși, cizme ugg, un sacou tocit din piele întoarsă și un fular de un roșu aprins. Mac focaliză pe ea.

– Hei! Alison!

Mireasa privi spre ea. Surpriza se transformă în încântare și, spre bucuria lui Mac, Alison ridică brațele în aer, își duse capul pe spate și râse.

Exact în acea clipă, se gândi Mac în timp ce surprindea momentul, începea călătoria ei.

În următoarele zece minute, camera miresei – pe vremuri, dormitorul lui Parker – era plină de oameni agitați. Două coafeze își etalau accesoriile și talentele, încreștind, îndreptând, coafând, în timp ce altele își desfășurau fardurile și cutiile.

„Atât de feminine, mirosurile, mișcările și zgomotele acelea", se gândi Mac în timp ce înconjura camera, fără să deranjeze. Mireasa era în centrul atenției; nu avea emoții, observă Mac. Alison era sigură pe ea, radioasă și, pe moment, foarte vorbăreață.

Alta era însă povestea cu mama miresei.

– Dar ai un păr atât de frumos! Nu crezi că ar trebui să îl lași liber? Măcar o parte din el. Poate...

– Cocul se potrivește mai bine cu accesoriul pentru păr. Relaxează-te, mamă.

– E prea cald aici. Cred că e prea cald aici și, în plus, Mandy ar trebui să doarmă puțin, altfel o să se dea în spectacol, sunt sigură.

– O să fie bine, spuse Alison și se uită la fetița cu florile.

– Chiar cred că...

– Doamnelor! le întrerupse Parker în timp ce împingea în cameră o măsuță mobilă pe care se aflau o șampanie și o tavă frumoasă cu fructe și brânză. Bărbații sunt pe drum. Alison, ai un păr superb. Demn de o regină.

Turnă un pahar de șampanie și i-l oferi miresei.

– Nu cred că e bine să bea înainte de ceremonie. N-a mâncat aproape nimic și...

– Ah, doamnă McFearson, mă bucur că sunteți deja îmbrăcată și aranjată. Arătați extraordinar. Aș putea să vă reține pentru câteva minute? Mi-ar plăcea să mergem să aruncăm o privire în salonul de pictură înainte de ceremonie. Vrem să ne asigurăm că totul este perfect, nu-i așa? O aduc înapoi imediat.

Parker îndesă un pahar de șampanie în mâinile mamei miresei și o conduse afară din cameră.

Alison respiră ușurată și râse.

În următoarea oră, Mac se împărți între camerele mirilor. Între parfum și tul, între butoni și brâie. Se strecură înapoi în camera miresei, pe lângă domnișoarele de onoare care se îmbrăcau, ajutându-se una pe cealaltă. O găsi pe Alison singură, stând în fața rochiei de mireasă.

„Totul se află într-un singur loc“, se gândi Mac în timp ce încadra în liniște poza. Uimirea, bucuria și doar un strop de tristețe. Apăsă pe buton în momentul în care Alison își întinse mâna și mângâie broderia strălucitoare de pe corset.

Mac știa că acesta era un moment decisiv, când pe fața oricărei femei se puteau citi toate sentimentele.

Dar clipa trecu, iar Alison își mută privirea.

– Nu mă așteptam să mă simt așa. Sunt atât de fericită. Îl iubesc pe Rod atât de mult și sunt pregătită în totalitate să mă mărit cu el. Dar am un mic junghi chiar aici, spuse ea și își duse degetele deasupra inimii. Nu sunt emoții.

– Tristețe. Doar puțin. O etapă a vieții tale ia sfârșit. Este normal să fii puțin tristă când te desparți de ea. Știu de ce ai nevoie. Vin imediat.

Câteva clipe mai târziu, Mac intră în cameră alături de bunica lui Alison, după care se retrase.

„Tinerețe și bătrânețe, se gândi ea. Începuturi și sfârșituri, nestatornicie și stabilitate. Și iubire."

Făcu o poză cu ele îmbrățișându-se, dar nu era ce voia. Prinse și lacrimile rostogolindu-se pe obraji, dar tot nu era ce căuta. Apoi, Alison își aplecă fruntea spre bunica ei și, chiar când să primească sărutarea, o singură lacrimă alunecă pe obrazul tinerei, în timp ce rochia strălucea și sclipea în spatele lor.

Perfect. Fluturele albastru.

Urmară instantaneele din timpul îmbrăcării miresei, apoi portretele formale, cu o lumină naturală excelentă. Așa cum se aștepta, Alison acceptă provocarea de a înfrunta frigul de pe terasă.

Mac ignoră vocea lui Parker din căști, în timp ce alerga spre camera mirelui, pentru a repeta ședința foto și cu Rod.

Trecu pe lângă Parker pe hol, când se întorcea la mireasă.

– Am nevoie de mire și de alaiul său jos, Mac. Suntem cu două minute în întârziere.

– Vai, Doamne! se prefăcu ea îngrijorată și se ascunse în camera miresei.

– Invitații s-au așezat, anunță Parker în căști câteva momente mai târziu. Mirele și cavalerii de onoare își ocupă pozițiile. Emma, adună alaiul.

– Acum.

Mac se strecură afară din încăpere pentru a-și ocupa locul de la baza scărilor, în timp ce Emma aduna domnișoarele de onoare.

– Alaiul este gata. Fă semn cvartetului.

– Fac semn, spuse Parker. Porniți.

„Fetița cu florile se va descurca și fără somnul de prânz", se gândi Mac în timp ce copilul aproape dansa în jos pe scări. Se opri ca o profesionistă la semnalul lui Laurel, apoi continuă, cu un mers demn, în rochița ei frumoasă, traversă foaierul și intră în sala imensă, îndreptându-se spre pastor pe aleea mărginită de scaune.

Urmară domnișoarele de onoare, îmbrăcate în argintiu, și principala domnișoară de onoare, în auriu.

Mac se așeză pe vine pentru a face poza de jos în sus, în momentul în care mireasa și tatăl ei stăteau în capătul de sus al scărilor, ținându-se de mână. Când porni marșul nupțial, tatăl duse mâna fiicei sale la buze, apoi o lipi de obraz.

Mac făcu poza, surprinzându-i ochii înlăcrimați.

Unde era tatăl ei? se întrebă ea. În Jamaica? Elveția? Cairo?

Alungă acest gând, dar durerea apărută odată cu el continuă să își facă treaba.

Folosind lumina de la lumânările Emmei, reușise să imortalizeze bucuria laolaltă cu lacrimi. Amintiri. Fusese aproape invizibilă, stând deoparte.

capitolul 2

Lucră toată noaptea, deoarece urma să aibă întâlniri pe tot parcursul celei de-a doua zi. Dar și pentru că îi plăcea să lucreze noaptea – singură, în spațiul ei, în ritmul ei. Diminețile erau rezervate pentru cafea, acea primă gură care te trezește din somn, iar zilele erau, cel mai adesea, ocupate de clienți și programări de ședințe foto.

Noaptea, când stătea singură în studioul ei, putea să se dedice în întregime fotografiilor, să le selecteze, să le îmbunătățească, să le aranjeze. Deși lucra aproape tot timpul în format digital, încă ținea la anumite elemente specifice developării clasice atunci când venea vorba despre tipărirea pozelor. Le adăuga filtre, luminozitate, schimba densitatea și contrastul. Rând pe rând, transforma fiecare imagine în concordanță cu momentul surprins, pentru a lăsa în urmă o amintire a acelei clipe, până când simțea ea însăși că găsise ceea ce dorea clientul să simtă, atunci când privea fotografia.

Apoi, așa cum făcea în majoritatea dimineților, Mac se așeză la calculator pentru a verifica toate pozele, să vadă dacă gândirea ei de dimineață aproba lucrările gândite noaptea.

Îmbrăcată în pijamaua din flanel, cu șosete groase în picioare și cu părul ei roșu aprins răvășit ca o pădure de smocuri și țepi, studie cu atenție imaginile. Liniștea se instală în casă. La nunți era cel mai adesea înconjurată de oameni, de conversații, de emoții. Ea le bloca sau le folosea, în timp ce căuta unghiul perfect, cadrul perfect, momentul perfect.

Aici însă erau doar ea și fotografiile, pe care le putea perfecționa. Își bău cafeaua, mâncă un măr, drept

compensație pentru tartele la cutie din dimineața precedentă, și studie sutele de imagini pe care le surprinsese cu o zi în urmă și zecile de poze pe care le prelucrase în timpul nopții.

Gândirea ei de dimineață felicită gândirea ei de noapte pentru munca excelentă pe care o făcuse. Era conștientă însă că îi mai rămăseseră încă multe de rezolvat, pentru că, atunci când avea de-a face cu cei mai buni clienți, verifica pozele încă o dată înainte de a stabili cu noua familie întâlnirea în care aceștia aveau să le aleagă pe cele mai bune.

Asta urma să se întâmple însă în altă zi. Ca să se asigure că nu o înșela memoria, își verifică agenda înainte de a merge să facă duș și să se îmbrace pentru următoarea întâlnire.

Pentru o ședință foto în studioul ei mergeau o pereche de jeanși și un pulover, dar după aceea ar fi fost nevoită să se schimbe pentru întâlnirea programată în acea după-amiază, în casa cea mare. Politica firmei cerea ținută business pentru programările cu clienții.

Mac cotrobăi prin dulap după niște pantaloni negri și o cămașă neagră. Putea să își pună repede pe ea un sacou, după ședința foto, și să transforme ținuta într-una business. Încercă mai multe bijuterii, până găsi ceva care să se potrivească stării în care se afla, își dădu cu puțin machiaj pe față și se declară mulțumită.

Studioul trebuia să fie în centrul atenției, nu fotograful, credea ea.

Elizabeth și Charles, se gândi în timp ce-și pregătea echipamentul. Ședință de logodnă. La prima întâlnire, fuseseră fermi, își aminti. Formali, simpli, direcți.

Se întrebă de ce nu rugaseră un prieten cu un aparat de fotografiat simplu să se ocupe de aceste poze și își aminti, cu un zâmbet strengăresc, că aproape îi și întrebase, înainte ca Parker să îi citească gândurile și să îi arunce o privire amenințătoare.

– Clientul nostru, stăpânul nostru, spuse ea cu voce tare în timp ce aranja decorul. Vor ceva plictisitor, asta le ofer.

Aduse luminile, montă un difuzor – plictisitor putea măcar să însemne drăguț. Își aduse trepiedul, mai degrabă deoarece credea că ei se așteaptă ca un fotograf să aibă mult echipament. Până când își alese lentilele, verifică luminile și acoperi un scaun, clienții bătură la ușă.

– La fix.

Închise ușa după ei, blocând intrarea unei rafale reci de vânt.

– E o vreme îngrozitoare azi. Îmi permiteți să vă iau hainele?

Arătau perfect, se gândi ea. Barbie și Ken, din clasa bogătașilor. Blonda frumoasă, cu fiecare fir de păr la locul lui, și eroul arătos și dichisit.

O parte din ea s-ar fi repezit la ei să îi ciufulească, măcar puțin, ca să îi facă să arate mai naturali.

– Doriți o cafea?

– Ah, nu, mulțumim, răspunse Elizabeth, afișând un zâmbet. Vrem doar să terminăm. Avem un program plin astăzi.

În timp ce Mac se ocupa de hainele lor, Elizabeth privi în jur, prin studio.

– Asta e casa de lângă piscină?

– Exact.

– Este... interesantă. Dar cred că mă așteptam la ceva mai mult, spuse ea și se îndreptă spre unele dintre fotografiile înrămate, atârnate pe perete. Verișoara lui Charles a avut nunta aici în noiembrie și a fost superb. V-a lăudat foarte mult. Nu-i așa, Charles?

– Da, de aceea v-am și ales.

– Voi lucra foarte mult cu organizatoarea nunții în următoarele luni. Am unde să mă aranjez puțin înainte de a începe? întrebă Elizabeth.

– Desigur, răspunse Mac, arătându-i drumul spre toaleta din studio și întrebându-se ce anume ar fi vrut să mai aranjeze. Deci, Charles, continuă ea, imaginându-și cum îi desface puțin nodul Windsor de la cravată, executat perfect, aveți multe treburi de rezolvat astăzi?

– Avem întâlnire cu organizatoarea nunții, și apoi mergem la primărie. Elizabeth se mai întâlnește după aceea cu doi dintre creatorii de modă recomandați de partenera ta, pentru rochia de mireasă.

– Sună minunat, spuse Mac, gândindu-se că arăta la fel de încântat ca înainte de vizita la dentist.

– Sunt multe detalii de stabilit, dar presupun că știi asta foarte bine.

– Fiecare nuntă e ca prima nuntă. Ai putea să stai puțin în spatele scaunului, ca să pot verifica luminile și cadrul, până se pregătește Elizabeth?

Se duse ascultător, rigid ca un băț în direcția indicată.

– Relaxează-te, îi spuse ea. Va fi mai ușor și mai rapid decât crezi, poate chiar și distractiv. Ce fel de muzică îți place?

– Muzică?

– Da, hai să punem niște muzică, zise ea și se îndreptă spre un teanc de CD-uri. Baladele lui Natalie Cole. Romantice, clasice. Ce spui?

– Bine. E O.K.

Mac observă cum Charles aruncă o privire către ceas, în timp ce ea se retrase în spate încăperii, prefăcându-se că își ajustează aparatul.

– V-ați decis unde mergeți în luna de miere?

– Cred că vom alege Parisul.

– Vorbiți franceza?

Pentru prima oară, el schiță un zâmbet.

– Nici o boabă.

– Atunci o să fie o adevărată aventură, spuse ea, în timp ce Elizabeth se întoarse în cameră, arătând la fel de perfect ca atunci când plecase.

Costumul era probabil Armani, croit superb. Albastrul-indigo se potrivea cu pielea ei, iar Mac presupuse că Elizabeth alesese costumul gri al lui Charles pentru a ieși ea în evidență.

– Hai să începem cu tine așezată, Elizabeth, cu Charles în picioare în spatele tău. Puțin mai la stânga, Charles. Elizabeth, dacă poți să te întorci ușor spre fereastră, doar puțin. Lasă-te pe spate, pe Charles, relaxează-te. Charles, pune-ți mâna pe umărul ei stâng. Tu pune-ți mâna peste a lui. O să se vadă și inelul de logodnă.

Trase câteva cadre doar pentru a-i face să treacă de etapa zâmbetului înghețat.

– Apleacă puțin capul.

– Lasă-ți greutatea pe piciorul din spate.

– Relaxează umerii.

„Timid", îl analiză Mac. Era un bărbat timid, timid în fața camerei și doar puțin în fața oamenilor. Iar ea era foarte conștientă de sine. Îngrozită de ideea că ar putea să nu arate perfect.

Încercă să îi facă să se simtă mai relaxați, întrebându-i cum s-au cunoscut, cum s-au logodit – deși le pusese aceleași întrebări și când programaseră ședința foto. Primise exact aceleași răspunsuri.

Nu reușise să treacă de masca pe care o afișau.

Ar fi putut să se oprească, se gândi Mac, și să le dea exact ce credeau că vor. Dar nu de asta aveau nevoie.

Se îndepărtă de aparat și observă cum cei doi își relaxează corpurile, în timp ce Elizabeth își întoarse privirea spre Charles zâmbindu-i. El îi făcu cu ochiul.

O.K., O.K., își spuse Mac. Până la urmă, sunt umani.

– Am făcut câteva poze formale frumoase. Știu că asta vă doreați, dar credeți că puteți face ceva pentru mine?

– Nu prea avem timp, răspunse Charles.

– Nu durează mai mult de cinci minute. Elizabeth, poți să te ridici, te rog? Lasă-mă să iau scaunul, spuse ea

și îl trase deoparte, după care luă aparatul de pe trepied. Ce ziceți de o îmbrățișare?

– Eu nu...

– Îmbrățișările sunt legale în Connecticut, chiar dacă nu sunteți logodiți. Doar un mic experiment, apoi puteți pleca.

Își luă aparatul de măsurare a luminii, verifică, ajustă.

– Pune-ți obrazul drept pe pieptul lui, dar privește spre mine. Întoarce-ți fața puțin spre mine, explică Mac. Privirea în direcția mea. Charles, apleacă-ți ușor capul spre ea, dar cu bărbia spre mine. Trageți aer în piept, apoi doar dați-i drumul. Doar țineți în brațe persoana iubită, nu-i așa? Bucurați-vă. Și privirea la mine, fix la mine. Gândiți-vă la ce ați simțit prima oară când v-ați sărutat.

„Voilà!"

Zâmbetele fuseseră rapide, spontane. Al ei, tandru, chiar puțin timid, al lui, plin de încântare.

– Încă o dată și gata.

Reuși să mai smulgă trei momente de la ei, înainte să devină din nou rigizi.

– Gata. Voi putea să vă arăt câteva imagini când...

– Putem să vedem câteva acum? Aparatul e digital, nu? insistă Elizabeth. Doar ca să îmi fac o idee.

– Sigur.

Mac se duse la calculator cu aparatul și descărcă imaginile.

– Sunt neprelucrate, dar îți poți face o idee.

– Da, se încruntă Elizabeth, în timp ce Mac derula imaginile. Da, sunt drăguțe. Asta... asta e!

Mac se opri la una dintre fotografiile formale.

– Asta?

– Cam la așa ceva mă gândeam. Este foarte bună. Amândoi arătăm bine și îmi place unghiul. Cred că asta e.

– Stai să o notez. Poate vrei să le vezi și pe celelalte, ca să fii sigură, spuse Mac și trecu la fotografiile următoare.

– Da, toate sunt foarte bune. Foarte bune. Dar cred că cea pe care am ales-o este...

Făcu un pas în spate când pe monitor apăru poza cu ei doi, îmbrățișându-se.

– Vai, ce drăguță e! Chiar drăguță, nu?

– Mamei îi va plăcea prima poză pe care ai ales-o, spuse Charles în timp ce îi masa umerii lui Elizabeth.

– Da, așa e. O vom lua pentru ea și o vom înrăma, dar... zise ea și se uită spre Mac. Aveai dreptate. M-am înșelat. Pe asta o vreau, așa vreau să apărem în fotografia de logodnă. Amintește-mi în septembrie ce am spus acum, dacă o să mai încerc să îți spun cum să îți faci treaba.

– Așa voi face. Și eu m-am înșelat. Cred că o să fie o adevărată plăcere să lucrez cu voi, până la urmă.

Îi luă ceva timp lui Elizabeth, dar, în cele din urmă, zâmbi.

Îi trimise la Parker, gândindu-se că Parker îi era datoare acum. Îi trimitea clienți care, cel puțin în acel moment, erau mai deschiși la idei noi decât erau înainte.

Se așeză la birou, pentru a pregăti pachetele clienților. Un set complet și unul cu alegerile lor, toate puse în albume. Pentru mire și mireasă, pentru mama miresei, pentru mama mirelui, pozele suplimentare cerute de diferiți membri ai familiei și de invitați.

După ce le puse în cutie, se hotărî că mai avea destul timp să mănânce repede niște salată cu paste rămase din ziua precedentă, înainte de a porni spre conac.

Luă câteva îmbucături deasupra chiuvetei. „Țară de basm înghețată", se gândi ea, privind pe fereastră. Totul era calm și perfect. Luă paharul de cola light și începu să bea.

Pasărea-cardinal se izbi direct în geam, o bufnitură și mult roșu. Băutura îi țâșni din gură pe mânecă și pe toată cămașa.

Privi cu un nod în stomac cum pasărea idioată își ia zborul. Apoi se uită la cămașa ei.

– La naiba!

Își dădu jos cămașa și o aruncă peste grămada de haine de spălat, adunate în debaraua din bucătărie. Rămasă în sutien și în pantalonii negri, șterse sucul vărsat pe bufet. Enervată, apucă telefonul care suna și, după ce văzu că era Parker, răspunse iritată:

– Ce e?

– A venit Patty Baker să își ia albumele.

– Ei bine, a venit cu douăzeci de minute mai devreme. O să ajung și eu, așa cum trebuia și ea să ajungă, adică la timp. Ține-o de vorbă, adăugă, în timp ce se plimba prin studio. Și nu mă stresa.

Închise și se întoarse.

Privirea i se fixă pe bărbatul care se afla în studioul ei.

Acesta o privi uimit, se înroși, bolborosi ceva și se întoarse. Ca bubuitul unui foc de armă, se lovi de tocul ușii.

– Doamne! Ești bine? întrebă Mac, aruncând telefonul pe masă și grăbindu-se spre bărbatul care se clătina.

– Da, sunt bine. Îmi cer scuze.

– Sângerezi. Te-ai lovit la cap. Nu vrei să stai jos?

– Poate, spuse el, după care își pierdu cunoștința și alunecă pe lângă perete, direct pe podea.

Mac se așeză pe vine lângă el, îi dădu la o parte părul castaniu-închis de pe zgârietura însângerată de pe frunte, care începuse să se transforme într-un cucui impresionant.

– E în regulă, nu e tăietură. Nu ai nevoie de copci. E doar o zgârietură. Doamne, s-a auzit de parcă ai fi lovit ușa cu ciocanul. Poate puțină gheață și apoi...

– Scuze, nu știu dacă tu realizezi... Mă întreb dacă nu ar trebui...

Ea îl văzu cum se uită în jos și îi urmări privirea. Realiză că, în timp ce ea îi studia rana, sânii ei, ieșiți din sutienul neîncăpător, erau foarte aproape de fața lui.

– Ups, am uitat. Stai aici. Nu te mișca, spuse ea și dispăru pe scări.

Oricum, nu era sigur că se putea mișca. Dezorientat și amețit, rămase unde era, cu spatele sprijinit de perete. Oricât de încețoșată îi era privirea, trebuia să recunoască faptul că avea o pereche de sâni frumoși. Nu putea să nu observe.

Însă nu știa prea bine ce să spună sau ce să facă în situația dată, astfel că cea mai bună idee i se păru să rămână acolo, așa cum i se spusese.

Când Mac se întoarse cu o pungă de gheață, avea o cămașă pe ea. Pentru o clipă, fu dezamăgit, lucru nu prea corect. Se lăsă iar pe vine lângă el, și nu putu să nu observe – în lipsa sânilor, acum ascunși – picioarele ei foarte lungi.

– Ia, pune asta, îi zise ea, în timp ce îi dădu gheața și îi duse mâna spre fruntea care îi zvâcnea.

Mac luă poziția unei feline la pândă, gata să sară. Ochii ei aveau culoarea verde a mării.

– Cine ești? întrebă ea.

– Poftim?

– Hmm. Câte degete vezi? încercă ea, ridicând două.

– Doișpe.

Mac zâmbi. În obrajii ei apărură două gropițe, iar în stomacul lui își făcură loc câțiva fluturași.

– Nu, nu vezi. Hai să încercăm altceva. Ce faci în casa mea sau, mai degrabă, ce făceai aici înainte să dai nas în nas cu sânii mei?

– Ăăă. Aveam o programare? Sau Sherry avea. Sherry Maguire? spuse el și i se păru că zâmbetul ei pălește, iar gropițele îi dispar.

– O.K., ai greșit locul. Trebuie să mergi la casa cea mare. Eu sunt Mackensie Elliot, mă ocup de partea cu fotografiile.

– Știu. Vreau să spun că știu cine ești. Sherry nu a fost prea explicită, ca de obicei, în privința locației.

– Și nici în privința orei. Întâlnirea începe la două.

– A spus că își amintea de unu și jumătate, ceea ce înseamnă că ea va sosi la două. Trebuia să mă iau după ora ei sau să sun, ca să îmi anunț sosirea. Îmi cer scuze din nou.

– Nicio problemă.

Ea își lăsă capul într-o parte. Ochii lui – foarte frumoși – erau limpezi din nou.

– De unde mă cunoști?

– Am fost la aceeași școală cu Delaney, Delaney Brown, și cu Parker. Ei bine, Parker era cu vreo doi ani mai mică. La fel ca tine.

Mac se apropie mai mult de el. Părul castaniu, des și dezordonat avea nevoie de o tunsoare și de puțină îngrijire. Ochii lui albaștri, limpezi și calmi erau înconjurați de o pădure de gene. Nas drept și gură puternică, pe o față slăbuță.

Avea memoria figurilor. De ce a lui nu îi spunea nimic?

– Îi știu pe majoritatea prietenilor lui Del, cred.

– Păi, nu ne învârteam chiar în aceleași cercuri. Am făcut o dată meditații cu el, când studia *Henric al V-lea.*

– Carter, își aminti ea, arătând cu degetul spre el. Carter Maguire. Nu te însori cu sora ta, nu?

– Ce? Nu! Am venit în locul lui Nick. Sora mea nu voia să vină singură la întâlnire, iar el nu a putut ajunge. Sunt doar... Nu știu exact ce naiba caut aici, de fapt.

– Ești doar un frate bun, îl bătu ea pe genunchi. Crezi că poți să te ridici?

– Da.

Ea se îndreptă și îi întinse o mână. Când se atinseră, fluturașii se instalară iar în stomacul lui. Odată ridicat, capul îi pulsa în același ritm cu inima.

– Auuu!

– Te cred. Vrei o aspirină?

– Chiar te rog.

– Îți aduc imediat. Până atunci, ia un loc, dar nu pe podea.

Când ea se întoarse în bucătărie, el era în drum spre canapea, însă îi captară atenția fotografiile atârnate pe pereți. Observase și niște poze din reviste și presupuse că erau ale ei. Mirese frumoase, mirese sofisticate, mirese sexy, mirese fericite. Unele fotografii erau color, altele alb-negru, iar unele erau lucrate pe calculator, cu o singură pată intens colorată, într-o imagine alb-negru.

Se întoarse când ea se apropia de el și avu impresia ciudată că așa era și părul ei, o pată intens colorată.

– Te mai ocupi și cu alt gen de fotografii?

– Da, răspunse ea și îi înmână cele trei pastile și un pahar cu apă. Dar miresele sunt atracția principală a unei nunți.

– Sunt minunate. Creative și individuale. Dar asta e cea mai bună.

Carter făcu un pas și arătă spre o fotografie înrămată, cu trei fete și un fluture albastru odihnindu-se pe o păpădie galbenă.

– De ce?

– E magică.

Mac îl fixă cu privirea, iar momentul i se păru că durează o veșnicie.

– Ai perfectă dreptate. Ei bine, Carter Maguire, mă duc să îmi iau haina și apoi vom merge împreună la întâlnire.

Îi luă punga cu gheața topită din mâini.

– Te înzdrăvenim noi când ajungem la casa cea mare.

„Simpatic", se gândi ea când își luă haina și fularul. „Foarte, foarte simpatic." Oare i se păruse la fel și în liceu? Poate că atunci nu era așa drăguț. Însă acum era. Îndeajuns de drăguț ca să îi pară rău atunci când crezuse că el era mirele.

Însă cu fratele miresei alta era treaba.

Desigur, dacă era interesată.

Își puse haina, își înfășură fularul în jurul gâtului și, amintindu-și de vântul pe care îl lăsase afară mai devreme,

își trase și o căciulă pe cap. Jos, Carter punea paharul gol în chiuvetă, ca un băiat ascultător.

Mac luă o sacoșă imensă din pânză, plină cu albume, și i-o dădu.

– Poți duce tu asta, te rog? E grea.

– Da, e grea.

– O iau eu pe cealaltă, spuse ea și luă o sacoșă mai mică. Am o mireasă care așteaptă albumele de la nuntă și încă una care trebuie să vadă câteva mostre de poze. Ambele, în casa mare.

– Îmi cer scuze pentru intrarea de mai devreme. Am bătut la ușă, dar nu a răspuns nimeni. Am auzit muzica, așa că pur și simplu am intrat, și apoi...

– Restul e istorie.

– Da. Apropo, nu vrei să închizi muzica?

– Ba da. Nici nu o mai auzeam.

Luă telecomanda, apăsă pe Stop și o aruncă înapoi. Înainte să pună mâna pe clanță, îi deschise el ușa.

– Tot în Greenwich locuiești? întrebă ea înainte să i se taie răsuflarea de la frigul de afară.

– Nu am locuit mereu acolo. Am stat în New Haven o perioadă.

– Yale.

– Da, am făcut un master acolo și am predat vreo doi ani.

– La Yale.

– Da.

Îl privi cu atenție, în timp ce înaintau pe alee.

– Serios?

– Da. Știi, la Yale se predă. E recomandabil, mai ales că sunt și studenți acolo.

– Deci ești un fel de profesor universitar.

– Sunt ca un profesor universitar, doar că acum predau aici. La Academia Winterfield.

– Te-ai întors ca să predai la liceu, pe tărâmurile natale. Mi se pare drăguț.

– Îmi era dor de casă. Și este interesant să le predai adolescenților.

Ea se gândi că probabil nu era prea statornic, dar, cu toate astea, putea fi un tip interesant.

– Ce predai?

– Literatură engleză și creație literară.

– *Henric al V-lea.*

– Exact. Doamna Brown m-a primit aici de câteva ori, când lucram cu Del. Mi-a părut rău când am auzit de accident. Era o femeie extraordinar de bună.

– Cea mai bună. Hai pe aici. E prea frig ca să ocolim atâta.

Îl conduse în vestibul, la căldură.

– Poți să îți lași haina aici. E încă devreme. Între timp îți aduc o cafea, spuse ea, în timp ce își scoase rapid haina, fularul și căciula. Nu avem nici un eveniment astăzi, așa că bucătăria este liberă.

Mac luă bagajele, timp în care el își atârnă cu grijă haina în cuier, total diferit față de cum și le aruncase ea, la nimereală. Calmul ei exterior contrasta cu vibrațiile pe care le simțea în tot corpul, atunci când el îi ridică sacoșa cea mare din nou.

– Găsim imediat un loc unde... se întrerupse Mac când apăru Emma din bucătărie.

– Aici erai. Parker mai avea puțin și... Carter?

– Bună, Emmaline. Ce mai faci?

– Bine. Doamne! Cum ai...? Sherry. Nu am știut că vii cu Sherry.

– Vine cu ea și nu prea, interveni Mac. Îți explică el. Adu-i, te rog, niște cafea și niște gheață pentru cucui. Eu mă duc să îi duc astea miresei.

Luă sacoșa cea grea de la Carter și dispăru.

Emma își țuguie buzele în timp ce studie zgârietura, apoi spuse:

– Auu. Cum ai reușit?

– Am intrat într-un perete. Nu îmi trebuie gheață neapărat. Sunt bine.

– Hai, intră, ia un loc și bea niște cafea. Tocmai veneam să văd cum merge întâlnirea.

Îi arătă pe unde s-o ia și făcu semn spre un scaun și un bar lung, de culoarea mierii.

– Ai venit să îi susții moral pe miri?

– Am venit în locul mirelui. Avea o urgență.

Emma aprobă din cap și scoase din dulap o ceașcă și o farfurioară.

– O urgență o să ai și tu cu doctorii. Dar ce frate curajos ești, nu?

– Am spus nu în toate felurile posibile, dar nu a mers. Mersi, adăugă el când Emma îi turnă cafea.

– Stai liniștit. Nu va trebui decât să fii prezent și să mănânci fursecuri.

El își turnă lapte în cafea și spuse:

– Poți să îmi dai asta în scris?

Emma râse și începu să aranjeze fursecurile pe o farfurie.

– Crede-mă, o să fii cel mai bun frate din lume. Ce mai fac ai tăi?

– Bine. Am văzut-o pe mama ta la librărie săptămâna trecută.

– Îi place mult să lucreze acolo, adăugă Emma și îi întinse un fursec. Mac ar trebui să termine cu clienta imediat. Eu o să duc astea și mă întorc la tine.

– Presupun că, dacă mă ascund aici, nu o să mai fiu cel mai bun frate din lume, nu?

– Corect. Vin imediat.

O cunoștea pe Emma prin Sherry și datorită prieteniei dintre părinții lor, încă de când erau copii. I se părea foarte ciudat ca tocmai Emma să îi pregătească buchetul de mireasă surorii lui. I se părea ciudat și faptul că sora lui avea nevoie de un buchet de mireasă.

Într-un fel, era la fel de derutant ca ciocnirea de un perete idiot.

Își pipăi puțin fruntea și se încruntă. Nu îl durea atât de mult, dar știa că toată lumea urma să îl întrebe ce pățise. Va trebui să-și descrie stângăcia de nenumărate ori și, de fiecare dată când o va face, își va aminti de Mackensie Elliot care purta un sutien minuscul și niște pantaloni negri, eleganți.

Mâncă fursecul și încercă să decidă dacă acesta era un lucru bun sau o povară.

Emma se întoarse în bucătărie după o altă tavă.

– Poți să vii și tu. Sherry trebuie să sosească.

– Deja a întârziat zece minute, spuse el luând tava din mâinile Emmei. Funcționează după propriul ceas.

Casa era aproape la fel cum și-o amintea. Pereții erau vopsiți acum cu un auriu-deschis și cald, nu cu verdele elegant pe care îl știa el. Dar bordurile erau la fel de late și de strălucitoare, spațiul la fel de generos, și mobilierul, la fel de impozant.

Artă și antichități, flori în vaze înalte de cristal. Totul emana bogăție și eleganță. Totuși, așa cum ținea minte, nu se simțea ca într-un conac, ci ca într-o casă.

Mirosul era unul feminin, floral și citric, în același timp.

Femeile stăteau jos, purtând o conversație plăcută în salonul mare de pictură, cu tavanul boltit. Focul ardea mocnit în șemineu, iar razele soarelui de iarnă pătrundeau prin cele trei ferestre cu arcade. Era obișnuit să fie încercuit de femei, deoarece fusese copilul mijlociu, prins la mijloc între două surori.

Așa că presupuse că va supraviețui următoarei ore.

Parker sări din scaun, toată numai un zâmbet și o politețe, și traversă camera, cu mâinile întinse.

– Carter! A trecut ceva vreme.

Îl pupă pe obraz și îi păstră mâna într-a ei, trăgându-l spre șemineu.

– Ți-o amintești pe Laurel?

– Ăăă...

– Eram toți niște copii, spuse Parker cu blândețe, arătându-i un scaun gol. Emma mi-a spus că te-ai întors să predai la Winterfield. Nu ți s-a părut ciudat să te întorci în școală ca profesor?

– La început a fost. Tot așteptam să primesc teme de făcut, până mi-am dat seama că eu eram cel care trebuia să dea teme. Îmi pare rău pentru Sherry. Parcă are un ceas propriu, care rămâne mereu în urmă. Aș putea să o sun...

Carter a fost întrerupt de soneria de la ușă, moment în care respiră ușurat.

– Mă duc eu, spuse Emma și se îndreptă spre ușă.

– Te mai doare capul? întrebă Mac, lăsându-se moale în scaunul ei, cu ceașca de cafea în ambele mâini.

– E bine. Mi-a trecut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Parker.

– Aaa, doar o zgârietură. Mereu mă lovesc.

– Serios? spuse Mac și rânji înspre ceașca de cafea.

– Mii de scuze! Mii de scuze! se auzi vocea lui Sherry, în timp ce intră în cameră ca o tornadă colorată, plină de energie și chicoteli. Nu ajung *niciodată* la timp. Urăsc chestia asta. Carter, ești cel mai tare.

Vocea ei veselă și energică se schimbă în îngrijorare:

– Ce ai pățit la cap?

– Am fost jefuit. Erau trei, dar le-am făcut față.

– Ce? Dumnezeule, tu...

– M-am lovit la cap, Sherry. Atâta tot.

– Ah, spuse ea și se lăsă, ușor și relaxat, pe brațul fotoliului. Mereu se lovește.

Carter se ridică și o ajută pe Sherry să se așeze corect în fotoliu, apoi încercă să își dea seama cum să se facă invizibil. Emma se apropie de Laurel pe canapea, și apoi îi arătă locul rămas liber lângă ea.

– Stai aici, Carter. Ei bine, Sherry, cred că ești foarte emoționată.

– Mai mult decât credeam. Ar fi venit și Nick, dar avea o operație urgentă. Face parte din pachetul căsătoriei

cu un doctor. Însă m-am gândit că ar putea Carter să ne dea o perspectivă masculină asupra lucrurilor în locul lui, nu-i așa? Ne și cunoaște, pe mine și pe Nick.

Sherry se întinse, apucă mâna lui Parker și se legănă de bucurie în scaun.

– Îți vine să crezi? Îți amintești cum ne jucam de-a nunta când eram mici? M-am jucat de câteva ori cu voi așa. Parcă m-am măritat cu Laurel.

– Și unii spun că nu durează căsătoriile, răspunse Laurel, făcând-o pe Sherry să chicotească din nou.

– Iar acum, iată-ne aici. Chiar aici. Și chiar mă căsătoresc.

– Nenorocita, m-a părăsit pentru un doctor, dădu Laurel din cap a supărare și sorbi din paharul de apă cu gheață și cu o felie de lămâie plutind în el.

– Nick e *minunat*. Stați să îl cunoașteți. Dumnezeule, mă mărit! spuse ea și își puse mâinile pe obraji. Nici nu știu de unde să încep. Sunt atât de împrăștiată, și toată lumea îmi dă sfaturi. Mi se pare că mă învârt în cerc, deși m-am logodit acum două luni.

– Pentru asta suntem noi aici, o liniști Parker și luă de pe masă un caiet gros. Începe prin a ne spune ce fel de nuntă vrei. Descrie nunta ideală în trei-patru cuvinte.

– Ăăă... bolborosi Sherry și se uită rugător spre fratele ei.

– Nu, nu, nu. Nu te uita la mine. De unde să știu eu?

– Mă cunoști. Spune și tu ce *crezi* că aș vrea.

„La dracu'!"

– Da, da, va trebui doar să mănânci prăjituri, murmură el. Tu vrei să te distrezi.

– *Da*, țipă ea, arătând cu degetul spre el. Nu vreau să pară că nu e ceva important și solemn, dar vreau și distracție. Vreau o petrecere mare, nebună, veselă. Și mai vreau ca Nick să rămână fără cuvinte cinci minute întregi când mă va vedea venind spre altar. Vreau să îl termin și mai vreau ca toată lumea care va veni să își amintească

cu cea mai mare plăcere de nuntă. Am mai fost la nunți foarte frumoase, dar, Doamne, ce plictisită am fost. Înțelegeți, nu?

– Înțelegem perfect. Vrei să îl lași cu gura căscată pe Nick și apoi vrei o petrecere. Una care să descrie cine ești tu, cine e el și cât de fericiți sunteți împreună.

Sherry se uită încântată la Parker și îi spuse:

– Asta vreau.

– Nunta va avea loc la anul, în octombrie. Te-ai gândit în mare la numărul de invitați?

– Încercăm să ne limităm la două sute.

– Bine, notă Parker. Ai spus că vrei în aer liber undeva, nu? O nuntă în grădină.

În timp ce Parker discuta cu Sherry despre posibile aranjamente, Mac era atentă la ce se petrecea în jur. „Plină de viață" a fost primul gând care îi veni în minte despre mireasă. Energie, veselie, frumusețe. Păr blond cu șuvițe, ochi albaștri, rotunjimi, *casual*. Unele dintre fotografii, strategia depind de rochie, de culori, dar mai ales de *cine* va îmbrăca rochia de mireasă.

Reținu câteva elemente importante. Șase domnișoare de onoare. Culorile nunții vor fi roz-deschis și roz aprins. Iar când Sherry scoase o poză cu rochia de mireasă, Mac ceru să o vadă. O studie. Zâmbi.

– Sunt sigură că arăți grozav în ea. E perfectă pentru tine.

– Crezi? Mi se părea perfectă și am cumpărat-o în mai puțin de două minute, după care...

– Nu, uneori primul impuls este cel corect, ca și acum.

Rochia avea o fustă vaporoasă, de un alb sclipitor, un top cu umerii la vedere și o trenă strălucitoare.

– Prințesă sexy, spuse Mac, și pentru că tot îi captase atenția lui Sherry, o întrebă și despre alegerile fotografice. Vrei și o ședință foto de logodnă?

– Ăăă... păi aș vrea, dar nu îmi plac deloc pozele acelea formale, pe care le vezi peste tot. Știi tu, el stă în spatele

ei și doar zâmbesc la aparat. Nu că aș vrea să îți spun cum să îți faci treaba.

– E în regulă. Treaba mea e să te fac pe tine fericită. De ce nu îmi spui ce vă place, ție și lui Nick, să faceți?

Când Sherry afișă un zâmbet rușinat, Mac râse și îl văzu pe Carter cum se înroșește iar.

„Drăguț."

– În afară de asta.

– Ne place să mâncăm floricele și să ne uităm la filme foarte proaste pe DVD. El încearcă să mă învețe să schiez, dar noi, cei din familia Maguire, suntem foarte neîndemânatici. Carter este dovada cea mai bună, dar eu îl urmez îndeaproape. Ne place să ieșim cu prietenii și lucruri de genul ăsta. Nick e medic rezident la chirurgie, așa că timpul liber este prețios pentru el. Nu ne facem prea multe planuri. Aș putea spune că suntem mai degrabă spontani.

– Am înțeles. Dacă vreți, aș putea să vin eu la voi, să facem o ședință *casual*, relaxată, și nu una formală, în studio.

– Serios? Îmi place ideea. Putem să o facem cât mai repede?

Mac își scoase agenda electronică și îi răspunse:

– Am câteva ore libere săptămâna asta și mai multe săptămâna viitoare. Mai bine verifică tu cu Nick, spune-mi când sunteți voi disponibili și aranjăm ceva.

– Perfect.

– O să ai nevoie să te uiți la câteva mostre de poze, începu Mac.

– M-am uitat pe pagina de web, așa cum mi-a sugerat Parker. Vreau poze cu florile, cu tortul și cu celelalte. Le vreau pe toate.

– De ce nu te uiți la pachetele de servicii pe care le oferim? sugeră Parker. Să vezi ce ți se potrivește. Putem oricând să le ajustăm pentru tine.

– Aici o să am nevoie de Carter. Nick a spus să aleg ce vreau, dar asta nu mă *ajută* deloc.

„La naiba din nou", își spuse Carter.

– Sherry, nu am nici cea mai vagă idee despre lucrurile astea. Eu doar...

– Mă înspăimântă ideea de a alege doar eu, îl întrerupse ea, uitându-se la el cu ochi mari și cu o privire neajutorată, care îl convingea încă de când avea doi ani. Nu vreau să fac vreo greșeală.

– Nu trebuie să iei o decizie acum, spuse Parker pe un ton calm și plăcut. Chiar dacă te hotărăști, te poți răzgândi mai târziu, fără nici o problemă. Vei avea întâlniri separate cu fiecare dintre noi. Asta te va ajuta. Iar în privința datei, putem să o păstrăm pentru moment și să semnăm contractul altă dată.

– Aș vrea totuși să îl semnez astăzi, să mai tai ceva de pe lista cu lucruri de rezolvat. Sunt atât de multe. Vreau doar o părere, Carter, atât.

– De ce nu arunci o privire pe ofertă? îl întrebă Parker zâmbind și întinzându-i catalogul, deschis la pagina cu pachetele. Între timp, noi o să mai discutăm despre alte lucruri. Sherry, vrei trupă sau DJ?

– DJ. Ne gândim că ar fi mai relaxant și am putea să alcătuim împreună cu el, sau cu ea, lista de cântece. Știți pe cineva?

– Da.

Dintr-un alt dosar, Parker scoase o carte de vizită.

– A lucrat la mai multe evenimente organizate de noi și cred că îți va plăcea. Dă-i un telefon. Cameraman aveți?

Pe canapea, Carter își pusese ochelarii de citit și se încrunta deasupra paginilor.

„Cât de serios e", se gândi Mac. Iar imaginea de tocilar era și mai evidentă, datorită ochelarilor cu rame subțiri. Arăta de parcă învăța pentru un examen. Dacă Parker și Sherry tot discutau, se decise să îi ofere o mică pauză.

– Hei, Carter, crezi că mă poți ajuta să mai aduc niște cafea?

Carter clipi spre ea, cu ochii albaștri înrămați în sârma argintie și plictisitoare a ochelarilor.

– Să aduci și catalogul, da? îl îndemnă Mac, luând cafetiera frumoasă și îndreptându-se spre ușă. El trebui să înconjoare măsuța de cafea și, observă ea, era cât pe ce să tragă fața de masă după el. Restul echipei poate prelua problemele de aici, îi spuse ea. Sora ta crede că, fiind fratele mai mare și ținându-i locul mirelui, are nevoie de părerea ta. Presupun, de asemenea, că dacă spui ceva ce nu îi convine se va enerva.

– Bine, îi răspunse el în timp ce mergeau spre bucătărie. Pot să închid ochii și să pun la nimereală degetul pe pagină, să aleg și să termin?

– Ai putea, dar mai degrabă ar trebui să îi spui că pachetul de servicii cu numărul 3 e cel mai potrivit pentru ea.

– Pachetul 3, murmură el, după care puse catalogul pe blatul de la bucătărie, își potrivi ochelarii și citi descrierea. De ce tocmai ăsta?

– Pentru că, deși este foarte detaliat – și am impresia că ea vrea ca altcineva să se ocupe de detalii –, lasă loc de schimbări și îi oferă mai multe opțiuni. Ar mai trebui să îi spui să aleagă bufetul în locul meniului convențional, deoarece, continuă ea, înainte ca el să apuce să o întrebe, creează o atmosferă destinsă, oferindu-le oamenilor posibilitatea de a sta de vorbă. I se potrivește mai bine. Apoi, pe parcurs – când nu va mai fi nevoie de tine – se va întâlni cu Laurel pentru a alege tortul – compoziție, model, mărime –, și cu Emma pentru flori. Parker se va ocupa de restul, și crede-mă când îți spun că se va ocupa. Acum pare totul foarte complicat, dar după ce va alege pachetul și considerând că are deja rochia, locația, pe mine și tot așa, va avea timp să se bucure de toate pregătirile.

– O.K., aprobă el din cap. Bine, deci am să îi spun să aleagă buchetul de servicii cu numărul 3. Acoperă o mare parte din detalii și lasă loc de schimbări. Include multe opțiuni. Și ar trebui să aleagă bufetul, deoarece este mai neprotocolar și încurajează discuțiile dintre invitați.

– Ești bun.

– Reținem cu ușurință fapte și cuvinte, atâta tot. Dacă mai am rugă însă să o ajut să își aleagă buchetul, aș fugi mâncând pământul.

– De înțeles, spuse ea, înmânându-i cafetiera. În momentul ăsta nu mai au nevoie de mine. Du asta înapoi, spune-ți rolul și amintește-i să mă anunțe când pot să participe la ședința foto pentru portretul de logodnă.

– Tu nu te mai întorci?

În privirea lui se citea panica. Ea îl bătu ușor pe obraz.

– Privește partea bună a lucrurilor. O femeie mai puțin în cameră. Ne mai vedem, Carter.

El rămase pe loc o clipă, în timp ce ea ieși, lăsându-l cu cafetiera și cu catalogul în brațe.

capitolul 3

Deoarece scăpase puțin mai devreme, Mac avu mai mult timp pentru a răspunde la telefoane, pentru programări și pentru a adăuga apoi câteva poze mai recente pe pagina lor de web. Deoarece după-amiaza, sau ce mai rămăsese din ea, era liberă, decise să o petreacă trecând în revistă fotografiile de la nunta din noaptea de Anul Nou.

Soneria telefonului o enervă, dar își amintii că afacerile erau afaceri și răspunse.

– Mac Photography de la Vows.

– Mackensie.

Mac închise instantaneu ochii și mimă o împușcătură în cap. *De ce* nu se învăța o dată să se uite cine o apela, chiar și pe telefonul de serviciu?

– Mamă!

– Nu mi-ai răspuns la nici un telefon.

– Am avut de lucru. Ți-am zis că am o săptămână plină. Mamă, te-am rugat de atâtea ori să nu mă suni pe telefonul de serviciu.

– Ai răspuns, nu? Lucru pe care nu l-ai făcut când te-am sunat de *trei* ori pe celălalt număr.

– Îmi pare rău.

„Ține-i isonul", își spuse Mac. Astfel, s-ar putea să termine mai repede convorbirea, deoarece nu avea nici un rost să îi spună mamei sale că nu putea să stea de vorbă cu ea în timpul programului.

– Și... ce ai făcut de Anul Nou? o întrebă mama ei, după care trase aer adânc în piept, semn că urma o furtună. M-am despărțit de Martin, lucru pe care ți l-aș fi spus mai devreme, dacă te-ai fi obosit să îmi răspunzi la telefon. A fost o noapte oribilă. Oribilă, Mac.

Respirația îi era acum îngreunată de lacrimi, dar continuă:

– Am suferit zile întregi.

„Martin, Martin..." Nu era foarte sigură că putea să-l amintească prea bine pe actualul fost prieten al mamei.

– Îmi pare rău. Despărțirile de sărbători sunt dificile, dar poți să te gândești ca la un nou început în deplină libertate în anul ce urmează.

– Ce? Tu știi cât de mult îl iubeam pe Martin? Am patruzeci și doi de ani, sunt singură și complet devastată.

„Patruzeci și șapte", o corectă Mac în gând. Dar ce mai conta cinci ani între o mamă și o fiică? Stând la birou, Mac începu să își frece templele:

– Tu te-ai despărțit de el, nu?

– Ce mai contează? S-a terminat. S-a terminat, deși eram înnebunită după el. Acum sunt iar singură. Ne-am certat îngrozitor, și mi-a spus niște lucruri urâte. Mi-a spus că sunt *egoistă*. Și instabilă emoțional și... alte lucruri oribile. Ce altceva puteam să fac, decât să mă despart de el? Nu era așa cum îl credeam.

– Îhm. Eloisa s-a întors la școală? întrebă Mac, sperând să schimbe subiectul, dacă aducea vorba despre sora ei vitregă.

– Ieri. M-a părăsit în starea în care sunt, de nici nu îmi vine să mă dau jos din pat dimineața. Am două fete. Mi-am dedicat viața fiicelor mele, și nici una dintre ele nu face vreun efort să mă încurajeze când sunt la pământ.

Pentru că deja își simțea capul pulsând, Mac se aplecă și îl sprijini încet de birou.

– Începe semestrul. Trebuie să se întoarcă. Poate Milton...

– *Martin.*

– Așa, poate o să vină să își ceară iertare și...

– S-a terminat. Nu mă mai împac cu el. Nu aș putea să iert un om care s-a purtat atât de josnic cu mine. Acum

am nevoie să mă vindec, să mă regăsesc. Am nevoie de timp doar pentru mine, de un loc liniștit, ca să uit de stresul provocat de situația asta urâtă. Am rezervat o săptămână la un spa din Florida. Este exact ceea ce am nevoie. Să fug departe de frigul ăsta îngrozitor, de amintiri și de durere. Am nevoie de trei mii de dolari.

– Trei... mamă, doar nu te aștepți ca eu să arunc trei mii de dolari, pentru ca tu să îți faci tratamente faciale în Florida, doar pentru că te-ai enervat pe Marvin.

– Martin, ce dracu', și măcar atât poți să faci și tu! Dacă aveam nevoie de tratament medical, la fel făceai? Trebuie să merg. Am făcut deja rezervarea.

– Nu ți-a trimis bunica bani luna trecută? Un cadou de Crăciun...

– Am avut cheltuieli de făcut. I-am cumpărat acestui bărbat oribil un TAG Heuer, ediție limitată, de Crăciun. De unde era să știu că urma să se transforme într-un monstru?

Începu să scâncească, demnă de milă.

– Ar trebui să îi spui să ți-l dea înapoi. Sau...

– Nu aș putea *niciodată* să fiu atât de vulgară. Nu vreau nenorocitul ăla de ceas înapoi, și nici pe el. Vreau să scap de toate astea.

– Bine, atunci. Mergi undeva unde îți permiți sau...

– Am nevoie de plecarea asta. Evident, nu am posibilitatea financiară, după cheltuielile de sărbători, și am nevoie de ajutorul tău. Afacerea ta merge foarte bine, după cum mi te lauzi mereu. Am nevoie de trei mii de dolari, Mackensie.

– Așa cum ai avut nevoie de două mii vara trecută, ca să mergeți o săptămână la mare? Și...

Linda se puse iar pe plâns. De data asta, Mac nu se mai dădu cu capul de birou, ci, pur și simplu, și-l lipi de el.

– Nu vrei să mă ajuți? Nu vrei să îți ajuți propria mamă? Cred că, dacă aș ajunge în stradă, nici măcar

nu te-ai uita la mine. Ți-ai vedea de viață, în timp ce eu aș fi terminată. Cum poți să fii atât de egoistă?

– O să îți transfer banii în cont de dimineață. Drum bun, spuse ea și închise.

Apoi, ridicându-se de la birou, se duse la bucătărie și scoase din dulap o sticlă de vin.

Avea nevoie să bea ceva.

Cu mintea amorțită, după aproape două ore de discuții despre tul, trandafiri, coafuri, liste de invitați, și Dumnezeu mai știe ce, și după prea multă cafea și fursecuri (foarte bune, de altfel), Carter mergea să-și recupereze mașina. O lăsase parcată mai aproape de studioul lui Mac decât de casa cea mare, motiv pentru care primise sarcina de a lăsa acasă la Mac un pachet ajuns din greșeală în casa cea mare.

În timp ce ducea cutia sub braț, începură să cadă câțiva fulgi timizi de zăpadă. Trebuia să ajungă acasă, se gândi el. Trebuia să termine un plan de lecție și să pună la punct un test-surpriză, pe care îl plănuia pentru sfârșitul săptămânii.

Avea nevoie de cărțile sale și de liniște. După-amiaza cu estrogen, zahăr și cofeină îl epuizase. Începuse să îl doară și capul.

Zăpada și casa se întunecaseră, iar luminile de pe alee se aprinseseră. Cu toate acestea, observă el, nu era nici o lumină aprinsă în studioul lui Mackensie.

Poate plecase, se gândi, poate dormea, sau poate se plimba iar prin casă pe jumătate goală. Cântărise ideea de a lăsa cutia la ușa de la intrare, dar i se părea o lipsă de responsabilitate. Pe lângă asta, pachetul era scuza perfectă pentru a o vedea din nou și pentru a reexplora iubirea secretă pe care i-o purtase pe vremea când avea șaptesprezece ani.

Cu aceste gânduri, bătu la ușă, mută pachetul în mâna cealaltă și aștepta.

Ea deschise ușa, complet îmbrăcată, lucru care îl ușură și îl dezamăgi, în același timp. Stătea în lumina difuză, cu un pahar de vin într-o mână și cu cealaltă pe ușă.

– Bună. M-a rugat Parker să îți aduc asta în drum spre mașină. Eu doar...

– O.K. Intră.

– Eu doar...

– Ia niște vin.

– Sunt cu mașina, deci...

Mac plecase însă din dreptul ușii, într-o manieră alunecoasă, observă el, chiar sexy.

– Eu beau, după cum poți vedea, spuse ea, luând un alt pahar și turnând vin din plin. Nu vrei să mă lași să beau singură, nu-i așa?

– Se pare că am ajuns prea târziu, oricum.

Râzând, ea împinse paharul în mâna lui.

– Păi, prinde-mă din urmă. Am băut doar două. Ba nu, trei. Cred că trei am băut.

– Ăăă, bine.

Dacă nu se înșela, simțise în vocea ei puțină furie și supărare. În loc să bea, se întinse spre întrerupător, pentru a aprinde lumina în bucătărie, și spuse:

– E întuneric aici.

– Probabil. Ai fost drăguț cu sora ta azi. Unele familii sunt drăguțe. Observ și notez, iar familia ta așa mi se pare. Nu vă cunoșteam prea bine pe tine și pe Sherry, dar îmi amintesc de voi. O familie drăguță. A mea e de tot rahatul.

– O.K.

– Știi de ce? Hai să îți spun de ce. Tu ai o soră, corect?

– Am. De fapt, am două. Poate ar fi bine să stai jos.

– Două, da, da. Mai ai și o soră mai mare. Nu am cunoscut-o niciodată. Deci, două surori. Iar eu? Am două jumătăți. O soră vitregă și un frate vitreg – de la fiecare părinte –, care ar putea fi uniți într-unul. Ca să nu mai pun la socoteală toate surorile și toți frații vitregi pe care i-am avut de-a lungul timpului. Le-am pierdut numărul.

Vin și pleacă, pleacă și vin, după cum le vine alor mei să se căsătorească, povesti ea și mai luă o gură zdravănă de vin. Pun pariu că ați avut o mare petrecere în familie de Crăciun, nu?

– Păi, da, am...

– Știi ce am făcut eu?

Bine, înțelesese, nu participa la o conversație, ci asista la un monolog, deci trebuia doar să asculte.

– Pentru că tatăl meu este în... undeva. Ar putea fi în Vail, se încruntă ea. Ar putea fi în Elveția, cu a treia soție și cu fiul lor. Oricum, mi-a trimis o brățară ridicol de scumpă, cumpărată nu din vreun sentiment de vină sau din devotament parental extraordinar, pentru că amândouă îi lipsesc cu desăvârșire, ci pentru că are un cont gros de economii și nu ține seama de cheltuieli.

Se opri, cu fruntea încrețită de supărare, și mai luă o gură de vin.

– Unde eram?

– Crăciunul.

– Așa, da. Cum îmi petrec eu Crăciunul în familie. Le-am sunat din polițete pe mama și pe Eloisa, sora vitregă, pe 23 decembrie, pentru că nici eu și nici ele nu aveam nici cel mai mic interes să facem Crăciunul împreună. Fără curcan. Schimbul de cadouri, o băutură, urări și gata.

Zâmbi, dar fără bucurie.

– Nu am cântat colinde în jurul pianului. De fapt, El a plecat mai repede decât mine, ca să iasă cu niște prieteni. Nu pot să o învinuiesc. Mama e un motiv bun ca să te apuci de băut. Vezi? întrebă ea și ridică paharul.

– Da, văd. Hai să facem o plimbare.

– O ce? De ce?

– De ce nu? Începe să ningă, încercă el să o convingă, luându-i încet paharul din mână și punându-l pe masă, alături de paharul lui rămas neatins. Îmi place să mă plimb prin zăpadă. Hai, uite-ți haina.

Se încruntă la el când i-o aduse, dar apoi se îmbrăcă.

– Nu sunt beată. Încă. În plus, nu poate o femeie să dea o petrecere cu bețe în propria casă, dacă are chef?

– Ba sigur că poate. Căciulă ai?

Mac scotoci prin buzunarul paltonului și scoase căciula verde aprins, continuând:

– Nu e ca și cum aș sta în fiecare seară cu sticla de vin lângă mine.

– Sunt sigur că nu faci asta, confirmă el și îi trase căciula pe cap, îi înfășură fularul la gât și îi încheie nasturii de la palton. Ești gata.

O luă de braț, o conduse până la ușă și apoi afară.

Îi auzi dinții scrâșnind, când frigul îi lovi fața, dar o ținu ferm de braț, pentru orice eventualitate.

– Era mai bine la căldură, murmură ea, încercând să se întoarcă.

Dar el mergea în continuare.

– Îmi place când ninge noaptea. Bine, încă nu e noapte, dar o să se întunece imediat. Îmi place să mă uit pe geam, să văd cum albul zăpezii contrastează cu întunericul, spuse el.

– Dar noi nu privim de la geam. Suntem în mijlocul nenorocitei de zăpezi.

Carter zâmbi și continuă să meargă. Multe alei, observă el și toate curățate cu grijă.

– Cine mătură zăpada?

– Care zăpadă?

– Zăpada de pe alei, Mackensie.

– Noi, sau îl rugăm pe Del sau pe prietenul lui, Jack. Uneori mai plătim niște puști. Depinde. Trebuie să păstrăm aleile curate. Avem o afacere și trebuie să o menținem. Pentru parcare, aducem plugul.

– Un loc atât de mare și o afacere atât de complexă implică multă muncă.

– Totul face parte dintr-un plan, și mai e și casa noastră, așa că... Aaa, schimbi subiectul, spuse ea și își mări ochii,

[illegible]ndu-l de sub căciulă. Nu sunt proastă, sunt doar [illegible] neîțită.

– Care era subiectul?

– Familia mea execrabilă. Unde rămăsesem?

– Cred că ai rămas la Crăciun și la cum bei din cauza [illegible] tale.

– Așa e. Uite de ce am ajuns acum să beau din cauza ei. S-a despărțit de ultimul prieten. Folosesc termenul *prieten* [illegible]ndins, deoarece are gândirea unei adolescente, când [illegible] vorba despre bărbați, relații și căsătorie. În orice caz, dramă, dramă, și desigur că acum trebuie să se ducă la un [illegible]ntru de relaxare ca să își revină din chinul și stresul despărțirii. O porcărie, dar ea asta *crede*. Și pentru că nu e în stare să păstreze nici zece dolari în portofel mai mult de cinci minute, se așteaptă ca eu să îi plătesc toate cheltuielile. Trei mii.

– Deci ea se așteaptă ca tu să îi trimiți trei mii de dolari doar pentru că s-a despărțit de prietenul ei și vrea să meargă la un spa?

– Dacă ar fi avut nevoie de o operație, aș fi lăsat-o să moară? spuse Mac, ridicând ambele brațe în aer, în încercarea de a imita metoda de atac a mamei ei. Nu, nu, de data asta a folosit faza cu rămasul pe stradă. Are o colecție întreagă de metode de atac. Poate le-a folosit pe amândouă. Totul îi părea neclar acum. Așa că, da, se așteaptă ca eu să plătesc pentru ea. Corectez. Eu *plătesc* pentru ea, fiindcă nu am reușit să scap de văicărelile și de insistențele ei până nu i-am spus că îi dau banii, așa că acum trebuie să îi dau. Iată și explicația vinului, pentru că mă dezgustă și mă enervează că cedez de fiecare dată.

– Nu e treaba mea, dar dacă tu continuai să îi spui nu, crezi că nu s-ar fi oprit, la un moment dat? Dacă în final știe că accepți, de ce s-ar mai opri?

– *Știu* asta, spuse ea. Sigur că știu, dar ea nu se oprește niciodată, și vreau, pur și simplu, să plece. Mă tot întreb de ce nu se mărită iar – norocosul număr patru – și să se mute

departe. Departe, foarte departe, cum ar fi în Burma. Efectiv să dispară, ca tatăl meu. Să mai aud de ea ocazional. Poate o să întâlnească pe cineva la spa, în timp ce stă în jurul piscinei cu un suc de portocale sau ceva, o să se îndrăgostească – pentru ea e la fel de ușor ca și cumpăratul pantofilor. Nu, chiar mai ușor. Să se îndrăgostească, spuse Mac în continuare, să se mute în Burma și să mă lase în pace.

Oftă și își ridică privirea. Își dădu seama că nu îi mai era așa frig. Iar ninsoarea, din ce în ce mai densă, i se păru frumoasă și liniștită. Plimbarea, recunoscu ea, fusese într-adevăr o idee mai bună decât băutul.

– Tu ești genul de salvator, nu? întrebă ea.

– Te referi la bani?

– Nu, la faptul că ajuți oamenii. Pun pariu că mereu deschizi ușa cuiva care are mâinile ocupate, chiar dacă te grăbești. Și că asculți problemele personale ale elevilor, chiar dacă ai altceva de făcut, explică ea și privi în jos. Și le împiedici pe femei să se îmbete, scoțându-le la plimbare în zăpadă.

– Mi s-a părut a fi cea mai bună soluție.

Se uită în ochii ei de un verde fascinant și nu mai observă energia de mai devreme, ci multă tristețe.

– Cred că te-ai săturat de femei.

– Te referi la momentul de față sau pentru totdeauna?

Ea zâmbi și îi spuse:

– Cred că ești doar un tip cu adevărat bun.

Carter nu oftă, deși ar fi vrut.

– Așa spune lumea, răspunse el și privi în jur, căutând un alt subiect de conversație. Ar fi trebuit să o ducă înapoi în casă, se gândi el, dar mai voia să petreacă puțin timp cu ea. În întunericul înzăpezit.

– Ce fel de păsări vin aici? o întrebă, arătând spre două căsuțe frumoase de păsări.

– Cele care zboară, spuse Mac, îndesându-și mâinile în buzunare.

Nici unul dintre ei nu se gândise la mănuși.

– Nu știu prea multe despre păsări, adăugă ea, uitându-se din nou la el. Îți plac atât de mult?

– Nu, nu prea. E un fel de hobby.

„Doamne, cât de tocilar vrei să mai pari?" își spuse el. „Lumină Carter și pleacă, până nu e prea târziu." Cu voce tare, continuă:

– Poate ar fi bine să ne întoarcem. Ninsoarea se întețește.

– Nu vrei să îmi spui după ce fel de păsări ar trebui să mă uit? Eu și Emma punem de mâncare în căsuțe, dacă tot sunt între casa ei și a mea.

– Casa ei?

– Da, vezi? întrebă ea, arătând spre casa frumoasă cu două etaje. E fosta casă de oaspeți, iar ea folosește serele din spate. Eu am luat casa de la piscină. Laurel și Parker stau la etajul trei, în aripa din est, respectiv din vest, așa că e ca și cum ar avea locuințele lor. De fapt, se poate spune că e casa lui Parker. Însă Laurel are nevoie de bucătărie. Eu am nevoie de studio pentru fotografii, Emma are nevoie de sere. Astfel, împărțeala pare echitabilă. Petrecem mult timp în clădirea principală, dar fiecare dintre noi are spațiul ei.

– Sunteți prietene de multă vreme.

– Dintotdeauna.

– Ca o familie, nu? Și nu o familie execrabilă.

Mac râse cu jumătate de gură și ripostă:

– Ești deștept, nu? În legătură cu păsările alea...

– În perioada asta vin multe păsări-cardinal.

– Bine, toată lumea știe cum arată astea. Din cauza unei astfel de păsări ai avut tu ocazia să te uiți la sânii mei.

– Pardon... Ce?

– S-a lovit de geamul de la bucătărie, iar eu mi-am vărsat cola pe cămașă. Păsări. În afară de cele roșii, care se lovesc de geamuri. Mă gândesc la o ciocănitoare imperială, ceva de genul ăsta?

– Din păcate, ciocănitorile imperiale au dispărut. Dar ai putea să vezi câteva specii de vrăbiuțe în zonă, pe timpul iernii.

– Specii de vrăbiuțe. Dacă reținem cuvinte înseamnă că nu mai sunt atât de beată.

Se plimbară pe alee, între luminile strălucitoare și întuneric, până când zăpada începu să cadă cu fulgi imenși, ca în filme. „O noapte mai frumoasă de atât nici nu ai putea cere în ianuarie", realiză Mac. Și ar fi ratat-o dacă nu ar fi venit la ea acasă și nu ar fi insistat, fără a fi enervant, să iasă afară.

– Cred că ar trebui să îți spun că nu prea am obiceiul să dau pe gât prea multe pahare de vin înainte de lăsarea întunericului. În mod normal, mi-aș fi canalizat frustrările în muncă sau m-aș fi dus să stau cu Parker și cu celelalte fete. Însă eram mult prea nervoasă. Și nu aveam chef nici de înghețată, altfel bună în momentele de grele încercări.

– Mă gândeam eu, mai puțin la chestia cu înghețata. Mama face supă când e foarte supărată sau nervoasă. Oale mari de supă. Am mâncat multă supă la viața mea.

– Aici nu prea gătește nimeni, în afară de Laurel și de doamna G.

– Doamna G? Doamna Grady? Încă mai e aici? Nu am văzut-o azi.

– Încă e aici și administrează conacul și pe toată lumea din el. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că există. Acum este în concediul anual de iarnă. În fiecare an, ca un ceas, pleacă la St. Martin pe 1 ianuarie și stă până în aprilie. Și, ca de obicei, înainte de a pleca, ne-a umplut congelatorul de mâncăruri, supe, tocănițe și multe altele, ca nu cumva să murim de foame, dacă rămânem blocate în casă din cauza viscolului sau a vreunui război nuclear.

Se opri în fața ușii și își ridică privirea spre el.

– Ce zi... Te-ai ridicat la nivelul așteptărilor, domnule profesor.

– Am avut parte de câteva momente interesante. Aproape, Henry a ales pachetul cu numărul 3, cu bufet.

– O alegere bună. Mersi pentru plimbare și pentru că m-ai ascultat.

– Îmi plac plimbările, spuse el și își băgă mâinile în buzunare, neștiind ce altceva să facă cu ele. Ar fi bine să plec, până nu se așază prea multă zăpadă. În plus, mâine e zi de școală.

– Zi de școală, repetă ea și zâmbi.

Mac își scoase mâinile calde din buzunar și le puse pe umerii lui, apoi își atinse buzele de ale lui, într-un sărut ușor, prietenos, aproape familial.

El se blocă. Acționă înainte să se gândească. O luă de umeri, o trase spre el, o lipi cu spatele de perete și transformă acel sărut ușor într-unul lung și pasional.

Toate gândurile de când avea șaptesprezece ani se transformară în realitate la treizeci. Gustul ei, *senzația*. Momentul acela de buze și limbi, și bătăile puternice ale inimii. În liniștea ninsorii, zgomotul respirației ei, al gâfâielilor îi pătrunse în minte ca un tunet.

Se anunța furtună.

Mac nu îl îmbrânci, nu îl împinse, nu protestă când el transformă gestul ei simplu în ceva sălbatic și fierbinte. Primul ei gând a fost: „Cine ar fi crezut?" Cine ar fi crezut că acest tip amabil, profesor universitar de engleză, care se lovea de pereți, putea *săruta* așa?

De parcă ar fi plănuit să te tragă în cea mai apropiată peșteră și să smulgă hainele de pe tine, stârnindu-ți dorința de a le smulge și tu pe ale lui.

Apoi, nu se mai putu gândi la nimic. Încerca doar să țină pasul cu el.

Luată de val. Nu ar fi crezut niciodată una ca asta, dar acum era luată de val.

Mâinile îi alunecară de pe fața lui. Îl prinse de păr și-l apucă strâns.

Mișcarea îl trezi la realitate. Făcu un pas în spate, fiind gata să alunece pe zăpada care acoperea aleea. Ea nu făcu nici o mișcare, dar îl privea, iar ochii îi străluceau în noapte.

„Dumnezeule", se gândi el, „Dumnezeule." Își pierduse mințile.

– Îmi pare rău, bolborosi el, în timp ce excitarea și suprimarea ei se luptau în interiorul lui. Îmi pare rău. Am fost... N-am fost... Doar... îmi pare foarte rău.

Mac continuă să îl privească, în timp ce el se grăbea să plece, alunecând pe zăpada proaspăt căzută. Auzi, undeva în furtuna din gândurile ei, piuitul alarmei și îl privi cum se urcă în mașină, luminat de becul slab din interior.

Carter plecă înainte ca ea să poată respira și vorbi din nou. În timp ce el părăsea aleea, ea reuși să scoată un murmur slab:

– Nici o problemă.

Simțindu-se mai ametită decât fusese de vin, intră în casă. Merse în bucătărie, răsturnă vinul neatins din paharul lui în chiuvetă, după care făcu același lucru și cu ce îi rămăsese ei în pahar. Privi în jur, fără să știe ce caută, se întoarse și se rezemă de dulap.

– Uau, spuse ea.

capitolul 4

Unele dimineți cereau mai mult decât o tartă la cutie și o cafea bună, își spuse Mac. Din fericire – mulțumesc, Homer Maguire – fusese scăpată de neplăcerile unei mahmureli, dar cei câțiva centimetri de zăpadă depusă peste noapte erau că trebuia să ia lopata în mână. Avea nevoie de un impuls, așa că își trase cizmele în picioare, își puse haina și ieși.

Se întoarse imediat după aparatul de fotografiat.

Lumina, îndrăzneață și puternică, țâșnea din cerul albastru și se proiecta pe zăpada albă. Neatinsă, necălcată, marea albă acoperea tot terenul. Îl spăla. Îl inunda. Tufișurile deveniseră creaturi cocoșate, care traversau marea înghețată, iar pietrele care formau laguna din piscină arătau ca o baricadă.

Trase aer în piept, însă simți pe gât mici ace de gheață, apoi expiră, iar aburii învăluiră cadrul cu pădurea, pe care tocmai o fotografia.

Peisajele îi captau rareori atenția. Însă acesta, se gândi ea, în alb și negru, cu atâtea nuanțe, umbre și lumini sub cerul albastru aproape sălbatic, cerea un moment de atenție. Atât de multe forme, atât de multe texturi, cu ramuri îngropate și scoarță dantelată, ofereau posibilități nelimitate.

Iar casa, grandioasă și minunată, răsărea din mare, ca o insulă elegantă și grațioasă.

Încercă mai multe cadre, jucându-se cu unghiurile, folosind lumina, accentuând ghemele strălucitoare de bumbac ale azaleelor, care urmau să înflorească la primăvară. Cu coada ochiului, surprinse o mișcare, iar când se întoarse, văzu pasărea-cardinal îndreptându-se spre

ramura acoperită cu zăpadă a unui arțar. Se așeză, o pată unică de un roșu aprins, care cânta.

Mac se ghemui și focaliză obiectivul camerei asupra ei, evitând să se apropie, ca să nu piardă momentul. Era oare aceeași pasăre care se lovise de fereastra de la bucătăria ei? se întrebă. Dacă da, cu siguranță părea că nu pățise nimic, stând acolo, ca o flacără roșie pe creanga dantelată cu zăpadă.

Surprinse momentul, făcând trei poze succesive, cu mici schimbări de unghiuri. Zăpada i se lipise de jeanși, atunci când se lăsase pe vine.

Apoi, pasărea își luă zborul, plonjă în lumina puternică, peste marea înghețată, și dispăru.

Emmaline, frumoasa Emmaline, în vechiul ei palton bleumarin, cu fular și căciulă albă, își făcea drum prin zăpadă către ea.

– Mă întrebam cât va trebui să stau aici până când aveai de gând să termini sau să își ia zborul pasărea aia nenorocită. E *frig* afară.

– Iubesc iarna.

Mac ridică iar aparatul de fotografiat, cu Emma în prim-plan și focaliză.

– Nu! Doamne, arăt oribil.

– Ești drăguță. Nu se poate să nu-ți placă așa niște cizme ugg roz.

– De ce le-am ales tocmai roz? La ce mă gândeam? spuse ea, dând din cap în semn de uimire și alăturându-i-se lui Mac, în drumul spre casă. Credeam că ești deja înăuntru, cicălind-o pe Laurel să pregătească micul dejun. Nu tu m-ai sunat și mi-ai cerut „clătite" acum aproape o oră?

– Așa e, dar acum putem merge amândouă să o cicălim să ne facă. Am fost prinsă. E superb afară. Lumina, nuanțele, texturile. Și pasărea aia nenorocită? Un bonus.

– Sunt minus cinci grade și, după clătite, va trebui să ne apucăm să dăm zăpada cu lopata, și o să înghețăm groaznic. De ce nu poate fi vară mereu?

– Vara nu facem aproape niciodată clătite. Poate doar din când în când subțiri, dar nu sunt același lucru.

În timp ce își scutura zăpada de pe cizmele ugg roz, Emma îi aruncă lui Mac o privire răutăcioasă și deschise ușa.

Mac simți instantaneu mirosul de cafea. Își aruncă haina, își așeză cu grijă aparatul de fotografiat pe mașina de uscat rufe, apoi alergă spre Laurel și o îmbrățișă strâns, murmurându-i:

– Știam că pot să contez pe tine.

– Am văzut că făceai pe fotograful în natură și m-am gândit că o să vii să plângi după clătite.

Cu părul prins la spate și cu mânecile suflecate, Laurel măsura făina.

– Te iubesc, și nu doar pentru clătitele tale din diminețile înzăpezite.

– Bine, atunci pune tu masa. Parker e deja trează, răspunde la e-mailuri.

– I-a chemat pe cei de la deszăpezire? întrebă Emma. Am trei programări astăzi.

– Pentru parcare. S-a stabilit că, pentru restul curții, nu e nevoie să chemăm ajutoare. Putem să ne ocupăm noi.

Pe fața Emmei se citea dezamăgirea.

– Urăsc să mătur zăpada.

– Săraca Em, spuseră împreună Mac și Laurel.

– Relelor!

– Am o poveste pentru micul dejun.

Continuând ședința foto spontană cu gândul la vecinătatea clătitelor, Mac își puse zahăr în cafeaua proaspăt turnată în ceașcă.

– O poveste *sexy* pentru micul dejun.

Emma se opri cu mâna pe ușa dulapului cu farfurii.

– Toarnă!

– Încă nu mâncăm, și, oricum, Parker e sus.

– Mă duc să o chem. Vreau o poveste sexy pentru micul dejun, care să îmi țină de cald cât o să mătur prostia asta de zăpadă, spuse Emma și dispăru din bucătărie.

– „Poveste sexy pentru micul dejun", medită Laurel, studiind-o pe Mac și luând lingura de lemn pentru a amesteca în castron. Trebuie să îl implice pe Carter Maguire, asta în cazul în care nu ai primit vreun telefon obscen, pe care tu îl consideri sexy.

– Depinde cine sună.

– E destul de simpatic, deși nu pare genul tău.

Mac își întoarse capul spre ea, timp în care deschise sertarul cu tacâmuri.

– Am un gen anume?

– Știi că ai. Atletic, entuziast, cu o oarecare creativitate, dar nu neapărat, nu prea pasional, dar nici prea serios. Nu știu să fi avut pe cineva cerebral, intelectual sau fermecător.

Era rândul lui Mac să se supere.

– Îmi plac tipii deștepți. Poate că nu am întâlnit până acum unul care să mi se pară și deștept, și destul de atrăgător.

– E și dulce. Nu prea e pe gustul tău.

– Îmi place dulcele, obiectă Mac. Gustă-mi cafeaua!

Râzând, Laurel puse mixerul jos, pentru a scoate din frigider fructele de pădure.

– Pune masa, Elliot.

– Asta fac, răspunse ea, în timp ce evalua lista lui Laurel, gândindu-se că avea dreptate, până la un punct. Toată lumea are un gen preferat. Chiar și Parker – bărbații de succes, educați, culți.

– Cunoașterea unei limbi străine este un avantaj, adăugă Laurel în timp ce spăla fructele. Ar trebui să fie în stare să facă diferența între Armani și Hugo Boss de la douăzeci de metri.

– Și Emma are preferințe – să fie bărbați.

Râsul lui Laurel se auzi în toată camera, în timp ce Emma intră.

– Parker vine imediat. De ce râdeți?

– Hei, drăguțo! Plita e fierbinte, anunță Laurel. Nu stați prin preajmă.

– Bună dimineața, partenerele mele, zise Parker făcându-și apariția.

Jeanși închiși la culoare, pulover din cașmir, părul prins cu grijă într-o coadă la spate, machiaj subtil. Mac se gândi o clipă că ar fi foarte ușor să o urăști pe Parker, dacă nu ai iubi-o.

– Tocmai am făcut încă trei programări pentru vizionarea locației. Doamne, ador sărbătorile! Atât de mulți oameni se logodesc de sărbători. Și, până să ne dăm seama, vine și Sfântul Valentin, cu și mai multe logodne. Clătite?

– Ia siropul, îi spuse Laurel.

– Drumurile sunt curățate, așa că nu o să fie prea multe întâlniri anulate astăzi. Aaa, și familia Paulson mi-a trimis un e-mail. Tocmai s-au întors din luna de miere. O să pun câteva citate din mesajul lor pe site.

– Fără afaceri, o întrerupse Emma. Mac are o poveste sexy pentru micul dejun.

– Serios? întrebă Parker.

Ridicând o sprânceană, puse siropul și untul pe masa din colțul încăperii, unde serveau întotdeauna micul dejun.

– Spune tot.

– Așa cum se-ntâmplă adesea în poveștile sexy, totul a început când mi-am vărsat cola pe cămașă.

Începu să povestească, în timp ce Laurel le aduse la masă o farfurie cu clătite.

– A și *spus* că a intrat într-un perete, o întrerupse Emma. Săracul Carter! râse ea cu zgomot, tăind prima bucată dintr-o clătită.

– Și zdravăn, adăugă Mac. Vreau să spun că aproape a dărâmat peretele. Dacă ar fi fost în desene animate,

ar fi trecut prin perete, lăsând în urma lui o gaură în forma corpului său. După aceea, a rămas trântit pe podea, iar eu încercam să mă uit la rană, ținându-mi țâțele fix pe fața lui, lucru pe care mi l-a spus foarte politicos.

– „Mă scuzați, domnișoară, se pare că țâțele dumneavoastră sunt pe fața mea."

Mac își flutură furculița în fața lui Laurel și o contrazise:

– Doar că nu a spus „țâțe" și s-a și bâlbâit. Așa că mă duc, scot o cămașă din uscător, îi dau o pungă cu gheață și decid, în cele din urmă, că nu are nevoie să îl duc la spital.

Mac se opri, timp în care își făcu drum spre o clătită mică.

– Sunt cam dezamăgită, spuse Laurel. Mă așteptam ca o poveste sexy la micul dejun să includă și ceva sex, nu doar sânii tăi foarte drăguți.

– Nu am terminat. Partea a doua începe când eu eram acasă, lucrând, și am răspuns la telefon fără să mă uit cine suna. Mama.

Zâmbetele dispărură, iar Parker dădu dezaprobator din cap.

– Partea asta nu e sexy. Ți-am spus să te uiți mereu cine sună, Mac.

– Știu, știu, dar era telefonul de serviciu și nu mă gândeam. Oricum, a fost de rău. S-a despărțit de ultimul ei prieten și a început cu rugămințile. Că e distrusă, devastată, bla, bla, bla. Durerea și suferința se repară doar cu o săptămână la un spa din Florida și cu trei mii de dolari de la mine.

– Nu ai făcut una ca asta, nu-i așa? murmură Emma. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Mac ridică din umeri și înșfăcă un teanc de clătite.

– Aș fi vrut să pot spune nu.

– Draga mea, trebuie să te oprești, o dojeni Laurel. Pur și simplu, trebuie să te oprești.

– Știu.

Pe sub masă, Emma o mângâie pe Mac pe genunchi, în semn de simpatie, după care ea continuă:

– Știu, dar am cedat, atâta tot. După care, am deschis o sticlă de vin și am început să-mi beau supărarea și prostia.

– Trebuia să vii înapoi la noi, spuse Parker și se întinse să o ia de mână. De-aia suntem aici.

– Știu și asta. Eram prea nervoasă, supărată și plină de milă și silă față de mine. Și, ghiciți, cine mi-a bătut la ușă?

– Aha, aha, făcu Laurel ochii mari. Spune-mi că nu ai făcut sex cu Carter din milă pentru tine și de beată ce erai – și dacă ai făcut, dă-ne toate detaliile.

– L-am invitat să bea ceva.

– Of, Doamne! exclamă Emma, sărbătorind cu încă o clătită.

– Am început să mă plâng. De familia mea oribilă, bla, bla, bla. Tipul venise să lase un pachet și s-a trezit pe cap cu o femeie pe jumătate beată, în mijlocul unei sesiuni de autocompătimire. M-a ascultat, lucru pe care nu l-am înțeles atunci, fiind pe jumătate beată și foarte supărată, dar m-a ascultat. Apoi, m-a scos la o plimbare. Pur și simplu, a pus haina pe mine, m-a încheiat de parcă aveam trei ani și m-a scos afară, unde m-a ascultat mai departe, până când nu am mai avut de ce să mă plâng. După aceea, m-a condus înapoi acasă și...

– L-ai invitat iar în casă și ați făcut sex, o completă Emma.

– Fă-ți rost de propria poveste sexy pentru micul dejun. Îmi era puțin rușine și îi eram recunoscătoare, așa că i-am dat un pupic. Genul de pupic: „Mersi, prietene". Și nu mai știu decât că, în secunda următoare, eram în mijlocul unui sărut fierbinte, sălbatic și necontrolat. De genul: „Te lipesc de perete și nu te mai las".

– Vai, gemu Emma pe deplin încântată. *Ador* sărutu-rile astea.

– Ție îți plac toate tipurile de sărutări, observă Laurel.

– Da, da, îmi plac. Aș fi spus despre Carter că e genul mai sexy, lent și timid.

– Poate că, în mod normal, este. Pentru că, în timp ce capul meu era gata să explodeze, el s-a oprit, și-a cerut scuze – de câteva ori – și apoi a alunecat și a fugit spre mașina lui. Până să îmi recapăt glasul, dispăruse.

Parker împinse farfuria și își luă cafeaua.

– Ei bine, trebuie să te duci după el. E evident.

– Evident, insistă Emma și privi spre Laurel, pentru a completa votul.

– Ar putea însemna probleme, spuse aceasta. Nu e genul ei de bărbat, iar el face lucruri care nu se potrivesc cu comportamentul general. *Eu* miros o aventură romantică.

– Tu miroși aventuri romantice și în mijlocul unui blocaj în trafic.

– Poate. Dar știți foarte bine că vreți să vedeți ce se întâmplă mai departe. Povestea nu poate să se încheie cu un sărut neterminat, adăugă Emma, întorcându-se spre Mac.

– Poate, pentru că acum este doar o poveste sexy pentru micul dejun și nimeni nu este rănit. O.K., acum trebuie să mă duc la bancă și să arunc trei mii de dolari pe fereastră, ca pe confetti, spuse Mac și se ridică de pe colțarul destinat micului dejun. Ne vedem afară, la lopeți.

După ce plecă Mac, Parker apucă o zmeură din castron.

– Nu o să o lase așa. Nu o să reziste.

– Următorul contact dintre ei o să aibă loc în mai puțin de patruzeci și opt de ore, aprobă Laurel, și apoi se încruntă. Ce mă enervează, iar a scăpat de spălatul vaselor!

În biroul de la academie, Carter revizuia temele de discuție pe care dorea să le introducă în ultima oră din semestru. Păstrarea unui nivel ridicat de energie și interes era importantă în ultima oră din zi, când libertatea aștepta

la doar cincizeci de minute distanță sau la o infinită de[parcurs]are. Căutarea unor subiecte potrivite puteau să-i [atra]gă atenția de la mersul lent al acelor de ceasornic.

Elevii puteau chiar să învețe ceva.

Problema era că nu se putea concentra.

Trebuia, oare, să o sune, ca să se scuze din nou? Poate ar fi fost mai bine să îi scrie ceva. Se pricepea mai bine la scris decât la vorbe. De cele mai multe ori.

Poate ar fi trebuit să renunțe? Trecuseră vreo două zile. Bine, mai precis o zi și două nopți.

Știa că se gândea prea mult la asta.

Ar fi vrut să renunțe, să renunțe și să noteze momentul pe lista cea lungă a Momentelor Penibile ale lui Carter. Dar nu putea să își ia gândul de la acea clipă. De la ea.

Se afla în aceeași situație ca acum treisprezece ani. Era îndrăgostit iremediabil de Mackensie Elliot.

„O să îmi treacă", se gândi Carter. Mai trecuse prin asta odată, în trecut.

Își pierduse controlul pentru un moment, atâta tot. Lucru lesne de înțeles, având în vedere circumstanțele.

Totuși, probabil că cel mai bine era să îi scrie o scrisoare de iertare.

Dragă Mackensie,

Te rog acceptă scuzele mele sincere pentru purtarea neadecvată pe care am avut-o față de tine în seara de 4 ianuarie. Comportamentul meu a fost de neiertat și regret tot ce s-a întâmplat.

Cu drag,
Carter

Putea fi mai rigid și mai prost de atât?

Probabil că ea oricum uitase tot ce se întâmplase, după ce se distrase copios cu prietenele ei. Cine o putea învinui?

Să renunțe, asta trebuia să facă. Să renunțe și să revină la discuția din clasă, despre Rosalind ca prototip al femeii din secolul XXI.

Sexualitate. Identitate. Viclenie. Curaj. Inteligență. Loialitate. Iubire.

„Cum și-a folosit Rosalind sexualitatea în piesă, pentru a deveni femeia de la sfârșit, și nu fetița de la început sau băiatul pe care l-a jucat pe parcurs?"

„Spune «sex» și vei primi toată atenția adolescenților", se gândi Carter.

„Cum a..."

Se tot uita peste notițe și se trezi că strigă „Intră", când cineva ciocăni la ușă. „Aha", se gândi el, „evoluția identității și a curajului prin deghizare și..."

Aruncă o privire în sus. Clipi.

Cu atenția concentrată intens asupra lui Rosalind, se holbă la Mac.

– Bună, scuze că te întrerup.

Carter țâșni în picioare, iar hârtiile îi zburară din mâini, unele ajungând pe jos.

– Ăăă, e în regulă. Nici o problemă. Eu doar...

Se aplecă să ridice hârtiile. La fel făcu și ea, și se loviră cap în cap.

– Scuze, scuze.

El rămase jos, iar privirile li se întâlniră.

– La dracu', spuse el.

Mac zâmbi, iar gropițele-i ieșiră la joacă.

– Bună, Carter.

– Bună, răspunse el, luând hârtiile pe care ea i le culegea de pe jos. Tocmai mă uitam peste câteva subiecte de discuție despre Rosalind.

– Care Rosalind?

– Rosalind a lui Shakespeare. *Cum vă place*?

– Aaa. E piesa în care joacă Emma Thompson?

– Nu. Aia e *Mult zgomot pentru nimic*. Rosalind, nepoata ducelui Frederick, este alungată de la curte și se deghizează în tânărul Ganimede.

– Fratele ei geamăn, nu?

– Nu, de fapt, aia e *A douăsprezecea noapte*.

– Tot timpul le încurc.

– Păi, deși există câteva paralele între *Cum vă place* și *A douăsprezecea noapte*, în privința temei și a procedeelor, cele două piese au, de fapt... Scuze, nu contează.

Puse hârtiile pe masă și își scoase ochelarii de citit. Pregătindu-se să suporte consecințele acțiunilor sale, spuse:

– Aș vrea să îmi cer scuze pentru...

– Ți-ai cerut deja. Îi ceri iertare fiecărei femei pe care o săruți?

– Nu, dar având în vedere... „Renunță", își spuse Carter. În orice caz, cu ce pot să te ajut?

– Am venit să îți dau asta. Voiam să îl las la cancelarie, dar mi-au spus că ai o fereastră între ore și că te găsesc aici. Așa că m-am gândit să ți-l dau personal.

Îi dădu un pachet înfășurat în hârtie maro.

– Poți să îl deschizi, spuse ea când îi văzu privirea agitată. E doar în semn de mulțumire pentru că nu m-ai lăsat să mă îmbăt și pentru că astfel m-ai scăpat de mahmureală. Sper să îți placă.

Carter deschise cadoul cu grijă, dezlipind banda adezivă, capetele și scoțând fotografia înrămată într-un cadru negru, simplu. Pe lângă albul și umbrele zăpezii și ale copacilor, pasărea-cardinal arăta ca o flacără vie.

– E superbă.

– E drăguță, adăugă ea, privind-o la rândul ei. Unul din momentele acelea excepționale. Am făcut-o ieri de dimineață. Nu e ciocănitoare imperială, dar e pasărea noastră, nu?

– A noastră... Ăăă. Da. Și ai venit să mi-o dai mie, spuse el și se lăsă invadat de o plăcere aproape la fel de mare

ca rușinea care-l cuprindea. Credeam că o să fii supărată pe mine după ce...

– M-ai sărutat de mi-au sărit capacele, termină ea. Ar fi o prostie. Și, în plus, dacă aș fi fost supărată, ți-aș fi arătat eu atunci.

– Probabil că ai dreptate. Totuși, nu ar fi trebuit...

– Mi-a plăcut, îl întrerupse ea, lăsându-l mut de uimire.

Întorcându-se, Mac începu să se plimbe prin cameră.

– Așa deci, asta este clasa ta, unde se întâmplă tot.

– Da, e clasa mea.

„De ce, Dumnezeule mare, nu puteau să lucreze împreună și creierul, și gura lui?"

– Nu am mai fost pe aici de mulți ani. Arată aproape la fel, și îmi trezește aceleași amintiri. Nu spun oamenii că li se pare școala mai mică atunci când revin ca adulți? Mie mi se pare mai mare. Mare, deschisă și luminoasă.

– Proiectul a fost ambițios, la clădire mă refer. Spațiile deschise și... Dar referirea ta era mai curând metaforică.

– Cred că da. Cred că am avut și eu ore în clasa asta, spuse ea, mergând printre șirurile de bănci către cele trei ferestre de pe peretele sudic. Cred că stăteam aici și mă uitam pe geam, în loc să fiu atentă. Îmi plăcea foarte mult.

– Pe bune? Mulți oameni nu au amintiri prea plăcute din liceu. De cele mai multe ori, e un război între politica școlii și personalitățile celor din jur, declanșat de tunul hormonilor.

Mac zâmbi și spuse:

– Ai putea scrie asta pe un tricou. Nu, nu mi-a plăcut liceul atât de mult. Mi-a plăcut aici pentru că eram alături de Parker și de Emma. Am studiat doar două semestre în liceul ăsta. Unul dintr-a zecea și unul dintr-a unșpea, dar mi-a plăcut mai mult decât la Jefferson. Deși Laurel a învățat și ea aici, era mai mare și nu am apucat să petrecem prea mult timp împreună, adăugă întorcându-se spre el. Lăsând politica și războaiele la o parte, liceul este încă

o entitate socială. Având în vedere că te-ai întors în sala de clasă, cred că ai savurat fiecare minut petrecut aici.

– Pentru mine, liceul a însemnat supraviețuire. Tocilarii sunt aproape la baza piramidei sociale, adesea înjosiți, ignorați și înjurați de cei de la vârf. Aș putea scrie un întreg eseu.

Ea îl privi curioasă.

– Eu am făcut asta vreodată?

– Dacă ai scris un eseu? Nu... te refereai la cealaltă chestie. Lipsa de atenție nu e totuna cu ignoranța.

– Uneori e mai rău, murmură Mac.

– Mă întreb dacă putem reveni la noaptea aceea și la răspunsul tău: „Mi-a plăcut". Ai putea fi mai precisă, ca să fiu sigur că nu interpretez greșit ce spui?

Carter o făcu să zâmbească, așa că-i răspunse:

– Nu cred că interpretezi greșit. Dar...

– Domnule profesor Maguire?

Fata ezita în dreptul ușii, radiind de prospețime și tinerețe, în uniforma bleumarin a academiei. Mac observă semnele – roșeața din obraji, ochii pierduți – și se gândi: „E îndrăgostită de el."

– Ah... Julie. Da?

– Ați spus că aș putea să vin pe la ora asta să vorbim despre test.

– Da. Poți reveni într-un minut să...

– Eu plec, îl întrerupse Mac. Oricum sunt în întârziere. Mă bucur că te-am văzut din nou, *domnule profesor* Maguire.

Ieși pe ușă, trecând pe lângă tânăra și frumoasa Julie, și se îndreptă spre scări. Carter o prinse din urmă, înainte să coboare jumătate din ele.

– Așteaptă!

Când ea se opri și se întoarse spre el, Carter îi puse mâna pe braț.

– Dacă nu interpretez greșit, înseamnă că aș putea să te sun?

– Ai putea să mă suni. Sau am putea să ieșim undeva după școală.

– Știi unde e Coffee Talk?

– Aproximativ. Găsesc eu.

– La patru jumate?

– Pot la cinci.

– Cinci. Perfect. Ne vedem acolo.

Ea continuă să coboare și, odată ajunsă la baza scărilor, privi în urmă. El încă rămăsese pe loc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor kaki, într-un pulover în carouri cam lărguț și cu părul puțin ciufulit.

„Săraca Julie", se gândi în timp ce se îndepărta. „Săracă și micuță Julie, știu exact ce simți."

– Ai invitat-o la Coffee Talk? Ești nebun?

Carter se încruntă, în timp ce își îndesa dosarele și cărțile în servietă.

– Care e problema cu Coffee Talk?

– Acolo merg profesorii și elevii, spuse Bob Tarkinson, profesor de matematică și expert autodeclarat în ale inimii, în timp ce dădea dezaprobator din cap. Dacă vrei să cucerești o femeie, o scoți în oraș, la un pahar. Într-un bar drăguț, Carter. Ceva cu atmosferă romantică și intimă.

– Nu orice legătură cu o femeie înseamnă că vrei neapărat să te culci cu ea.

– Atunci una din două.

– Ești căsătorit, îi reaminti Carter. Și aștepți un copil.

– Iată de ce știu tot ce știu.

Bob își lipi șoldul de biroul lui Carter, afișând o expresie de atotștiutor pe chipul lui plăcut:

– Crezi că eu am convins o femeie ca Amy să se mărite cu mine scoțând-o la o cafea? Drace, nu! Știi ce ne-a unit pe mine și pe Amy?

– Da, Bob. Pentru că mi-ai spus de o mie de ori. Ai pregătit cina, la a doua întâlnire, și s-a îndrăgostit de tine datorită crochetelor de pui.

Dându-și încă aere de sfătuitor, Bob dădu din deget.

– Nimeni nu se îndrăgostește de cineva datorită unei cafele, Carter. Crede-mă.

– Nici măcar nu mă cunoaște, cel puțin nu atât de bine. Așa că partea cu îndrăgostitul e irelevantă. Și îmi dai emoții.

– Aveai deja emoții. Bine, mergeți la cafea și să îmi spui cum au decurs lucrurile. Dacă te va mai interesa în continuare, dă-i un telefon mâine. Poimâine, cel mai târziu. Cina.

– Nu fac crochete de pui.

– Tu nu poți găti nimic, Maguire. În plus, chestia asta cu cafeaua nu e prima întâlnire oficială. Scoate-o în oraș. Când ești gata să închei afacerea, îți pot da o rețetă. Ceva simplu.

– Bine, răspunse Carter, frecându-se între sprâncene, unde simțea că i se adunase toată tensiunea. De-asta evit întâlnirile. E un iad.

– Eviți întâlnirile deoarece Corrine ți-a anulat toată încrederea în tine. E bine că te trezește la viață cineva care e diferit de ce ai cunoscut până acum, îl contrazise Bob, bătându-l ușor pe umăr. Cu ce ai spus că se ocupă?

– E fotograf. Are o afacere cu nunți, alături de trei prietene. Se ocupă de nunta lui Sherry. Noi, eu și Mackensie, am fost la același liceu, pentru vreo cinci minute.

– Stai. Stai puțin. Mackensie? Roșcata de care îți plăcea în liceu?

Învins, Carter începu iar să se frece între sprâncene.

– Nu ar fi trebuit să îți spun despre asta. Uite de ce beau atât de rar.

– Dar Cart, e destinul, iar în vorbele lui Bob se simțea încântarea. E întoarcerea tocilarului. E marea șansă de a câștiga o oportunitate pierdută.

– E doar cafea, bolborosi Carter.

Plin de entuziasm, Bob sări, apucă o bucată de cretă și desenă un cerc pe tablă.

– Evident, un cerc. Tu completezi unul, adică tu iei punctele A și B, spuse el, desenând două puncte în interiorul cercului și unindu-le pe orizontală. Până la punctul C, completă el și mai desenă un punct în vârf, pe care îl uni cu celelalte două puncte, prin două linii diagonale. Vezi?

– Văd un triunghi într-un cerc. Trebuie să plec.

– E triunghiul destinului din cercul vieții!

Carter își luă servieta.

– Du-te acasă, Bob.

– Nu poți contrazice matematica. Vei pierde mereu.

Carter evadă, aproape alergând prin școala deja pustie, urmărit de ecoul pașilor săi.

capitolul 5

Mac întârzia. Poate că nici nu mai venea. Ar fi putut să intervină orice, se gândi Carter. Dacă i-ar fi funcționat corect neuronii, i-ar fi lăsat numărul lui de mobil, ca să-l poată suna în caz că nu ajungea la întâlnire.

Acum, trebuia să aștepte acolo, de unul singur.

Pentru cât timp? se întrebă el. Cele cincisprezece minute care abia trecuseră nu erau îndeajuns. O jumătate de oră? O oră? Dacă aștepta singur timp de o oră, nu părea un mare fraier?

Probabil că asta și era, oricum.

„Prostule", își spuse și mai luă o sorbitură din ceaiul verde. Mai fusese la întâlniri înainte, destule. Avusese o relație serioasă cu o femeie timp de aproape un an. Chiar se mutaseră împreună.

Până când ea îl părăsise și își găsise pe altcineva.

Dar deja devia de la subiect.

Era vorba doar despre o cafea. Bine, ceai, în cazul lui. Îl stresa mult prea mult ideea unei întâlniri... normale, decise el, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, ca o fată prostuță care se gândește la balul bobocilor.

Se prefăcu din nou că citește din carte și că mai bea niște ceai. Își interzise să mai privească spre ușa cafenelei, ca o pisică flămândă la vânătoare de șoareci.

Uitase, sau încetase să mai observe de multă vreme, cât de zgomotos era localul. Uitase cât de mulți dintre elevii săi veneau aici. Bob avea dreptate, cafeneaua nu era un loc potrivit.

Mesele și scaunele colorate erau ocupate până la refuz de elevi și profesori de la academie sau de la liceul de stat.

Luminile erau prea puternice, vocile, prea stridente.

– Scuze, am întârziat.

Glonțul trecu pe lângă urechile sale.

Carter clipi, în timp ce Mac se strecură pe scaunul din fața lui.

– Poftim?

– Cred că erai foarte concentrat cu cartea, spuse ea și își înclină capul pentru a vedea titlul. Lawrence Block? Nu ar trebui să citești Hemingway sau Trollope?

– Ficțiunea populară este o forță de recunoscut în literatură. De asta e populară. Să citești doar de plăcere este... dar iar încep să îți dau lecții. Scuze.

– Ți se potrivește profilul de profesor.

– Probabil că e un lucru bun, cât timp rămân profesor doar în clasă. Nu mi-am dat seama că erai în timpul serviciului când ai trecut pe la mine. Puteam să ne întâlnim mai târziu.

– Doar câteva întâlniri cu niște clienți și o ședință foto. Am o mireasă care, nu știu din ce motive, vrea să aibă fotografiate ca la carte toate etapele din planificarea nunții. Nu mă supăr, cât timp plătește pentru asta. Am surprins probele la rochia de mireasă, evident cu lacrimile mamei emoționate. Dar, din cauza lacrimilor ăstora, a durat mai mult decât planificasem.

Își scoase căciula și își trecu degetele prin păr pentru a-l ridica, timp în care privi în jur, prin cafenea.

– Nu am mai fost aici niciodată. Îmi place atmosfera, spuse ea, zâmbind către fata care veni să ia comanda.

– Eu sunt Dee. Cu ce pot să vă servesc?

– Hai să ne distrăm puțin. Eu vreau un latte macchiato dublu, cu puțină vanilie.

– Imediat. Încă un ceai pentru dumneavoastră, doctore Maguire?

– Nu, mersi, Dee.

– Nu îți place cafeaua? îl întrebă Mac, în timp ce Dee se duse să dea comanda.

– Nu la ora asta. Dar cafeaua de aici e bună. Uneori mă opresc dimineața la un cappuccino. Vând și cafea boabe, așa că dacă îți place... Trebuie să îți spun ceva. Nu pot gândi. Și pentru că nu pot gândi, conversația noastră o să te plictisească foarte tare, în ciuda porției duble de cafea.

– O.K., conveni Mac și își sprijini fața în pumn. Varsă-ți necazurile.

– Am fost îndrăgostit de tine în liceu.

Mac ridică din sprâncene și se îndreptă brusc în scaun.

– De mine? Serios?

– Da, ei bine, da, serios, în ceea ce mă privește. Și mă îngrozește ideea că îți spun asta acum, după atâția ani, dar se potrivește cu situația actuală. Din punctul meu de vedere, vreau să spun.

– Dar... nici nu îmi amintesc dacă ai vorbit vreodată cu mine.

– Nu am vorbit. Nu am putut. Eram groaznic de timid, atunci, în orice fel de interacțiune socială. Mai ales dacă erau și fete implicate. Fete de care eram atras, vreau să spun. Iar tu erai atât de...

– Latte machiatto dublu, cu vanilie, îl întrerupse Dee, punând cana imensă pe masă și adăugând câțiva biscuiți pe farfurioară.

– Nu te opri tocmai acum, insistă Mac. Cum eram?

– Ăăă, erai tu. Părul, gropițele, totul.

Mac luă un biscuit, lăsându-se pe spate și băgând un colț în gură, timp în care îl studia.

– Carter, în liceu arătam ca un stâlp de telegraf cu morcovi crescuți pe cap. Am și poze să o dovedesc.

– Nu și pentru mine. Erai plină de viață, veselă și încrezătoare. „Încă mai ești. Doar uită-te la tine", se gândi el. Mă simt ca un idiot când îți spun lucrurile astea, dar nu puteam să le mai țin în mine. Sunt și așa destul de neîndemânatic, fără să îmi mai pun singur bețe în roate. Așa, deci. Ți-am spus.

– Se poate ca sărutul acela să fi fost rezultatul acestei povești?

– Probabil că a jucat un oarecare rol. Totul a fost suprarealist.

Mac se apropie de masă, ca să își ia cafeaua, și spuse:

– Amândoi ne-am schimbat mult față de cum eram în liceu.

– Sper să fie așa. Eram un dezastru pe atunci.

– Cine nu era? Știi, Carter, cei mai mulți tipi ar fi folosit chestia asta cu îndrăgosteala din liceu ca schemă de agățat, sau nu ar fi spus-o. Mi se pare interesant, tu îmi pari interesant, pentru că ești diferit. De fiecare dată când ieși la cafea ești așa sincer?

– Nu știu. Doar de tine am fost îndrăgostit.

– Vai, Doamne!

– Iar am spus o prostie, spuse el, vizibil tulburat, trecându-și mâinile prin păr. Acum te-am speriat. A sunat înspăimântător și obsesiv, de parcă aș avea pe undeva un altar pentru tine, unde aprind lumânări și fac incantații. Dumnezeule, asta sună și mai rău. Fugi acum! Nu o să îți port pică.

Ea pufni în râs, fiind nevoită să pună cafeaua pe masă, ca să nu o verse.

– Rămân, dacă juri că nu ai un asemenea altar.

– Nu îl am, confirmă el și își duse mâna la inimă. Dacă rămâi din milă sau pentru că îți place cafeaua, atunci e O.K.

– Cafeaua e excelentă, spuse Mac și bău din nou. Nu e vorba de milă, dar nu sunt sigură ce e. Ești un bărbat interesant și m-ai ajutat când am avut nevoie. Săruți foarte bine. De ce să nu bem o cafea? Și dacă tot facem asta, de ce nu îmi spui cum de o persoană așa timidă ca tine a ajuns să predea?

– Trebuia să trec cumva peste asta. Îmi doream să predau.

– Dintotdeauna?

– Cam așa. Înainte de asta am vrut să fiu un supererou. Un fel de X-Man.

– Profesorul supermutant. Puteai fi Educator.

Carter râse forțat.

– Acum, mi-ai descoperit identitatea secretă.

– Și cum a devenit Tipul Timid un mare Educator?

– Studiu, practică. Și câteva aspecte concrete. La facultate, în primele săptămâni ale cursului de oratorie, am scos toată sudoarea din mine panicându-mă. Dar mi-a fost de folos. Apoi, am lucrat ca asistent la câteva cursuri, în etapa de tranziție. Am fost asistent la unul dintre cursurile lui Delaney, în anul doi. Apropo... se întrerupse el, jucându-se cu cana. În caz că auzi ceva, îl mai întrebam din când în când despre tine. Bine, despre voi toate, nu doar despre tine. „Cvartetul", cum vă zicea el.

– Încă ne mai spune așa uneori. Acum e avocatul nostru, al afacerii noastre.

– Am auzit că e bun.

– Este. Del s-a ocupat de toate chestiile legale. Când au murit părinții lor, Parker și Del au moștenit proprietatea. El nu a vrut să stea acolo, pentru că avea casa lui. Parker nu își permitea să o păstreze doar ca locuință. Ca și casă a ei. Și chiar dacă și-ar fi permis, nu cred că ar fi putut să locuiască singură acolo. Casă mare, amintiri multe. Nu singură.

– Nu, i-ar fi fost greu, însă cu voi împreună alta e situația. Lucrați și munciți în echipă.

– A schimbat totul pentru noi. Ea avea deja ideea unei afaceri cu catering, și ne-a pus pe gânduri. Apoi, s-a dus la Del și i-a spus că ar vrea să folosească proprietatea în acest scop, iar el s-a purtat minunat. Era și moștenirea lui, așa că a avut foarte multă încredere în noi.

– Se pare că a făcut alegerea corectă. Mama mea și Sherry cred că firma Vows este cel mai bun organizator de nunți din Greenwich.

– Am reușit să realizăm multe. Primul an a fost cu bune și cu rele, și destul de înspăimântător, pentru că ne investisem economiile de o viață și tot ce am putut să mai cerșim și să mai împrumutăm. Costurile de pornire, licențele, stocurile, echipamentele. Transformarea casei de lângă piscină în studioul meu și a casei de oaspeți în locuință pentru Emma. Jack a făcut proiectele pe gratis. Jack Cooke. Nu îl știi? El și Del s-au cunoscut în facultate.

– Îl știu puțin. Îmi amintesc că erau prieteni buni.

– Ce mică e Yale, comentă Mac. El e arhitect și a investit mult timp în transformările astea, salvându-ne de la multe plăți suplimentare și întârzieri. În al doilea an, abia am reușit să rămânem pe linia de plutire, mai ales că toate mai aveam și alt serviciu ca să reușim să ne întreținem. Abia de prin al treilea an am început să ne descurcăm. Așa că știu ce înseamnă să muncești până te spetești, ca să obții ce vrei.

– De ce fotografie de nuntă? Vreau să spun, de ce ai ales asta? Pentru că mi se pare că e mai mult decât dorința de a te integra într-un fel sau altul în afacere.

– Nu, nu a fost doar asta. Nici măcar în primul rând, cred. Îmi place să fotografiez oameni. Fețele, trupurile, expresiile, dinamica. Înainte de Vows, lucram într-un studio de fotografie. Știi tu, unde merg oamenii să își facă poze cu copiii sau poze pentru reclame. Banii erau destui, dar...

– Nu aveai satisfacție.

– Deloc. Îmi place să fotografiez oamenii în *acele* momente speciale. Momentul perfect? Ăla e vârful muntelui. Dar mai sunt și alte momente. Nunțile, cu toate ritualurile lor, când oamenii se dau peste cap și modifică tradițiile pentru a li se potrivi – ăla e momentul cel mare.

Zâmbind, Mac prinse cana de cafea cu ambele mâini.

– Dramă, patos, teatru, durere, bucurie, romantism, pasiune, umor. Le am pe toate. Iar eu pot să le redau prin fotografii. Să le arăt oamenilor călătoria acelei zile și, dacă

un noroc, acel moment definitoriu, care îi transformă în ceva unic. Adică, pe scurt, îmi place foarte mult ceea ce fac.

– Înțeleg, și înțeleg și ce vrei să spui prin „moment". Cu satisfacția pe care îl implică. E ca atunci când *văd* mintea unui singur elev cum înghite toate informațiile cu care încerc să îi hrănesc. Mă scoate din rutină și mă face să cred că merită tot ceea ce fac.

– Probabil că eu nu le-am oferit profesorilor mei prea multe momente de acest fel. Abia așteptam să se termine orele și să îmi văd de ale mele. Nu i-am perceput niciodată ca pe niște entități creative. Mai degrabă, ca pe niște gardieni. Am fost o elevă groaznică.

– Erai deșteaptă. Și revin iar la obsesia din adolescență. O să spun doar că am observat că ești deșteaptă.

– Nu am avut ore împreună. Erai cu vreo doi ani mai mare ca mine, nu? Ah, stai! Erai asistent la una dintre clasele mele de engleză, parcă.

– Cursul de literatură americană al domnului Lowen. Acum, uită, te rog, că am spus asta.

– Nici o șansă. Acum, să știi că nu fug, dar trebuie să plec. Mai am o ședință foto, pentru logodna surorii tale, de fapt.

– Nu credeam că o să se întâmple așa de repede.

– Doctorul e liber astă-seară, așa că am făcut aranjamentele. Trebuie să plec, ca să intru în atmosfera din casa lor și să îi văd împreună.

– Te conduc la mașină.

Carter scoase bancnotele, le puse pe masă și le acoperi un colț cu cana.

Înainte ca ea să își pună geaca, o ajută să se îmbrace. Îi deschise ușa și ieșiră împreună în aerul înghețat.

– Mașina e la o stradă de aici, îi spuse ea. Nu trebuie să mergi cu mine până acolo. E foarte frig.

– Nu e nici o problemă. Oricum am venit pe jos de acasă.

– Pe jos?

– Nu locuiesc prea departe, așa că am venit pe jos.

– Am înțeles. Îți place să mergi pe jos. Și dacă i tot facem asta, îi zise ea în timp ce treceau pe lângă c afe-nele și restaurante, o să te întreb ceva ce am omis, d dată fiind traiectoria conversației. *Doctore* Maguire? Ți-ai l luat doctoratul?

– Anul trecut, în sfârșit.

– *În sfârșit?*

– Având în vedere că, în ultimii zece ani, viața m mea s-a învârtit în jurul lui, expresia „în sfârșit" mi se p pare potrivită. Mă gândeam la teza de doctorat încă dinai inte să termin facultatea.

Probabil că asta îl transforma în Conducătorul To oci-larilor din Tocilaria, presupuse el, după care continuă:

– Ne mai vedem? Știu că sună cam brusc, dar întreba rea îmi stăruia în minte. Dacă răspunsul este „nu", mi i-ar plăcea să știu.

Ea nu spuse nimic până ajunseră la mașină, apoi se u uită la el în timp ce își scotea cheile din geantă.

– Pun pariu că ai un pix la îndemână și ceva pe c are să scrii.

Carter băgă mâna în buzunarul interior al sacoului c din tweed și scoase un stilou și un carnețel mic.

Aprobând din cap, Mac le luă și răsfoi până găsi o pagină liberă.

– Ăsta e numărul meu privat, nu cel de serviciu. Îmi dai un telefon?

– Sigur. Probabil că peste o oră ar fi prea curând, nu?

Ea râse și îi puse carnețelul și stiloul în mână.

– Știi cum să faci să mă simt bine, Carter.

Se întoarse să deschidă ușa de la mașină, dar el i-o luă înainte. Impresionată și amuzată, urcă în mașină și îl lăsă pe el să închidă ușa în urma ei, după care lăsă în jos geamul.

– Mersi pentru cafea.

– Cu plăcere.

– Nu mai sta în frig, Carter.

Carter privi în urma mașinii până când nu mai putu vedea luminile farurilor. Apoi, făcu drumul înapoi până la cafenea și mai merse preț de încă trei străzi, spre casă.

Scurta pauză cu serviciul, din ianuarie, îi oferi lui Mac prea mult timp liber la dispoziție. Știa că ar fi putut să își organizeze dosarele și să își actualizeze paginile de web, sau să își facă ordine în claia de haine aruncate în dulap și să verifice scrisorile la care nu răspunsese încă. Putea folosi timpul ca să citească o carte bună, să lenevească la televizor sau să se uite la filme pe DVD și să mănânce floricele.

Dar nu se putea hotărî, așa că rămase tolănită în canapeaua din biroul lui Parker.

– Lucrez, spuse Parker fără să se uite la ea.

– Anunțați ziarele! Parker lucrează!

Parker continuă să tasteze la calculator și îi spuse:

– După perioada asta de pauză, următoarele luni sunt pline până la refuz. Luni întregi, Mac. O să fie cel mai bun an al nostru. Totuși, mai avem două săptămâni libere în august. Mă gândeam la un pachet de sfârșit de vară, ceva ce s-ar potrivi pentru o nuntă mai mică. De genul celor restrânse și rapide. Putem propune ideea asta la evenimentul porților deschise din martie, dacă nu se ocupă nimeni până atunci.

– Hai să ieșim toate în oraș.

– Ce?

– Hai să ieșim în oraș. Toate patru. Emma are, probabil, o întâlnire, dar o convingem să renunțe și să distrugă inima unui băiat pe care nu îl cunoaștem. Va fi distractiv.

Parker se opri din tastat și se roti puțin pe scaun.

– Unde să mergem?

– Nu îmi pasă. La film, în club. Să bem, să dansăm, să agățăm. La dracu', hai să închiriem o limuzină, să mergem la New York și să facem totul ca la carte.

– Nu vreau să închiriem o limuzină, să mergem la New York și să bem, să dansăm și să agățăm.

– Bine, trecem peste partea cu agățatul. Hai să ieșim puțin de aici, Park. Să ne distrăm și noi o noapte.

– Mâine avem două programări complete și sesiuni individuale.

– Și? întrebă Mac, ridicându-și mâinile în aer. Suntem tinere, suntem rezistente. Hai la New York, să frângem niște inimi și niște oute ale unor bărbați necunoscuți, pe care nu îi vom mai vedea niciodată.

– Mi se pare o idee ciudat de interesantă. Dar de ce? Ce ai pățit?

Mac se ridică de pe canapea și se plimbă prin cameră. Era un birou foarte drăguț. „Perfect pentru Parker", se gândi ea. În culori calme și subtile. Eleganța și rafinamentul acopereau o eficiență aproape brutală.

– Mă gândesc la un tip care se gândește la mine. Și gândul că el se gândește la mine mă zăpăcește. Nu știu sigur dacă mă gândesc la el pentru că el se gândește la mine sau dacă mă gândesc la el pentru că e simpatic, și amuzant, și dulce, și sexy. Poartă tweed, Parker.

Se opri și își aruncă mâinile în aer.

– Bunicii poartă tweed. Tipii bătrâni din filmele englezești vechi poartă tweed. De ce mi se pare sexy că poartă tweed? Întrebarea asta mă bântuie.

– Carter Maguire.

– Da, da, Carter Maguire. *Doctor* Carter Maguire – are și doctorat. Bea ceai și vorbește de Rosalind.

– Care Rosalind?

– Asta am spus și eu! exclamă Mac, simțindu-se răzbunată. Rosalind a lui Shakespeare.

– Aaa, din *Cum vă place*.

– Urâto, trebuia să mă gândesc că știai. Tu ar trebui să ieși cu el.

– De ce să ies eu cu Carter? Pe lângă faptul că nu e interesat de mine deloc.

– Pentru că tu ai fost la Yale. Și știu foarte bine că nu ne nici o legătură, dar simplul fapt că spun asta înseamnă multe. Vreau să ieșim, să avem o seară nebună. *Refuz* să stau aici și să aștept să mă sune. Știi când s-a întâmplat ultima oară să mă înjosesc așteptând un tip să mă sune?

– Stai să mă gândesc, ăăă, niciodată?

– Exact. Și nu o să se întâmple nici de data asta.

– De cât timp aștepți?

Mac aruncă o privire spre ceas.

– De circa optișpe ore. A fost îndrăgostit de mine în liceu. Ce fel de om spune lucruri de genul ăsta? Ce om își predă puterea astfel? Acum, eu am puterea, și asta mă sperie. Hai la New York.

Parker se dădea înainte și înapoi în scaunul ei.

– Dacă mergem la New York să bem și să frângem inimile unor străini o să se rezolve problema asta?

– Da.

– O.K., mergem la New York, spuse Parker și luă receptorul în mână. Ia-le pe Laurel și pe Emma. Eu rezolv detaliile.

– Yupiii!

Mac făcu un mic dans de bucurie, alergă spre Parker și o pupă zgomotos, după care dispăru din cameră.

– Da, da, murmură Parker în timp ce suna să închirieze o limuzină. Mai vedem dacă tu și mahmureala ta veți mai dansa și dimineață.

În spatele limuzinei lungi și negre, Mac își întindea picioarele, puse în valoare de fusta neagră scurtă. Își scosese pantofii cu tocuri la începutul călătoriei de două ore spre Manhattan, iar acum sorbea din al doilea pahar de șampanie adusă de Parker.

– E minunat. Am cele mai bune prietene.

– Da, e foarte greu, ridică Laurel paharul. Mergem într-o limuzină, bem șampanie și suntem în drum spre unul dintre cele mai tari cluburi din New York – mulțumită cunoștințelor lui Parker. Ce sacrificii facem pentru tine, Mackensie.

– Em a renunțat la întâlnirea ei.

– Nu aveam întâlnire, o corectă Emma. Aveam o chestie de genul „poate facem ceva diseară".

– Oricum, ai renunțat.

– Așa e. Iar acum îmi ești datoare vândută.

– Și lui Parker, pentru că a rezolvat toate detaliile, ca de obicei.

Mac ciocni paharul cu prietena ei, așezată în partea cealaltă a limuzinei, care vorbea cu un client la telefon.

Parker le făcu un semn de recunoștință cu mâna și continuă să rezolve problemele la mobil.

– Cred că mai avem puțin. Hai, Parker, închide telefonul, insistă Mac. Aproape am ajuns.

– Respirație, machiaj, coafură, anunță Emma, în timp ce își deschidea o oglindă de buzunar.

Luă câteva pastile mentolate și își retușă rujul. Patru perechi de picioare intrară în patru perechi de pantofi.

Parker închise, în cele din urmă, telefonul.

– Doamne! Domnișoara de onoare a lui Naomi Right tocmai a descoperit că prietenul ei – fratele și cavalerul de onoare al mirelui – avea o aventură cu partenera lui de afaceri. Acum e distrusă, lucru de înțeles, și refuză să mai participe la nuntă, dacă îl primesc și pe nenorocit. Mireasa a înnebunit și ea și îi ține partea prietenei sale. Mirele e enervat și îi vine să îl sugrume pe tâmpitul de frate-su, dar nu crede că poate să îi interzică propriului frate să vină la nuntă, sau să îl înlocuiască din funcția de cavaler de onoare. Mireasa și mirele aproape că nu își mai vorbesc.

– Nunta Right, își miji Laurel ochii. Asta e acum, în weekend, nu?

– De sâmbătă într-o săptămână. Numărătoarea finală a invitaților a ajuns la o sută nouăzeci și opt de persoane. O să fie o adevărată bătaie de cap. Am calmat mireasa. Da, are dreptul să fie supărată, da, are dreptul să își susțină prietena, dar nu trebuie să uite că nunta îi are în prim-plan pe ea și pe logodnicul ei și să realizeze în ce situație dificilă l-ar pus bărbatul pe care îl iubește, deși el nu a greșit cu nimic. Mă întâlnesc mâine cu amândoi, să încercăm să liniștim apele.

– Dacă participă și idiotul care a înșelat, și domnișoara de onoare înșelată – cu atât mai mult dacă rămân la petrecere –, o să iasă urât.

– Da, aprobă Parker observația lui Mac și oftă, dar ne vom descurca. Poate fi chiar mai rău, deoarece partenera de afaceri în cauză e pe lista de invitați, iar idiotul care a înșelat insistă că, dacă ea nu vine, nu mai vine nici el.

– Ei bine, e un tâmpit, spuse Laurel. Mirele trebuie să aibă o discuție foarte serioasă cu fratele lui.

– Lucru pe care vreau să i-l și sugerez în întâlnirea de mâine. Dar în termeni puțin mai diplomatici.

– Astea sunt treburile pentru mâine. Vă rog, fără telefoane de afaceri în timpul băuturilor, al dansurilor și al flirturilor terapeutice.

Parker nu promise nimic auzind decretul lui Mac, dar își băgă telefonul înapoi în geantă și spuse:

– Bine, fetelor, haideți să ne facem marea intrare.

Ieșiră din limuzină și trecură pe lângă coada lungă de la intrarea în club. Parker spuse numele cunoștinței la ușă, iar câteva secunde mai târziu erau în mijlocul muzicii din interior.

Mac privi cu atenție în jur. Două etaje de separeuri, mese și băncuțe făceau loc în centru unui ring de dans. De fiecare parte, sub cascada de lumini colorate, era câte un bar din oțel.

Muzica bubuia, trupurile se roteau, iar starea ei de spirit se îmbunătăți subit.

– Ador când planurile ies cum vreau.

Prima oară vânară o masă, iar Mac se consideră fericită când găsiră o banchetă mică, unde se puteau înghesui toate.

– Observați lucrurile speciale, spuse Mac. Asta e prima mea regulă. Observați atitudinea și ritualurile, înainte de a încerca să vă integrați.

– La dracu' cu asta, mă duc să iau ceva de băut. Ne limităm doar la șampanie? întrebă Emma.

– Ia o sticlă, decise Parker.

Laurel își dădu ochii peste cap, în timp ce Emma se strecură și porni spre cel mai apropiat bar.

– Știi că o să aibă parte de vreo zece avansuri înainte de a comanda ceva și se va simți obligată să poarte o conversație adevărată cu tipii ăștia care o să saliveze după ea. O să murim toate de sete până se va întoarce. Parker, ar trebui să mergi tu și să îți iei mina „Nu sunt interesată", până ne acomodăm noi pe aici.

– Las-o câteva minute! Cum mai stai cu teama, Mac?

– E pe trecute. Nici măcar nu pot să mi-l imaginez pe drăguțul doctor Maguire într-un loc ca ăsta. Tu poți? Poate la o lectură de poezie, dar nu aici.

– Hei, vezi că asta e o presupunere, și nu o concluzie bazată pe profesie. E ca și cum ai spune că, dacă sunt cofetar, mănânc torturi toată ziua.

– Da, așa e, dar mă ajută să spun lucrul ăsta. Nu vreau să mă implic într-o relație cu el.

– Pentru că și-a luat doctoratul?

– Da, și pentru că are niște ochi foarte frumoși, de un albastru foarte calm, foarte sexy, mai ales când poartă ochelari. Ca să nu mai pun la socoteală sărutul lui neașteptat de grozav, care ar putea să mă facă să trec cu vederea faptul că nu ne potrivim. Și, în plus, orice relație cu el în afara unei prietenii platonice ar însemna o relație

...noasă. Atunci, ce m-aș face? M-a ajutat și să pun haina pe mine. De două ori.

– Vai! exclamă Parker uimită. Trebuie să te oprești înainte să se transforme totul în ceva serios, rapid și definitiv. Acum înțeleg. Orice om care face lucruri de genul ăsta e... cuvintele nu sunt de ajuns.

– Ei, hai, lasă-mă. Vreau să dansez. Laurel o să danseze cu mine, în timp ce Parker o să își desfășoare pelerina cu sloganul „Nu sunt interesată", salvând șampania și pe Emma de propriul ei șarm.

– Se pare că e timpul să ne amestecăm prin mulțime, spuse Laurel când Mac o trase pe ringul de dans.

Dansă cu prietenele ei, cu bărbați care o invitau sau pe care îi invita ea. Bău multă șampanie. În toaleta femeilor, decorată în argintiu și roșu, își frecționa picioarele obosite, în timp ce Emma se alăturase armatei de femei din fața oglinzii.

– De câte numere de telefon ai făcut rost până acum?

Emma își aplica grijulie luciul de buze.

– Nu le-am numărat.

– Aproximează.

– Vreo zece, cred.

– Și cum o să știi mai târziu care de la cine e?

– Am un dar aparte, răspunse Emma și privi în jur. Tu ai prins pe cineva, am văzut. Tipul în tricou gri. Se mișcă bine.

– Mitch. Bine pe ringul de dans, zâmbet superb. Nu mi se pare a fi un idiot.

– Vezi...

– Poate că pe tine te atrage Mitch, continuă Mac. Dar pe mine nu mă atrage. Eu și Mitch suntem „neatrași". Ar fi nedrept.

– Poate că nu te atrage, pentru că ești deja interesată de Carter.

– Dar tu ești atrasă de mai mulți bărbați odată.

– Da, sunt, dar eu sunt eu, și tu ești tu. Presupun că bărbații există ca să mă atragă, iar dacă și eu îi atrag, toată lumea e mulțumită. Tu ești mult mai serioasă în privința asta.

– Nu sunt serioasă. A fost o răutate din partea ta. Mă duc înapoi să dansez cu Mitch și să refac „magnetismul". O să mănânci cuvintele astea, Emmaline. Cu sos de ciocolată.

Însă nu funcționă. Ar fi trebuit să funcționeze, se gândi Mac în timp ce se așeza cu Mitch la bar, după un alt dans. Tipul arăta bine, era amuzant și avea un serviciu interesant, ca jurnalist turistic, fără să o plictisească până la epuizare cu poveștile lui nenumărate despre aventurile trăite.

Nu deveni insistent sau enervant când ea refuză propunerea lui de a merge într-un loc mai liniștit. La sfârșit, făcură schimb de numere de telefon de la serviciu și se despărțiră.

– Să uităm de bărbați, spuse Mac la ora două dimineața, în timp ce se târau spre limuzină. Am venit să mă distrez cu cele mai bune prietene din lume și mi-am îndeplinit misiunea. Nu avem niște apă pe aici?

Laurel îi dădu sticla, după care bolborosi:

– Picioarele mele. Picioarele mele strigă, de parcă ar fi condamnate în iad.

– M-am distrat grozav, zise Emma, întinzându-se pe bancheta laterală, cu mâinile sub cap. Ar trebui să facem asta o dată pe lună.

Parker căscă, dar își verifică geanta.

– Am obținut două numere noi de la furnizori și un potențial client.

„Uite așa dovedim cât de diferite suntem", își spuse Mac în timp ce limuzina înainta spre nord. Își scoase pantofii din picioarele suferinde, închise ochii și dormi tot restul drumului până acasă.

capitolul 6

Dimineață, soarele strălucea puțin mai mult decât era necesar, după părerea lui Mac. În rest, totul era bine.

„Vezi", își spuse ea. „Tinere și rezistente."

Încă în pijama, mâncă o miniprăjitură Hostess cu cafea, alături de cafea, și privi păsările cum se așază și mănâncă din căsuța instalată special pentru ele. „Doamna Cardinal se bucură și ea de micul dejun din această dimineață", observă ea. Alături de partenerul ei cu penaj colorat și de vecinii neidentificați.

Avea nevoie de lentile potrivite cu care să poată focaliza de la distanță, pentru a se uita mai de aproape la păsări și a le identifica. Probabil mai avea nevoie și de o carte sau de un ghid cu speciile de păsări, altfel nu avea cum să recunoască decât prigorile și gaițele albastre.

Realizând ce făcea, se îndepărtă de la fereastră. De ce naiba îi păsa? Erau doar niște păsări. Doar nu o să înceapă acum să fotografieze natura și păsările.

Enervată pe ea, plecă să se uite peste agenda cu întâlniri și peste mesaje. Avea o programare de după-amiază a unei foste mirese de la Vows, acum însărcinată și dornică să facă poze în noua postură. „O să fie distractiv", se gândi Mac. În plus, pentru egoul ei era o confirmare a faptului că fotografiile de nuntă fuseseră foarte apreciate, din moment ce viitoarea mamă decisese să o aleagă tot pe ea.

Astfel, avea tot restul dimineții liber ca să termine câteva lucrări pe care le începuse, să meargă la întâlnirea din corpul central și să revadă portretele de nuntă ale clientei, pentru inspirație.

După o oră și ceva, urma probabil să aibă niște poze numai bune de adăugat pe site, consideră ea, sfârșind ziua cu bine.

Întinzându-se spre robotul telefonic, apăsă tasta Play, linia de serviciu. Răspundea la mesaje când era necesar, felicitându-se ce fată bună era, și apoi verifica linia personală.

Avea trei mesaje, iar fluturașii își făceau de cap în stomacul ei.

– La naiba, murmură ea în timp ce vocea lui Carter se auzi în aparat.

Ăăă, bună. Sunt Carter. Mă întrebam dacă nu ai vrea să luăm cina împreună în seara asta sau să mergem la un film. Poate îți place mai mult la teatru decât la film. Trebuia să mă uit să văd ce au în program, înainte să te sun. Nu m-am gândit. Sau am putea să ieșim din nou la o cafea, dacă vrei. Sau... Nu mă pricep prea mult la chestiile astea. Nu pot nici măcar să las un mesaj ca lumea. Și de ce ți-ar păsa? Dacă te interesează una dintre ofertele de mai sus, sună-mă, te rog. Mersi. Ăăă. Pa, pa.

– Să te ia naiba, Carter Maguire, pentru că ești atât de simpatic. Ar trebui să fii enervant. De ce nu mă enervează? Dumnezeule, o să te sun înapoi. Sunt sigură că o să te sun. Am intrat în belea.

Calculând, decise că avea șanse foarte mari ca el să fi plecat deja la muncă. Prefera să vorbească cu mesageria lui vocală decât cu el.

Când intră mesageria, Mac se relaxă. În comparație cu Carter, ea *avea* experiență la acest tip de mesaje.

Carter, aici Mac. Cred că mi-ar plăcea să ieșim la cină sau la film, posibil și la teatru. Nu am nici o obiecție împotriva cafelei. Ce zici de vineri, că tot avem liber sâmbătă? Alege tu activitatea și anunță-mă. Te las pe tine să decizi.

„Vezi, nu trebuie să fie ceva serios", își aminti ea. „Pot să controlez lucrurile, și să mă și distrez puțin, cu un tip foarte de treabă."

Mulțumită, se hotărî să lucreze la prima oră din acea zi în pijama. Încadrându-se în program, se îmbrăcă și merse la întâlnirea din clădirea principală, după care avu ceva timp liber, înainte de ședința foto.

Beculețul de la mesageria vocală pâlpâia.

Ăăă, sunt tot eu, Carter. Te enervez? Sper că nu sunt enervant. Întâmplător mi-am verificat mesajele la serviciu, în pauza de prânz. De fapt, am vrut să le verific, în cazul în care m-ai fi sunat. Ceea ce ai și făcut. Din păcate, vineri merg la cină cu cei de la facultate, și nu pot lipsi. Te-aș invita, dar sunt sigur că, dacă ai merge cu mine, vei refuza să mai ieșim vreodată împreună. Aș prefera să nu risc. Dacă îți convine o altă seară, mi-ar plăcea foarte mult să te scot în oraș chiar dacă am școală ziua următoare. În cazul în care ești de acord, am putea merge la un restaurant, și apoi la film. E prea mult? Probabil e prea mult. Încep să nu mai fiu coerent. Aș vrea să adaug, deși ar putea să ți se pară puțin probabil, că am mai invitat și înainte femei la cină. Se pare că tocmai am pasat luarea deciziei la tine.

Ea zâmbi strengărește, așa cum făcuse pe parcursul întregului mesaj.

– Bine, Carter, fii atent.

Apăsă pe butonul Redial și așteptă intrarea mesageriei.

Bună, profesore, ghici cine e? Apreciez că mă aperi de cina cu facultatea. Bunul-simț și cavalerismul ți-au mai adus câteva puncte. Ce zici de sâmbătă seara? Hai să mergem întâi la cină, și vedem ce mai urmează. Poți să mă iei, la șapte, de acasă. Și da, acum decizia îți aparține tot ție.

Având o stare de spirit foarte bună, Mac porni muzica și se așeză la calculator. Cânta și ea, în timp ce se uita din nou la pozele de nuntă ale clientei care urma să sosească.

Pe măsură ce diferite cadre și unghiuri îi răsăreau în minte, le nota pe un caiet. Se întoarse la dosare, să vadă ce echipamente, ce lumini și ce tehnici folosise la portretele mirilor.

Luând în considerare tenul măsliniu al clientei, părul întunecat, ochii închiși la culoare și exotici, Mac alese un fundal pe ivoriu. Amintindu-și că era destul de timidă, puțin sfioasă, Mac decise să păstreze pozițiile cele mai bune după ce se relaxa puțin și se obișnuia cu ideea de viitoare mămică.

Dar, între timp, putea să se pregătească. Apucă telefonul și formă numărul Emmei, în vreme ce deschidea ușa de la ce numea ea „camera de recuzită".

– Salut, am nevoie de o pungă de petale roz de trandafir. Trebuie să sosească o clientă, altfel aș veni eu să le iau. Poți să mi le aduci? Și poate, pentru orice eventualitate, câțiva trandafiri roșii cu cozi lungi? Pot să fie din mătase. Mersi. Pa.

Pregătită pentru întâlnire, se uită prin caseta roz cu produse de machiaj profesionale, și apoi schimbă CD-ul cu unul New Age, care i se părea mai potrivit pentru ședința foto. Când intră Emma, Mac ajusta luminile.

– Nu ai spus ce nuanță să aibă trandafirii roșii. Oricum, tu știi.

– Nu contează prea mult. Mai pot să îi modific eu în Photoshop. Oricum... se întrerupse ca să ia trandafirii de la Emma, sunt perfecți.

– Petalele de trandafir sunt naturale, așa că...

– O să le pun la plată. Hei, dacă tot ai venit, poți să îi ții puțin locul? Aveți aproape aceeași nuanță de piele și cam aceeași înălțime. Vino puțin, adăugă ea și împinse trandafirii înapoi în brațele Emmei. Stai acolo, cu fața spre fereastră, dar întoarsă spre mine trei sferturi și cu privirea la aparat.

– Pentru ce e ședința foto?

– Pentru o tipă însărcinată.

– Aaa, pentru Rosa, spuse Emma și își ocupă poziția. Laurel a făcut săptămâna trecută tortul pentru petrecerea viitorului bebeluș. Nu-i așa că sunt super clienții care se întorc la noi? Așa, putem să luăm parte la momentele importante din viețile lor.

– Da, sunt super. Lumina e bună, cred. Pentru pozele standard sigur e.

– Ce faci cu petalele?

– Sunt pentru mai târziu, pentru ședința reală, după ce o convinge pe Rosa să se dezbrace aproape de tot.

– Pe Rosa? întrebă Emma, prăpădindu-se de râs. Mult succes.

– O cunoști, nu? Adică, înainte de a fi clienta noastră. Nunta a fost programată prin tine. O verișoară de gradul trei sau ceva de genul ăsta?

– Nepoata verișorului prin alianță al unchiului mamei mele. Cred. Dar da, o cunosc. Eu știu pe toată lumea și toată lumea mă știe pe mine.

„Poate am noroc", se gândi Mac.

– Ai putea să mai stai puțin? Poate va fi mai relaxată în preajma ta.

– Aș putea, confirmă Emma după ce își verifică ceasul, dar mai mult pentru că sunt foarte curioasă să văd cum o să încerci să o convingi să se dezbrace.

– Nu-i spune nimic, o repezi Mac atunci când auzi ciocănitul în ușă. Trebuie să o iau cu încetișorul.

„Uau! Ce contururi", a fost primul gând al lui Mac atunci când deschise ușa. În mintea ei apăreau deja diferite unghiuri și cadre care să exploateze acele rotunjimi, pentru a le scoate în evidență, în timp ce o conducea pe Rosa înăuntru.

Prezența Emmei era un avantaj. Emmaline știa cum să îi facă pe oameni să se simtă în largul lor.

– Vai, Rosa, uită-te la tine! o primi Emma cu căldură, îndepărtându-i mâinile de corp. Ești superbă!

Cu un râset scurt, Rosa dădu din cap, în timp ce Mac îi luă haina.

– Sunt enormă.

– Într-un fel superb. Pun pariu că abia aștepți. Hai să ne așezăm puțin. Ați ales deja numele?

– Așa credem mereu, dar după aceea ne răzgândim, răspunse Rosa cu un ușor oftat, ținându-și mâna pe muntele care era burtica ei, după care se așeză pe un scaun. Astăzi am ales Catherine Grace, dacă e fată, sau Lucas Anthony, dacă e băiat.

– Foarte frumoase.

– Nu știi încă sexul? întrebă Mac.

– Nu am vrut să știm.

– Surprizele sunt minunate, nu? Și cred că ești încântată de ședința foto cu Mac.

– Sora mea m-a împins de la spate. Probabil că, la un moment dat, îmi va face plăcere să mă uit la poze cu mine umflată toată, ca un balon.

– Ești frumoasă, spuse Mac simplu. O să îți arăt. Stai puțin aici ca să îți fac câteva poze de test. Pot să te servesc cu ceva înainte? Ceai, cafea?

Rosa scoase o sticlă de apă din geantă.

– Beau ca o cămilă și fac pipi ca un elefant.

– Baia e chiar acolo și poți merge oricând, iar dacă vrei să facem pauze, trebuie doar să îmi spui.

– Bine, spuse Rosa și se ridică cu greu din scaun. Îmi stă bine părul? Hainele sunt O.K.? Totul?

Își prinsese părul închis la culoare într-o coadă foarte îngrijită. Mac avea să rezolve asta. Alesese pantaloni negri simpli și un pulover albastru aprins, care acoperea tot muntele. „Voi începe cu asta", se gândi Mac.

– Ești foarte bine. Doar câteva poze de test. Vezi banda de pe podea, acolo? Stai chiar pe X, te rog.

– Nici nu îmi pot vedea picioarele, spuse Rosa, dar se îndreptă spre marcaj și stătu acolo înțepenită, în timp ce Mac verifica luminile.

– Întoarce-te într-o parte, cu capul spre mine. Bărbia puțin mai sus, nu atât de mult. Da, pune mâinile pe lângă corp, dădu Mac indicațiile, uitându-se la Emma.

Emma înțelese semnalul și începu să se plimbe în spatele lui Mac.

– Ați aranjat deja camera copilului?

Emma o ținu pe Rosa de vorbă, făcând-o să râdă, iar Mac făcu primul instantaneu cu un Polaroid. Frecă de picior aparatul pentru a grăbi procesul de developare, după care îl deschise și îi arătă Rosei poza.

– Vezi? Ești frumoasă.

Rosa luă poza și se holbă la ea.

– Poate că sunt enormă, dar arăt tare fericită. Chiar e drăguță poza, Mac.

– Următoarele o să fie și mai frumoase. Hai să mai facem câteva în poziția asta.

Mac observă că Rosa se simțea din ce în ce mai în largul ei datorită conversației cu Emma. Încercă mai multe poziții. Înclină capul puțin mai la dreapta, ridică umerii. Pe la jumătatea ședinței foto, îi dădu Rosei unul dintre trandafirii cu coadă de la Emma, folosind florile ca recuzită.

Reuși să facă un set complet de poze cu o femeie însărcinată, pe care le considera foarte frumoase și obișnuite.

– Hai să încercăm și altceva. Un alt unghi, o altă bluză.

– Păi nu am adus cu mine altă bluză.

– Am eu ceva.

Rosa se pipăi pe burtă și spuse:

– Nu cred că ai ceva pe măsura mea.

– Nu trebuie să fie neapărat măsura ta. Ai încredere în mine, continuă Mac și scoase o cămașă bărbătească albă, simplă, din camera de recuzită. O s-o lăsăm descheiată.

– Dar...

– Ca să realizăm un contrast între liniile ascuțite ale cămășii și rotunjimile corpului tău. Ai încredere în mine. Și dacă nu o să îți placă pozele, nu le iei.

– Ce idee bună, o să fie amuzant, spuse Emma entuziasmată. Burticile cu bebei sunt atât de drăguțe.

– Sunt în treizeci și opt de săptămâni. Burtica e cât muntele Everest.

– Are o formă frumoasă, îi spuse Mac. Iar pielea ta arată grozav. Culoarea, textura.

– Suntem doar noi, fetele, aici, îi aminti Emma. Chiar sunt curioasă cum o să arate. Lumina e așa plăcută, și arăți bine în ea.

– Poate, dar o să arăt foarte grasă, spuse Rosa nu tocmai convinsă, în timp ce își scotea puloverul.

– Vreau și eu unul! exclamă Emma și își trecu mâna ușor peste burtică. Scuze, doar că e așa... molipsitor. Suntem doar noi, înțelegi? Doar noi putem face asta.

– Sărbătorim femeia, insistă Mac, îmbrăcând-o pe Rosa cu cămașa, îndreptând marginile și întorcând mânecile de câteva ori. Hai să lăsăm și părul liber, da? Tot pentru contrast, plus că arată mai feminin. Îți mai pun puțin gloss pe buze, da? Ca să iasă mai bine în poze.

„E agitată acum", se gândi Mac. Dar era bine. Putea să se folosească de starea ei.

– Întoarce-te spre mine trei sferturi, cu umărul puțin mai în față. Bine! Susține burtica cu mâinile. Foarte frumos. Trebuie doar să ajustez puțin lumina.

– Ești sigură că nu arăt aiurea? Neglijent? Mi se pare că arăt ca o vacă nemulsă.

– Rosa, o atenționă Emma. Arăți sexy.

Mac surprinse uimirea, plăcerea și, în cele din urmă, mândria de pe chipul ei.

– Zâmbește larg. O.K. Privește fix la mine. Adică, uau, uite ce ai făcut! Superb! Ești bine? Ai nevoie de o pauză?

– Nu, sunt bine. Mi se pare că arăt cam caraghios.

– Deloc, crede-mă. Emma, aranjează mâneca puțin, în partea dreaptă. Vezi, acolo unde... Perfect. Acum, Rosa, întoarce-te puțin mai mult spre mine. Mai mult. Așa. Pune mâinile pe lateralele burticii. Bine.

Putea să vadă imaginea completă. Să vadă momentul, magia. Era aproape, se gândea Mac.

– Vreau să te uiți în jos, după care să ridici privirea spre mine, doar ochii spre mine. Gândește-te la secretul tău, la puterea ta. Amintește-ți, doar pentru un minut, cum a ajuns secretul acolo. Bum! Rosa, ești *extraordinară*!

– Îmi pare rău că nu am un sutien mai frumos.

Simțind momentul, Mac lăsă aparatul mai jos și propuse:

– Scoate-l.

– Mackensie! exclamă Rosa și scoase un râset speriat.

– Încercăm un studiu al corpului. O să îți placă la nebunie, spuse Mac, plină de energie. Stai jos, relaxează-te, facem o mică pauză. Trebuie să mai fac câteva aranjamente.

– La ce se referă prin „studiu al corpului"? Trebuie să fiu goală?

– Cred că o să aflăm, spuse Emma și luă brațul Rosei. Hai să stăm puțin jos. Putem să ne uităm și la ce face. Mac! o chemă Emma când sună telefonul. Răspund eu?

– Nu! alergă Mac, trăgând după ea un scaun mic, fără spătar. Ar putea fi... am eu un mic joc.

Tocmai punea scaunul pe marcaj și îl acoperea cu un cearșaf ivoriu, când auzi vocea lui Carter la celălalt capăt al firului.

Îmi imaginez că știi cine sunt. Sâmbătă, începem cu cina, și apoi, păi... ăăă. Ora șapte. Rămâne așa. E super. Eu, ăăă, nu știu dacă preferi ceva anume de mâncare sau dacă e ceva ce nu îți place. Mi-ai fi spus dacă erai vegetariană, nu? Cred că mi-ai fi spus la un moment dat. Iar întorc lucrurile pe toate părțile. Ei bine, cred că așa se termină jocul nostru de-a leapșa

la telefon. Ne vedem sâmbătă. Doar dacă nu mai vrei să mă suni în legătură cu... Închid acum. Pa.

– Pare simpatic, spuse Rosa și se duse lângă Mac.

– Da, pare.

– Prima întâlnire?

– Practic, a doua. Sau poate, neoficial, chiar a treia. Nu e foarte clară situația. Rosa, mai am un cearșaf în baie. Vreau să te duci acolo și să îți scoți hainele. Poți să te înfășori în cearșaf dacă îți e rușine. Dar din câte am înțeles, nașterea te scapă de orice rușine, așa că asta ar trebui să fie floare la ureche.

– Nu pot să pozez goală, Mac. Nu e... Ce aș putea face cu pozele astea?

– Poți să decizi asta după ce termin, dar promit că nu o să fie ceva rușinos sau pornografic. E doar următorul pas din temă. Este despre ce ești tu, Rosa, și ce crește în trupul tău.

– Nu știu dacă pot...

– E vorba despre călătoria pe care o parcurgi și despre acceptarea ei. E viața și lumina din tine. Și iubirea.

Ochii Rosei se umeziră, iar ea își trecu mâinile peste burtică.

– Cred că aș putea măcar să încerc. O să ștergi pozele dacă nu îmi vor plăcea?

– Desigur.

– Bine, atunci. Oricum, trebuie să fac pipi.

– Nu te grăbi.

Emma aștepta până când Rosa închise ușa la baie.

– Ești bună, Elliot. Ești a naibii de bună.

– Da, sunt.

– Și ai întâlnire sâmbătă.

– Așa se pare. Crezi că am luat-o razna, Emma, pentru că mă bag în așa ceva?

– Ești deja băgată cu vârf și îndesat, draga mea. Și aș spune că ai luat-o razna, dacă nu ți-ai dori să vezi cum

se termină. Mi-ar plăcea să rămân și la restul ședinței foto, dar trebuie să mă întorc la lucru.

– O să îți arăt pozele.

– Nu ești doar bună, dar ești și sigură pe tine. Rosa! Trebuie să mă întorc la lucru. Ne mai auzim.

Ușa de la baie se deschise puțin.

– Chiar trebuie? Mi-ar fi plăcut să mai stai puțin.

– Și mie mi-ar fi plăcut, dar te las pe mâini bune, cu Mac. Și dacă nu ne mai vedem până naști, îți doresc să ai un bebeluș fericit, frumos, sănătos și miraculos.

Emma își luă haina din zbor și îi șopti „Mult noroc" lui Mac, după care dispăru.

Imediat după ora cinci, Mac intră pe ușa casei din aripa centrală. Voia niște mâncare adevărată, de genul celei pe care o stocase doamna G. în frigider. Își puse laptopul în bucătărie și o găsi pe Parker acolo, holbându-se la un pahar de vin.

– Hei, e cam devreme pentru tine ca să stai jos și să bei vin.

– Tocmai am ieșit din întâlnirea cu Naomi și Brent. Mi-am câștigat dreptul de a bea vin.

– Ai rezolvat problema?

– Sigur că am rezolvat problema, dar nu a fost așa ușor. Mireasa și mirele sunt acum uniți în iubire, dăruire și determinarea de a se căsători. Curva care este partenera de afaceri nu mai vine. Mirele va purta o discuție serioasă cu nenorocitul de cavaler de onoare și îi va aminti că nunta nu va fi pentru el și femeia lui, dar, dacă se simte incapabil să fie cavaler pentru că nu mai vine curva aia, e alegerea lui. Mireasa va discuta cu domnișoara de onoare, o va susține și o va înțelege, și de asemenea, îi va reaminti cât de importantă este nunta pentru ea; deși supărarea ei pe nenorocit nu cunoaște limite, îi va spune că rămâne totuși fratele soțului ei. În plus, va anunța că la nuntă va veni un tip foarte sexy, care va fi partenerul ei și cu care

poate să îl facă pe fostul prieten gelos, ca să îi arate ce idiot a fost.

Parker se opri și trase aer în piept, repetând:

– Cine e tipul sexy?

– L-am mituit pe Jack, spuse Parker, după care ridică paharul și bău. Mă costă o ladă de Pinot Noir, dar merită.

– E sexy, confirmă Mac. Te-ai descurcat excelent, maestre.

– Sunt epuizată. Cum a mers ședința foto?

– Dacă tot întrebi, hai să îți arăt, spuse Mac și deschise laptopul.

Apoi începu să exploreze frigiderul.

– Ce mâncați la cină?

– Nu știu. E abia cinci.

– Mi-e foame. Nu am mâncat la prânz. Plăcintă de pui. Iammm, plăcintă de pui, se linse ea pe buze și scoase cratița. Hai să mâncăm din asta.

– Bine, dar, înainte, vreau să fac o baie lungă și fierbinte. Vreau să mănânc în pijama.

– Sună foarte bine. De ce nu m-am gândit și eu la asta? O.K., uite pozele.

Înapoi la computer, Mac îi arătă primele poze.

– Dumnezeule, ce mare e! râse Parker și se aplecă să vadă mai bine. Arată foarte fericită și dulce. Sunt frumoase, Mac.

– Da, sunt frumoase, spuse ea și dădu mai departe la pozele cu cămașa.

– Uau, astea sunt superbe. Sexy, feminine, puternice, amuzante. Îmi plac la nebunie. Mai ales asta unde stă cu capul în jos și privirea la cameră. Chiar răpitoare, iar lumina o ajută mult.

– O să le aranjez să arate chiar mai bine. Am mai făcut încă un set de poze.

Din nou, Mac trecu la următoarele poze și se lăsă pe spate.

Parker înțepeni în scaun.

– Dumnezeule, Mac, sunt uimitoare. Sunt... Arată ca o statuie romană.

Studie fiecare poză de pe laptop. Pânza albă se întindea din talie până sub burta rotunjită, după care cădea liberă, ca un râu pe care pluteau petale de trandafir roz-închis. În femeia, cu părul revărsat pe umeri, cu un braț peste sâni și cu o mână pe vârful rotunjimii burții.

Nu-și putea dezlipi privirea de aparat.

– Ador rotunjimile, cutele, liniile. Lumina și felul în care îi scoate în evidență ochii. Puterea lor. I le-ai arătat și ei?

– Pe toate. S-a emoționat când le-a văzut, așa că i le-am arătat pe toate, ca să se asigure că le șterg pe cele care nu îi plac.

– Și ce a zis?

– A plâns. De fericire. Probabil a fost o reacție hormonală. Pe obraji au început să îi șiroiască lacrimile, iar eu m-am speriat. Apoi a spus cel mai minunat lucru, făcu Mac o pauză, încercând să își amintească exact. A spus că nu o să se mai considere niciodată grasă și neîndemânatică, pentru că e extraordinară.

– Of!

– Știu. Îmi venea și mie să plâng. A vrut să le comande pe loc, dar a trebuit să o amân, ca să pot să le retușez puțin. În plus, vreau să treacă de perioada asta emoțională, și abia după aceea să aleagă pozele dorite.

– Nu-i așa că îți aduce multă satisfacție atunci când faci fericit pe cineva, prin ceea ce faci? Uite-ne aici, obosite și flămânde, dar am făcut o treabă a dracului de bună azi.

– În cazul ăsta, ce-ai spune să îmi împrumuți o pijama?

– Pune tu plăcinta la cuptor, la foc mic, și hai să ne schimbăm hainele.

– S-a făcut. Parcă suntem la o petrecere în pijamale. Nu ți se pare? Mâncare și un film?

– Știi, chiar sună bine.

– Apropo de cină și de film, o să merg cel puțin la prima parte cu Carter, sâmbătă seara.

– Știam eu, spuse Parker și flutură un deget prin fața ei.

– O să încerc să nu fac mare tărăboi. E posibil ca la un moment dat să fie vorba și despre sex. Dar fără complicații.

– Stabilești limitele unei relații înainte de a intra în ea. Deșteaptă mișcare.

– Să nu crezi că nu mă prind de subtilitățile tale sarcastice, îi răspunse Mac, închizând ușa de la cuptor și lăsându-se cu spatele pe ea. Ieri a fost o ciudățenie din partea mea, un acces de panică datorat lipsei de întâlniri interesante din ultima perioadă.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Parker se ridică, își puse un braț peste umerii lui Mac și ieșiră din bucătărie.

– Bărbații interesanți sunt cam puțini pe aici, dacă nu ești Emma, desigur, continuă Parker.

– Tu nu îți faci timp ca să îi întâlnești.

– Știu. E o enigmă. Ce film vrei? Unul de plâns sau unul cu fericire până la adânci bătrâneți?

– Cred că aleg a doua variantă, mai ales la plăcinta de pui.

– Bună alegere. Hai să vedem dacă vor și fetele să ni se alăture.

Porniră pe scări, spre etajul trei.

– Hei, Parks, ce o să faci când o să fii bătrână rău și nu o să mai poți să urci scările astea?

– Probabil o să punem un lift. Nu o să renunț la locul ăsta niciodată.

– La casă sau la afacere?

– La nici una.

Înainte de ultimul șir de trepte, telefonul agățat la pantalonii lui Parker începu să zbârnâie.

– La dracu'!

– Du-o înainte, îi spuse Parker. Bagă-te în pijama. Terminăm de vorbit și vin imediat la tine, continuă ea, după care aruncă o privire la apelant și deschise clapeta telefonului. Bună, Shannon! Ești pregătită pentru săptămâna viitoare?

Râzând, Parker se întoarse înspre biroul ei.

– Știu. Sunt o mie de detalii. Nu te îngrijora. Ne ocupăm de toate.

„Miresele", se gândi Mac în capătul scărilor. Cele mai multe se îngrijorau de toate nimicurile. Dacă se va căsători vreodată, lucru puțin probabil, o să se concentreze pe ceea ce e mai important. Și o să lase detaliile pe mâna lui Parker.

Intră în camera lui Parker, unde plapuma pufoasă de pe patul încadrat de patru stâlpi era ascunsă sub cuvertura de un galben pai, și unde florile din vază erau mereu proaspete. Fără haine aruncate, fără pantofi împrăștiați prin colțuri.

„Fără praf, fără zarvă", se gândi Mac, după care deschise sertarul comodei și găsi acolo exact ce se aștepta: patru pijamale împachetate perfect.

– Și eu sunt ordonată, bolborosi Mac, doar că nu sunt chiar așa de perfecționistă.

Luă o pijama în dormitorul de oaspeți și o aruncă pe pat. O baie lungă și fierbinte fusese o idee prea bună pentru a nu fi aplicată. Își umplu cada cu apă și turnă niște sare de baie. În timp ce aluneca în apa fierbinte și aromată, se gândea la ce filme cu final fericit ar fi potrivite pentru o seară între fete.

Filmele, își spuse ea, cu siguranță cele cu iubire și romantism, ar trebui să aibă finaluri fericite. Pentru că, în viață, nu toate finalurile sunt așa. Dragostea dispare sau se transformă în ură. Sau rămâne undeva între, un fel de detașare care macină.

Iubirea poate să dispară într-o clipă, dintr-o prostie. După care ai nevoie de o săptămână la spa, se gândi Mac. Pe care să o plătească altcineva.

Știa ce sentimente avea Parker față de casă și [illegible] de afacere. Dar Mac nu putea concepe că ceva ar dur[illegible] la infinit. În afara prieteniei, dacă erai o persoană c[illegible] adevărat norocoasă, iar în privința asta, ea era chiar Zeița Norocului.

Dar casele, iubirile? Lucruri diferite. Ea nu căuta infinitul în aceste lucruri. Prezentul îi ajungea.

O întâlnire de sâmbătă noaptea. Un tip care o interesa și care o atrăgea, așezat de cealaltă parte a mesei. Da, îi era îndeajuns. De sâmbătă într-o săptămână? Ei bine, nu avea de unde să știe, nu?

Pentru asta existau fotografii. Totul se schimbă, așa că trebuie să imortalizezi ceea ce a fost. Înainte ca ziua de mâine să ia totul.

Se scufundă în apă până la bărbie, când intră Laurel.

– Ce faci? Nu mai ai apă caldă la tine acasă?

– Ba da, dar savurez momentul, cu tot cu plăcintă de pui și cu o seară între fete. Te bagi? Și nu mă refer la cadă.

– Poate. După cinci încercări tocmai am terminat de făcut tortul pentru nunta Holly-Deburke. Ar merge niște plăcintă de pui.

– Am pus-o la încălzit în cuptor. O suni tu pe Emma să îi spui?

– Bine, mă duc să o sun și te las să savurezi momentul.

Mac închise ochii și oftă. Da, prietenia. Singurul lucru pe care se poate baza o femeie.

Dimineață, încă îmbrăcată în pijamaua lui Parker, Mac intră în studioul ei. Se trezise imediat după răsărit, ghemuită ca un crevete pe canapeaua din sufragerie și acoperită cu o pătură din cașmir.

Cele două porții din plăcinta de pui a doamnei G. de aseară îi ajungeau și pentru micul dejun. Dar cafeaua...

Bobby, înainte de a începe dimineața așa cum se obișnuia, se duse – nimic ciudat – să își verifice mesageria vocală.

Nici un mesaj.

Dezamăgirea instantanee o făcu să se simtă prostuță. Se bucurase de seara trecută, fără să mai aștepte aiurea ca el să o sune. În plus, era rândul ei să sune, dacă voia să continue micul lor joc.

Și, pe deasupra, se comporta prosteşte.

Nu se va mai gândi la Carter Maguire și la ochelarii lui sexy, sau la sacoul din tweed și la buzele lui uimitoare. Avea de făcut cafea la filtru, diverse alte lucruri și o viață de trăit.

– O întâlnire sâmbătă seara? E ceva important.

De ce, se întrebă Carter, de ce deschisese gura? De ce crezuse că menționarea întâlnirii putea fi considerată o conversație banală la cafea, în cancelarie, înainte de începerea orelor?

– Ei bine, ar trebui să mă uit puțin peste test...

– Important, repetă Bob, bătând darabana cu degetul pe dulapul cu cafea, pentru a accentua ideea. Trebuie să îi iei flori. Nu trandafiri. Trandafirii sunt prea importanți, prea simbolici. Ceva mai simplu, cum sunt buchetele alea amestecate.

– Nu știu încă, poate.

Un lucru în plus la care să se gândească.

– Nimic prea mare sau prea strident. O să vrea să le pună într-o vază, astfel că o să poți să intri, să vorbiți, să spargeți gheața. Așa că, asigură-te că faci rezervări în locul potrivit. La ce oră e întâlnirea?

– Nu am făcut rezervări încă.

– Trebuie să te ocupi de asta, îl sfătui Bob și sorbi din cafeaua cu lapte degresat. Unde o duci?

– Nu sunt încă sigur.

– Trebuie să fie un loc doar puțin mai bun decât media. Nu vrei să exagerezi de la prima întâlnire, dar nici nu vrei să creadă că nu e îndeajuns de importantă. Vrei ceva atmosferă, dar nimic prea sufocant. Ceva drăguț.

– Bob, o să fac ulcer din cauza ta.

– Asta se numește armament, Cart. Simplu armament. Vrei să ai posibilitatea să comanzi o sticlă bună de vin. Ah, și, după cină, dacă spune că nu vrea desert, propune-i să aleagă ea unul și îl împărțiți. Femeile *adoră* chestia asta. E sexy să împarți desertul cu cineva. Să nu vorbești prea mult despre slujba ta în timpul mesei. Moarte sigură. Las-o pe ea să vorbească despre serviciul ei, despre ce îi place să facă. După aceea...

– Să îmi iau notițe?

– Nu ar fi rău. Dacă cina ține până la zece, să zicem, sau mai mult, ar trebui să știi deja un alt loc unde să o duci. Bine, asta în cazul în care nu dă semne că ar vrea să mergeți la ea acasă. În cazul ăsta...

– Nu începe cu asta, Bob. Hai să nu vorbim despre asta.

La propriu salvat de clopoțel, se gândi el, când acesta se auzi sunând, așa că spuse:

– Trebuie să ajung la oră.

– Vorbim mai târziu. O să încerc să scriu câteva dintre ideile astea pentru tine.

– Super, spuse Carter din fugă, după care se amestecă printre elevii și profesorii de pe holul școlii.

Probabil că nu avea să supraviețuiască până sâmbătă. Cel puțin, nu fără sechele.

capitolul 7

Carter cumpără flori. Îl enerva chestia asta, pentru că plănuise oricum să îi cumpere flori, dar lecția primită de la Bob transformase acest gest simplu într-un act complex și simbolic, atât de deschis la eșecuri, încât luă decizia să sară peste el.

Una dintre cele mai bune prietene ale ei se ocupa de flori, nu? Mackensie putea să își umple studioul de flori, dacă voia.

Apoi se îngrijoră că, dacă nu i-ar duce niște nenorocite de flori, ar comite una dintre greșelile fundamentale ale unei întâlniri. În cele din urmă, se liniști. Își lăsase destul timp să conducă de la el de-acasă la Mackensie acasă. Luă în calcul traficul și o coliziune cu cinci mașini. Mulți răniți.

Se grăbi spre supermarket și petrecu ceva vreme studiind, dezbătând și întrebându-se ce flori să aleagă, până când îi apărură broboane de sudoare pe frunte.

Bob, presupuse el, ar fi avut cu siguranță de comentat la ideea cumpărării de flori din supermarket. Dar plecase prea târziu pentru a se opri la florărie și i-ar fi fost foarte greu să treacă pe la Emma și să se roage de ea să îl ajute.

Regreta că nu ieșeau la o simplă cafea. Ar fi purtat o conversație plăcută și ar fi petrecut un timp frumos împreună. Apoi, ea s-a fi întors la treaba ei, iar el la ale lui, și gata. Toate astea erau prea complicate, prea intense. Însă era cam târziu să o sune și să inventeze o scuză, chiar dacă ar fi putut să mintă, fără ca ea să își dea seama. Iar șansele ca asta să se întâmple erau de la zero la minus infinit.

Oamenii ieșeau la întâlniri tot timpul, nu? Și nu murea nimeni din cauza asta. Apucă un buchet colorat și nu prea strident și se așeză la coadă.

„Sunt colorate", se gândi el cu oarecare îndoială. Mirosul seau frumos. Erau și câteva gerbera mari; una peste alta i se părea un buchet drăguț. „Fără trandafiri", se gândi el, pentru că, după Legea lui Bob, trandafirii însemnau că o cerea pe Mackensie în căsătorie și că dorea ca ea să fie mama copiilor lui.

I se părea că făcuse o alegere sigură.

Poate prea sigură.

Casiera prietenoasă îi zâmbi și spuse:

– Ce frumoase sunt! O surpriză pentru soție?

– Nu, nu sunt căsătorit.

– Aha, atunci pentru prietenă.

– Nu chiar, răspunse el, în timp ce scotocea după portofel. Doar o... Aș putea să vă întreb dacă vi se par potrivite pentru o întâlnire? Adică să i le dau femeii pe care am invitat-o la cină.

– Sigur că sunt. Aproape oricine îndrăgește florile, nu? Mai ales noi, femeile. O să creadă că ești foarte dulce și drăguț.

– Dar nu prea... „Oprește-te cât mai poți", își spuse Carter.

Casiera luă banii și îi dădu restul.

– Gata, îi spuse ea, băgând buchetul într-o pungă transparentă de plastic. Distracție plăcută diseară.

– Mulțumesc.

Mai relaxat, Carter se întoarse la mașină. Dacă nu poți avea încredere în casiera dintr-un supermarket, în cine mai puteai avea?

Verifică ora și decise că nici o coliziune mortală nu-l putea împiedica să ajungă la timp. Deși se simțea cam aiurea, scoase lista cu sfaturi de la Bob, pe care o băgase în buzunar, și tăie cu grijă rândul pe care scria „Cumpără flori (nu trandafiri)".

Mai departe erau scrise câteva sugestii pentru saluturi și începutul conversației, precum: „Ești frumoasă în seara

[illegible]", „Ai o rochie superbă", „Am văzut florile astea și m-am gândit la tine".

Carter îndesă lista înapoi în buzunar, ca nu cumva florile să îi rămână în minte. Dar nu înainte de a vedea observația lui Bob cu privire la muzica pe care să o pună în mașină: fie bluesuri clasice, fie jazz, dar în surdină.

La un moment dat, s-ar putea să ajungă să îl omoare pe Bob, se gândi Carter.

În următorii câțiva kilometri continuă să fie obsedat de muzica de fundal, după care închise radioul. La naiba cu el. Întoarse pe aleea lungă și întortocheată a domeniului Brown.

– Dar dacă nu poartă o rochie? bolborosi el.

În ciuda încercărilor de a ignora lista lui Bob, își aminti de asta. Din păcate, întrebarea îi apăru în minte odată cu imaginea lui Mac în pantaloni negri și sutien alb, ca pentru a-l contrazice pe Bob.

– Nu asta am vrut să spun. Doamne! Adică ar putea purta altceva decât o rochie. Atunci, ce ar trebui să îi spun? Ce pantaloni frumoși ai? Ce ținută frumoasă! Știi că i se spune ținută. Dumnezeule mare, taci!

Înconjură corpul central al conacului și intră pe aleea care ducea la studioul lui Mac.

Luminile erau aprinse și la parter, și la etaj, iar casa părea că strălucește. Prin ferestrele mari de la parter putu să vadă în interiorul studioului ei lămpile, draperiile bleumarin prinse în cârlige mari, argintii. În dreptul draperiei erau o masă mică și două scaune. Pe masă sclipeau paharele de vin.

Oare asta însemna că urmau să bea un pahar de vin înainte? Nu luase în calcul și timpul pentru băuturi. Să modifice rezervarea? Ieși din mașină și o luă pe jos, pe alee. Se întoarse înapoi la mașină să ia florile, pe care le uitase pe scaunul din dreapta.

Ar fi vrut ca seara să se fi terminat deja. Chiar își dorea lucrul ăsta. Aproape i se făcuse rău, dar se forță să ridice

mâna și să bată la ușă. Ar fi vrut să fie mâine dimineață, o dimineață liniștită de duminică. Ar fi corectat lucrări, ar fi citit, s-ar fi plimbat. Ar fi intrat în rutina lui confortabilă.

Apoi, Mac deschise ușa.

El nu realiză cu ce era îmbrăcată. Îi văzu doar fața. Întotdeauna era vorba despre fața ei – pielea netedă și albă ca laptele, încadrată de părul de culoare aprinsă, puternică. Acei ochi verzi, răpitori, și farmecul neașteptat al gropițelor în obraji.

Acum, nu mai voia ca totul să se fi terminat deja, realiză el. Voia ca totul să înceapă.

– Bună, Carter.

– Bună, Mackensie, spuse el, fără să își amintească de vreuna din frazele recomandate de Bob, oferindu-i doar florile. Pentru tine.

– Speram să fie pentru mine. Intră, îl invită, închizând apoi ușa. Sunt foarte frumoase. Îmi plac gerberele. Sunt flori vesele. Vreau să le pun într-o vază. Vrei ceva de băut?

– Ăăă... se bâlbâi el și se uită spre masă. Dacă vrei tu...

– Astea? Nu, le aranjasem pentru ședința foto de mai devreme, spuse ea și porni spre bucătărie, făcându-i și lui semn să vină. Ședință de logodnă. Le place vinul foarte mult. De fapt, ea scrie articole pentru o revistă despre vinuri, iar el e critic culinar. Așa că am avut ideea să le creez un cadru de bistro.

În timp ce povestea, scoase o vază și începu să aranjeze florile.

– E minunat cum poți să creezi o fotografie în funcție de oamenii care sunt în ea. Lui Sherry i-a plăcut foarte mult ce ai făcut cu ședința lor foto.

– A fost simplu. Doi oameni îndrăgostiți până peste cap, cuibăriți pe canapea.

– E simplu doar dacă ai instinctul de a ști că Sherry și Nick nu ar sta într-un bistro sofisticat, să bea vin, sau pe jos, înconjurați de cărți și cu o pisică foarte grasă alături.

– Logodna Mason-Collari. A fost azi, nu? Verifici mereu secțiunea de logodne și căsătorii din ziar?

– Doar de când te-am cunoscut.

– Ce sensibil ești!

Fiindcă nu i se mai spusese așa ceva niciodată, nu știu cum să răspundă.

Mac puse vaza în centrul barului de la bucătărie.

– O să mă înviorez de dimineață, chiar înainte de cafea.

– Casiera a spus că o să îți placă. Am avut o urmă de îndoială, dar ea m-a ajutat să o depășesc.

Amuzată, Mac începu să râdă, scoțându-și în evidență gropițele, și spuse:

– Poți să te bazezi oricând pe casiere.

– Exact asta cred și eu.

Ea ieși din bucătărie și porni spre canapea, luându-și haina aruncată pe ea.

– Sunt gata, dacă ești și tu.

– Sigur, confirmă el și se duse spre ea să îi ia haina.

În timp ce o ajută să se îmbrace, îl privi peste umăr.

– De fiecare dată când faci asta îmi doresc să fi avut părul mai lung, ca să trebuiască să îl scoți de după guler.

– Îmi place că ai părul scurt. Îți scoate în evidență gâtul. Ai un gât foarte frumos.

Mac se întoarse și îl fixă cu privirea, spunându-i:

– Mergem la cină.

– Da. Am făcut rezervări. Pentru șapte și jumătate la...

– Nu, nu. Voiam să spun că mergem în oraș să luăm cina, a nu se interpreta ca ceva de genul „hai să rămânem aici". Dar cred că trebuie să trec peste acest obstacol din mintea mea, ca să mă pot bucura de cină fără să mă mai gândesc prea mult la tot felul de lucruri.

Se ridică pe vârfuri și îi înconjură gâtul cu brațele. Apoi își lipi buzele moi și ispititoare de ale lui. Impulsul de plăcere îl cuprinse instantaneu. Se luptă cu el însuși să nu o prindă în brațe ca în cealaltă seară și să elibereze măcar o parte din dorința aceea ascunsă. Mâinile îi alunecară în sus peste corpul ei, acoperit, din păcate, de haină, și înapoi în jos, până când impulsul deveni un simplu licăr.

Ea se retrase, iar pe obrajii ei ca porțelanul se putu vedea puțină roșeață.

– Ești foarte talentat în privința asta, profesore.

– Acum multă vreme – foarte multă vreme – am petrecut mult timp imaginându-mi că te sărut. De curând, am început să am aceleași imagini. S-ar putea ca ăsta să fie motivul.

– Sau, pur și simplu, faptul că știi să săruți. Hai să mergem sau o să mă faci să vreau să renunț la cină.

– Nu mă aștept ca tu să...

– S-ar putea.

Pentru că rămăsese, din nou, mut de uimire, ea reuși să ajungă înaintea lui la ușă și să o deschidă singură.

Mac umplu mașina, așa i se părea lui Carter, cu mirosul, vocea, râsul ei, cu întreaga ei ființă. Pe cât de ciudat i se părea totul, reuși să își calmeze emoțiile.

– Respecți mereu viteza legală? întrebă ea.

– E enervant, nu?

O privi și, când o văzu zâmbind, zâmbi și el.

– Dacă depășesc limita, chiar și cu câțiva kilometri la oră, mă simt ca un infractor. Corrine obișnuia să...

– Corrine? întrebă ea.

– Doar o persoană căreia nu îi plăcea stilul meu de condus.

„Și nu numai, se pare", gândi el.

– O fostă prietenă?

– Nimic special.

De ce nu pornise radioul?

– Vezi, ai un secret și am devenit curioasă. O să încep să-ți povestesc eu de foștii mei prieteni, ca să sparg gheața, spuse ea și se întoarse cu fața spre Carter, până când putu să-i simtă iar ochii verzi zâmbind. Să-ți spun despre așa-zisa vedetă rock, care m-a făcut să îl iubesc nebunește, pentru că mi se părea că seamănă cu Jon Bon Jovi? Fizic, nu la talent. Îl chema Greg, dar îi plăcea să i se spună Rock.

– Rock și mai cum?

– Doar Rock. Ca Prince sau Madonna. Oricum, la douăzeci de ani mi se părea incredibil de sexy și cool, iar în delirul meu sexual am irosit foarte mult timp, talent și bani pe portrete cu el și cu trupa lui, poze de grup, poze pentru albumul pe care l-au scos. Am mers cu microbuzul lor în turnee timp de peste două luni. Până când l-am prins mozolindu-se cu chitaristul. Un tip pe nume Dirk.

– Ups, ei bine, o poveste cam tristă.

– Am simțit amuzamentul din vocea ta.

– Nu și dacă te-a rănit.

– Am fost distrusă. Cel puțin, în primele cinci minute. Am fost supărată săptămâni la rând. Eu eram doar de fațadă. Răzbunarea mea vine din faptul că acum vinde aparate electronice în Stamford. Nici măcar aparate mari sau scumpe. Doar blendere și prăjitoare de pâine.

– E important să ai un prăjitor de pâine bun.

Ea râse, în timp ce el parcă mașina în fața restaurantului.

– The Willows, o alegere potrivită, Carter. Întotdeauna au mâncare bună. Laurel a lucrat aici ca patiser, înainte de Vows, și încă ceva timp după ce am pornit afacerea, până ne-am pus pe picioare.

– Nu știam. Nu am mai fost aici de vreo două luni, dar ultima oară am venit cu...

– Corrine.

– Nu, zâmbi el scurt. Cu câțiva prieteni care îmi aranjaseră o întâlnire cu o necunoscută. O seară ciudată, dar mâncarea a fost așa cum ai spus, bună.

Carter ieși din mașină și merse până în partea cealaltă, ca să îi deschidă portiera. Ea ieși însă înainte. Când îi întinse mâna, inima lui începu să bată mai tare.

– De ce a fost o seară ciudată?

– Avea vocea ca scârțâitul unei viori cu arcușul neuns. E o observație nepoliticoasă, dar destul de precisă. În plus, trecuse de curând pe o dietă fără carbohidrați, fără grăsimi și fără sare. A mâncat o salată crudă. O frunză, un morcov, o felie de castravete, pe rând. Era enervant.

– Eu mănânc ca o văcuță.

– Greu de crezut.

– O să vezi.

Când ajunseră la ușă, el i-o deschise. Bărbatul care ieșea purta o haină descheiată, fără pălărie, fără mănuși și fără fular. Vântul îi dădu imediat la o parte părul închis de pe chipul ridicol de frumos. Aruncă doar o privire spre Mac, gura i se arcui, iar ochii de un albastru-închis i se luminară.

– Hei, Macadamia, o apucă el de coate și îi aplică un pupat pe gură. Dintre toate locurile din... Carter?

O lăsă pe Mac și întinse mâna către Carter.

– Ce dracu' mai faci, măi?

– Bine, Del. Tu?

– Bine. A trecut prea mult timp de când nu te-am văzut. Ce faceți voi doi aici?

– Păi, dacă tot ni s-a spus că ar avea ceva de mâncare prin zonă, ne-am gândit să încercăm.

Del îi aruncă un zâmbet strengăresc lui Mac.

– Îmi sună a întâlnire. Deci luați cina. Împreună. N-am știut că sunteți împreună.

– Nu suntem, spuseră ei în cor, după care Carter tusi ușor.

– Luăm cina împreună.

– Da, asta am înțeles. Eu am avut o întâlnire scurtă de afaceri, iar acum mă întâlnesc cu niște prieteni în cealaltă parte a orașului. Aș putea, desigur, să vin cu voi la masă și să vă urmăresc. Dar trebuie să plec. Ne auzim.

Mac îl privi pe Delaney Brown alergând spre parcare.

– Cine era tipul ăsta? întrebă ea, provocându-i râsul lui Carter.

În timp ce se strecură la masă, Mac se întrebă dacă observase un separeu pe colț sau fuseseră pur și simplu norocoși. Atmosfera din restaurant era puțin mai intimă decât de obicei. Refuză oferta de cocktail la cină în loc de vin și, ignorând meniul, se întoarse spre Carter.

– Și, vioara scârțâitoare, mâncătoare de salate. Nu te-ai mai văzut cu ea?

– Cred că nici unul dintre noi nu era interesat de celălalt.

– Mergi la multe întâlniri aranjate?

– Aia a fost prima și ultima. Tu?

– Niciodată. Prea înfricoșător. Iar noi patru am făcut un pact, cu mulți ani în urmă, să nu ne aranjăm întâlniri una alteia. E în interesul nostru. Ce-ai spune să împărțim o sticlă de vin, doctore Maguire?

– Alege tu, răspunse el și îi întinse lista de vinuri.

– Ești curajos, îl complimentă ea deschizând meniul. Nu prea mă pricep la vinuri, doar fac poze cu ele, dar văd că au tipul de Shiraz care îmi place.

Chiar în timp ce spunea asta, chelnerul sosi la masă cu o sticlă de Shiraz.

– Ce servire grozavă, comentă Mac.

– Domnule Maguire? Domnul Brown a telefonat și ar dori să primiți această sticlă din partea dânsului. Sau, dacă nu vă place, puteți comanda ce doriți.

– Of, familia Brown, dădu Mac din cap. Nu uită niciodată. Mi-ar plăcea un pahar, mulțumesc. Te superi? îl întrebă pe Carter.

– Deloc. E foarte drăguț din partea lui.

„Era", se gândi Mac și făcu subtil cu ochiul. Știa că, imediat cum va prinde ocazia, Del o va tachina fără oprire.

După părerea lui Carter, Mac nu mâncase ca o văcuță, dar nici nu își alesese pe rând toate bucățile de legume dintr-o salată, timp de nouăzeci de minute. Îi plăcuse cum gesticula cu paharul de vin sau cu furculița în timp ce vorbea. Și cum luase o bucată de pește din farfuria lui, fără să îl întrebe dacă se supăra.

Nu s-ar fi supărat, dar faptul că nu întrebase i se păruse un gest prietenesc.

– Ia, încearcă o bucată de friptură, îi spuse ea, tăindu-i una.

– Nu, nu vreau.

– Mănânci carne roșie?

– Da.

– Doar încearcă.

– Bine. Vrei niște orez de la mine?

– Nu. Nu știu de ce mănâncă lumea orez. Hai să revenim la subiect. Deci, tu chiar i-ai pus pe elevii tăi să se uite la *Liceenele din Beverly Hills* ca să evalueze cât era de bună adaptarea după *Emma* de Jane Austen?

– Este un mod de a demonstra că literatura și narațiunea nu sunt ceva învechit, că subiectele, dinamica și chiar moravurile sociale din *Emma* sunt contemporane.

– Mi-ar fi plăcut să am profesori ca tine. Ți-a plăcut filmul? *Liceenele din Beverly Hills?*

– Da. E inteligent.

– Ador filmele. Ne-am uitat și noi la două filme aseară, dar am exagerat cu plăcinta de pui și am adormit în timpul celui de-al doilea, *Muzica și versurile*. Hugh Grant, spuse ea și gesticulă iar cu paharul de vin în mână. *Rațiune și simțire*. L-ai văzut?

– Da. Mi s-a părut a fi o adaptare plăcută și destul de reușită. Ai citit cartea?

– Nu. Știu, e grav. Am citit, în schimb, *Mândrie și prejudecată*. Mi-a plăcut la nebunie. Am tot zis că o mai citesc o dată dacă tot am în cap imaginea lui Colin Firth drept domnul Darcy. Care e ecranizarea ta preferată după o carte?

– Cel mai mult mi-a plăcut *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

– Aaa, Gregory Peck. Am citit cartea, adăugă ea. E bună, dar vai, Gregory Peck. Atticus Finch. Tatăl perfect. Scena de la sfârșit unde... cum o chema?

– Scout.

– Da, unde ea povestește și el se vede prin fereastră, stând lângă patul fiului său. Mă termină. E atât de frumoasă. Când eram mică, am văzut filmul și îmi imaginam că Atticus era tatăl meu. Sau Gregory Peck, unul din ei. Spre deosebire de tatăl meu, ar fi fost lângă mine, când mă trezeam dimineața. Cred că nu am avut niciodată parte de o asemenea experiență. Sunt demnă de milă.

– Nu cred. Nu știu cum e să crești fără tată. Să înțeleg că nu îl vezi prea des pe al tău?

– Aproape deloc. Când ne vedem, o dată la câțiva ani, e foarte plăcut, foarte afectuos, iar eu mă las vrăjită. După aceea, dispare și mă ignoră complet, iar eu rămân cu tristețea. E genul de persoană care trăiește fiecare moment și, dacă nu ești cu el, nu exiști.

– Și te rănește.

– Da, asta face. Iar și iar. Dar este un subiect prea deprimant pentru o cină plăcută ca asta. Mai spune-mi un titlu. O altă ecranizare care îți place.

Ar fi vrut să își treacă mâna prin părul ei, să o atingă. Dar ea nu și-ar fi dorit asta. Îi trecură o mie de gânduri prin cap.

– *Stand by Me*.

Ea se încruntă, încercând să își amintească de film sau de carte.

– Nu cunosc. De cine e? Steinbeck? Fitzgerald? Yeats?

– Stephen King. E făcut după nuvela lui, *Cadavrul*.

– Serios? Citești Stephen King? Pe mine mă sperie groaznic cărțile lui, dar nu pot să mă abțin. Stai puțin! E ăla cu copiii, băieții plecați în drumeție, în căutarea unui tip, a unui mort, parcă lovit de tren? Îmi amintesc câte ceva. Kiefer Sutherland joacă rolul unui tip dur din ghetou. A jucat superb.

– E vorba despre prietenie și loialitate. Maturizare, păstrarea legăturilor.

– Ai dreptate, îi spuse ea, studiindu-i chipul. Așa e. Cred că ești un profesor extraordinar.

– Uneori.

Mac împinse farfuria la o parte și se lăsă pe spate, cu paharul în mână.

– Și ce altceva mai faci? Mă refer când nu predai. Citești sau te uiți la ecranizări după romane și nuvele?

– Păi nu prea fac altceva.

– Golf, alpinism, colecții de timbre...

Carter zâmbi și dădu din cap.

– Nu.

– Intrigi internaționale, pictură în acuarelă, vânătoare de rațe?

– A trebuit să renunț la intrigile internaționale pentru că mă săturasem de călătorii. Sunt o persoană cam plicticoasă.

– Nu, nu ești. Și crede-mă, mă tot aștept să mi se pară că ești.

– Ăăă... mersi?

Ea se aplecă peste masă pentru a-l înghionti cu degetul și apoi se lăsă înapoi pe spate.

– Bine, Carter, acum, că ai băut – îi mulțumesc lui Dumnezeu – aproape trei sferturi dintr-un singur pahar de vin...

– Sunt cu mașina.

– Respecți limita de viteză, îi spuse ea. E timpul să îmi povestești despre Corrine.

– Nu prea am ce să îți povestesc.

Mac văzu pentru o clipă tristețea din ochii lui.

– Te-am rănit. Îmi pare rău. Sunt insensibilă și băgăreață.

– Nu, nu ești. Și mă tot aștept să mi se pară că ești.

Dar altfel...

– Uite ce simpatic ești în pantalonii tăi eleganți. Acum, de ce nu comanzi tu desertul, ca eu să mă prefac că mai vreau și după aceea să mănânc jumătate de la tine?

Se întinseră mult la cină. Ea uitase cum era să iei masa cu un bărbat cu care puteai purta o conversație lungă și interesantă. Unul care asculta și care era atent, fie că se uita sau nu la posibilul bonus de la sfârșitul serii.

El o făcea să gândească, își dădu seama. Și o amuza. Și, în plus, la naiba, tipul era fermecător, dar nu așa, pe față, ci fără să își dea seama.

Iar când își puse ochelarii ca să studieze meniul, Mac părcă luă foc.

– Vrei să mergem în altă parte? o întrebă în drum spre mașină. Probabil că e prea târziu pentru un film. Mergem într-un club?

– Am fost de curând cu fetele în club. „Poate altă dată", se gândi ea.

Poate că se înșelase amarnic atunci când se gândise că domnul Maguire nu era genul care să meargă în cluburi.

– Ar trebui să mă întorc, continuă Mac. Am programat câteva ședințe lungi săptămâna viitoare și mai am câte ceva de muncă în weekend.

El îi deschise portiera.

– Ne mai vedem?

Mac simți un gol în stomac în urma întrebării, de altfel foarte simple. Puterea era la ea. Înfricoșător.

– Mă mai gândesc.

– O.K.

După ce intră și Carter în mașină și o porni, Mac se întoarse spre el.

– Spune-mi cinci motive pentru care vrei să ne mai vedem.

– În ordinea importanței?

La dracu', *la dracu'*, chiar îi plăcea de el.

– Nu. Așa, primele răspunsuri care îți vin în minte.

– Bine. Îmi place cum vorbești. Îmi place cum arăți. Vreau să te cunosc mai bine. Vreau să mă culc cu tine. Iar când sunt cu tine simt.

– Ce simți.

– Doar simt.

– Sunt răspunsuri bune, spuse ea după un moment. Chiar foarte bune.

– Îmi spui și tu acum cele cinci motive?

– Încă mă mai gândesc la ele. Dar, ca să fiu complet sinceră, ar trebui să știi că sunt bună la partea cu întâlnirile, dar în privința relațiilor nu mai sunt atât de bună.

– Nu cred. Cum poți spune asta când ai trei prietene de o viață? Straturi întregi de relații cu ele.

– Nu fac sex cu ele.

– Interesant, dar relațiile intime sunt doar o parte a relațiilor care depășesc prietenia. Nu trebuie să le definească.

– Ei hai, Carter, sexul e important. Ca să nu mai spun de toată munca și eforturile de a păstra o relație care îl include. Dar concentrează-te pe sex un minut.

– Nu cred că ar fi o chestie prea deșteaptă în timp ce conduc.

– Dacă ajungem să facem sex și o să fie nasol? Atunci ce facem?

– Păi, aș aplica întâi regula de bază. Practica. Aș fi de acord să exersăm.

– Simpatic. Și dacă nu o să fie nasol, atunci lucrurile încep să se complice.

Carter o privi intens.

– Întotdeauna găsești probleme acolo unde nu sunt?

– Da, în domeniul ăsta, da. Nu am rămas în relații bune cu nici unul dintre foștii mei. Nimic de genul „îl urăsc din toată ființa și vreau să moară în chinuri groaznice sau să ajungă în focurile iadului", dar, după ce am terminat relația, nu am păstrat legătura. Iar mie îmi *place* de tine.

Un timp conduse în liniște.

– Hai să tragem o concluzie. Îți place de mine și crezi că, dacă o să facem sex și nu o să fie bine, nu o să ne mai plăcem. În schimb, dacă o să fie bine, vom complica lucrurile și vom ajunge, în cele din urmă, tot să nu ne mai plăcem.

– Sună aiurea când o spui tu.

– Mâncare pentru gânduri.

Mac râse strident.

– Măi, ce deștept ești tu, Carter. Ești subtil și viclean, dar deștept. Îmi place și asta la tine.

– Mie îmi place că tu nu ești foarte subtilă. Deci cred că relația noastră nu are nici o șansă.

Mac îi aruncă o privire serioasă, dar buzele îi zvâcneau. Când parcă în fața studioului ei, Carter îi zâmbi.

– Îmi ții mintea ocupată, Mackensie. Când sunt cu tine, dar și când nu sunt cu tine.

Ieși din mașină și porni spre portiera ei.

– Dacă te-aș suna mâine, aș fi prea insistent?

– Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi în timp ce își căuta cheile în geantă. Mă gândeam să te invit înăuntru.

– Dar...

– Hei. Eu ar trebui să fiu cea care spune *dar*...

– Ești liberă să o spui. Dar nu ar fi o idee prea bună. Încă. Pentru că atunci când, *dacă*, se corectă el, vom ajunge în pat, nu ar trebui să fie pentru a dovedi ceva sau pentru a răspunde la o întrebare. Ar trebui să o facem doar fiindcă ne dorim unul pe celălalt.

– Ești un om rațional, Carter. Cred că ar fi mai bine să ne sărutăm de noapte bună.

El se aplecă și îi prinse fața între mâini. „Degete lungi", se gândi ea, „și reci", pe chipul ei. Ochii lui de o culoare blândă, dar expresivi și intenși priveau în ochii ei. Un moment, încă unul, iar inima deja i-o luase razna, înainte ca el să își lipească buzele de ale ei.

Tandru, blând, astfel încât inima ei să se mai liniștească puțin.

Ca și pielea, sângele i se încălzi, iar el o trase mai aproape și adânci, adânci sărutul, câte o șoaptă pe rând, până ce totul deveni tulbure.

Ea se relaxă, iar oftatul lung și jos era unul de capitulare. El voia să o atingă, să simtă sânii ei frumoși în mâini, să își treacă degetele pe toată lungimea spatelui ei, să simtă încântarea picioarelor ei strânse în jurul lui.

Voia mai mult decât ar fi vrut orice om rațional.

Făcu un pas în spate, mulțumindu-se doar cu o atingere cu degetul a buzelor ei.

– S-ar putea să fac o greșeală, spuse Mac.

Intră repede în casă și se rezemă de ușa închisă. Se întrebă dacă greșeala era faptul că nu îl invitase să intre sau că știa că nu va mai dura mult până când îl va lăsa.

capitolul 8

Mac băgă patru ore de lucru la poze în Photoshop, imprimându-le. Munca o ținuse concentrată și echilibrată. Nu era cazul ca mintea să-i zboare la profesori sexy de limba engleză, când clienții așteptau să primească de la ea tot ce avea mai bun.

Se concentră pe contrastul culorilor, pe luminozitate, pe saturație, pentru a surprinde starea, emoția.

Scoase în evidență mireasa și mirele, ambii râzând în timp ce se întorceau de la altar, ținându-se de mâini, estompând doar fundalul, totul în afară de ei doi.

Doar ei doi, își spuse ea, fericiți peste măsură în acele prime secunde ale căsniciei. Totul în jurul lor e în ceață, ca în vis, iar pe fețele lor se vede mișcarea, vivacitatea unității lor.

Însă vor resimți tot ce e în jurul lor în curând, celelalte voci, momente, cereri, legături. În acel moment însă, în acea poză, ei vor fi unici în univers.

Mulțumită, adăugă niște zgomot, doar o fărâmă de granulație înainte de a încerca să scoată poza la imprimantă. După ce o printă, o studie, căutând defecte.

Apoi o prinse, așa cum făcea adesea, de foaia de comandă. Un mic cadou pentru noii căsătoriți. Schimbând masa de lucru, deschise albumul cu poze combinate, alese de miri și începu să le pună cap la cap pentru a reface parcursul zilei.

Întorcându-se la calculator, printă cardurile de mulțumire obișnuite, folosind portretul ales de clienți. Le puse în cutii de câte douăzeci și cinci de bucăți, legate fiecare cu câte o panglică, înainte de a lua o pauză.

Mai avea încă de imprimat și de pus în ramă vreo zece portrete ale mirilor, pentru galeria lor personală și pentru cadouri.

Dar le va termina pe toate astăzi, se gândi Mac, în timp ce se întindea. Era în timp și vorbise deja cu clienții despre ridicarea sau livrarea pozelor.

Se aplecă în față, lăsându-și mâinile să atârne, iar când auzi un ciocănit în ușă țipă:

– E deschis.

– Tot nu ai nici un pic de fund.

Mac întoarse capul pentru a se uita de jos în sus la Delaney.

– Aveam eu o bănuială.

– Am venit să îți las niște hârtii și să vorbesc cu Parker înainte de a merge la Jack să ne uităm la meci, explică el și își scoase haina, aruncând-o pe canapea. Și, cum a fost vinul?

– Bun, mersi, domnule Drăguț.

– Tu și Carter Maguire, deci.

Ca la el acasă, intră în bucătărie. Mac auzi cum deschise frigiderul și strigă:

– Mac, nu ai nici un pic de fund. De ce ai doar cola light?

– Ca să nu mă lase oamenii ca tine fără sucuri.

Se îndreptă de spate, în timp ce el reapăru, deschizând o cutie de cola.

– Trebuie să supraviețuiesc, nu? Se spune că tu și Carter v-ați combinat pentru că sora lui e clienta voastră.

– Așa ne-am întâlnit.

– Iar tu ți-ai arătat țâțele cu prima ocazie.

Mac ridică din sprâncene în semn de uimire.

– Nu cred că Parker ar fi folosit cuvintele astea, deși știu că ea ți-a spus. Dacă vrei să vorbim ca între fete, de ce să nu stăm jos și să ne pieptănăm unul pe celălalt în timp ce bârfim?

– Nu ai destul păr, răspunse el și luă o gură de suc, strâmbându-se. Groaznic. Oricum, să ne întoarcem la subiect. Bărbații sunt curioși și destul de suspicioși când vine vorba despre alți tipi și despre aproape surioare mai mici.

Mac se duse să își ia și ea o cola.

– Am ieșit la cină. Din câte știu, oamenii fac asta de multă vreme.

– A doua întâlnire, după sursa mea precisă. Fără faza cu fâțele, zise el și își mișcă sprâncenele când ea intră în cameră.

– Nu i le-am arătat, doar că nu aveam cămașă pe mine în acea clipă. Perversule!

– Am mai multe porecle. Iar ezitările tale mă fac să cred că e vorba de ceva serios.

– Nu ezit și, oricum, care e problema ta cu Carter?

– Nu am nici o problemă cu Carter, doar că tu ești tu, iar el e un bărbat. Îmi place de el, explică Del și se așeză pe brațul canapelei. Dintotdeauna mi-a plăcut. Nu ne-am mai întâlnit de când s-a întors, până aseară. Auzisem că era cuplat cu Corrine Melton, o tipă care lucra pentru un client de-al lui Jack și pe care el, adică Jack, o considera enervantă.

– Ce mai știi despre ea?

– Aha, deci e ceva serios.

– Taci și spune-mi.

– Nu pot să le fac pe amândouă odată.

– Haide, măi...

– Nu știu nimic, doar că îl enerva pe Jack și că se pare că s-a dat la el. În timp ce încă mai era cu Carter. Lucru care nu mai e valabil, din câte înțeleg.

– Cum arată? E drăguță?

– Doamne, Mac, te comporți ca o fetiță. Habar nu am. Întreabă-l pe Jack.

Încruntându-se, îi făcu semn spre ușă.

– Dacă mai vrei suc, ia-l și bea-l. Am treabă.

El îi zâmbi strengărește, zâmbetul specific familiei Brown.

– Dar mă distrez aici cu tine.

– Fără suc de la tine, de la mine nu mai primești nimic.

Sună telefonul. Mac se uită la ecranul telefonului și nu recunoscu nici numele, nici numărul.

– Mac Photography de la firma Vows.

– Mackensie! Salutări din frumoasa și însorita Floridă.

– Mamă, exclamă ea și își duse degetul arătător la tâmplă, mimând o împușcătură.

Del își aruncă haina înapoi pe canapea. Prietenii nu se părăseau niciodată la greu, iar dacă la telefon era Linda, Mac avea să dea de greu.

– Mă distrez extraordinar. Mă simt ca nouă!

– Al cui e telefonul?

– Aaa, al lui Ari. L-am lăsat pe al meu în cameră și acum suntem la piscină. Bine, eu sunt. El s-a dus să vadă de ce durează atât de mult să ne aducă băuturile. E un dulce. E superb aici! O să intru la un tratament în curând, dar voiam să vorbesc cu tine înainte, așa că Ari mi-a împrumutat telefonul lui. E un adevărat cavaler.

Dumnezeule, se gândi Mac, știuse că așa se va întâmpla.

– Mă bucur pentru tine că îți place acolo.

– E ceva minunat pentru mine. Pentru sănătatea mea mentală, emoțională și spirituală. Mai vreau să mai stau o săptămână.

Mac închise ochii și îi spuse:

– Nu pot să te ajut.

– Ba sigur că poți! Scumpa mea, trebuie să duc asta până la capăt. Dacă mă întorc acum, o să revin la starea de dinainte și toate eforturile ar fi degeaba, ca și cum ai fi aruncat banii ăștia la gunoi. Mai am nevoie doar de o mie. Hai, fie, două, ca să fiu sigură. Trebuie să redevin eu însămi.

– Nu mai am bani de dat, îi spuse ea, gândindu-se la munca ei, la cele patru ore muncite într-o duminică.

– Ia-i de pe cartea de credit, spuse încântată Linda, fără urmă de remușcări. Nu trebuie să vii acum la mine cu numerar, nu? Sună la biroul de aici și dă informațiile de pe cardul de credit, iar ei se ocupă de restul. E foarte simplu. Deja le-am spus că o să suni, așa că...

– Nu poți să îmi faci chestii de genul ăsta, spuse ea, cu vocea aproape pierdută. Nu te poți aștepta ca eu să tot plătesc, și să plătesc, și să plătesc. Eu...

Mac rămase șocată când Del îi smulse telefonul din mână.

– Nu, îi spuse Mac, dar primi înapoi o privire hotărâtă.

– Linda? Bună, sunt Delaney Brown. Scuze. Mac a trebuit să plece urgent.

– Dar nu am terminat...

– Ba da, Linda, ai terminat. Orice încerci să o convingi să facă, a spus nu. Acum e ocupată.

– Nu ai nici un drept să vorbești așa cu mine. Crezi că, doar pentru că ești un *Brown* și pentru că ai *bani* poți să te bagi între mine și copilul meu?

– Nu, cred că pot să fac asta pentru că sunt prieten cu Mac. Să ai o zi excelentă.

Închise și se întoarse spre locul unde stătea Mac, cu tristețe în ochi.

– Să nu plângi, îi ordonă.

Ea dădu din cap și se duse direct în brațele lui, băgându-și fața în umărul lui.

– Să o ia dracu', de ce o las să îmi facă asta?

– Pentru că, dacă ai fi avut de ales, ai fi fost o fiică bună și iubitoare. Dar ea nu îți dă de ales. E vina ei, Mac. Iar vrea bani?

– Da, iar.

Del o mângâie pe spate.

– Ai făcut ce trebuia. Ai spus nu. Așa să faci mereu. Acum, vreau să îmi promiți că nu vei mai răspunde la telefon dacă – sau când – va suna. Dacă nu îmi promiți, te scot de aici și te oblig să vii cu mine să ne uităm la meci la Jack.

– Promit. Nu aș fi răspuns, dar nu am recunoscut numărul. A folosit mobilul cuiva pe nume Ari și a sunat pe telefonul de serviciu. Știe cum să dea de mine.

– Verifică mereu cine sună, măcar o perioadă. O.K.?

– Da, bine. Mersi, Del. Mersi.

– Te iubesc, draga mea.

– Știu, spuse ea, retrăgându-se din brațele lui și zâmbind. Și eu te iubesc. Du-te să te uiți la fotbal. Nu îi spune lui Parker. Dacă o să fie nevoie, îi voi spune eu.

– Bine, îi răspunse și își luă haina iar. Dacă ai nevoie de mine...

– Te sun. Îți promit și asta.

Nu putea să se întoarcă înapoi la lucru, nu încă, nu înainte să-și elibereze mintea și să se poată concentra din nou. Iar plânsul de milă pe care îl prevedea, cu tot cu baloane și confetti, nu avea să-i fie de nici un ajutor.

„Fă o plimbare", se gândi ea. Mai funcționase și înainte, cu Carter. Trebuia să vadă dacă îi ieșea și singură.

Nu era seară sau ninsoare, dar aerul era proaspăt și rece. Restul lumii stătea în casă, își spuse ea. În casă, dar aproape. Dacă voia compania cuiva, știa unde să o găsească.

Nu acum, își spuse ea din nou, nu încă. Amintindu-și de casele cu hrană pentru păsări, merse prin zăpadă pentru a le umple din conserva cu capac. Rămâneau fără mâncare, realiză ea în timp ce lua mâncarea. Trebuia să noteze pe lista de cumpărături: cinci kilograme de hrană pentru păsări. Lapte. Niște curaj.

Păcat că nu putea cumpăra ultimul lucru de pe listă de la alimentară. Trebuia, pur și simplu, să facă rost de niște curaj în relația ei cu Linda Elliot Meyers Barrington.

După ce închise capacul la loc, porni spre iaz și se opri sub una dintre sălcii. Scutură zăpada de pe banca aflată sub ramurile curgătoare și se așeză pentru o vreme. Pământul era încă acoperit cu alb, dar soarele topise gheața de pe crengi, așa că pomii își întindeau brațele de iarnă spre cerul de culoarea jeanșilor prespălați.

Putea vedea trandafirii agățători, albi ca zăpada, cu ramurile lor întortocheate, pline de țepi. În spatele lor, pe o pergolă, se cățărau niște glicine adormite.

I se părea că e o imagine de liniște, culoare și viață adormită în timpul iernii. În acel moment însă, „singurătate" era singurul cuvânt care îi venea în minte.

Se ridică și se întoarse în casă. Mai bine se apuca de lucru. Dacă greșea, urma să refacă iar și iar, până ieșea din starea aceea.

Porni muzica tare, ca să nu își poată auzi gândurile.

Chiar când deschise ușa, auzi vocea plângăcioasă și suspinătoare a mamei ei: „ Nu știu cum poți fii atât de rece, fără sentimente. Am nevoie de *ajutorul* tău. Doar câteva zile în plus, Mackensie. Doar..."

Și, slavă Domnului, aparatul îi întrerupse apelul.

Mac închise ușa și își scoase haina. Muncă? Pe cine păcălea?

Se ghemui pe canapea și își trase pătura peste ea. Un somn bun și va uita de toate, își promise ea. Va uita de toată tristețea.

Când telefonul sună din nou, era pregătită să se apere.

– Doamne, Doamne, lasă-mă în pace, te rog, lasă-mă în pace!

– Ăăă, bună. Sunt Carter. Probabil lucrezi sau erai pe picior de plecare. Sau poate doar nu ai chef să vorbești.

– Nu pot vorbi, murmură ea de pe canapea. Nu pot. Vorbește tu. Vorbește-mi.

Închise ochii și lăsă vocea lui să o liniștească.

Ajuns acasă la el, Carter închise telefonul. Pisica portocalie cu trei picioare, pe nume Triad, sări în brațele lui. Rămase pe fotoliu, scărpinând absent pisica între urechi și dorindu-și să fi putut vorbi cu Mac. Chiar și un minut. Dacă ar fi vorbit, nu ar mai fi stat aici, gândindu-se la ea, în loc să își facă treburile de duminică.

Avea de spălat rufe și de revizuit planurile de lecție pentru ziua următoare. Mai erau și niște lucrări de corectat și poveștile de la cursul de creație literară de citit și de aprobat. Nici măcar nu își terminase lucrarea despre

„Femeile lui Shakespeare: dualitatea" și nu mai acordase atenție nuvelei pe care o scria.

Mai era și așteptat la cina de duminică, la părinții lui.

Se gândea numai la ea, și faptul că realiza asta nu îl ajuta să își schimbe gândurile.

– Ne apucăm întâi de rufe, îi spuse el pisicii și o lăsă pe Triad pe fotoliu, în locul lui. Puse primele haine în mașina de spălat din micuța debara, aflată lângă bucătărie. Începu să își facă un ceai, dar apoi se încruntă.

– Pot să beau cafea, dacă vreau. Nu există nici o lege care să spună că nu pot să beau o nenorocită de cafea după-amiază.

O bău puțin sfidător, fapt care îl făcu să se simtă aiurea, deși nu era nimeni acolo să îl vadă. În timp ce hainele se spălau, se duse cu cafeaua la etaj, în dormitorul mai mic, din cele două, amenajat drept birou.

Începu să corecteze lucrări și oftă pentru șaptele pe care era forțat să îl dea unuia dintre cei mai deștepți – și mai leneși – elevi ai lui. Presimțea o prelegere, în viitor. Nu avea de ce să o amâne, decise el, așa că scrise sub notă: „Vino la mine după ore".

Când porni alarma pe care o setase, se duse jos să pună hainele ude în uscător și să bage al doilea teanc de haine la spălat.

Apoi reveni la birou, la evaluarea povestirilor. Făcu niște comentarii, sugestii, corecturi. Folosind creionul roșu, adăugă cuvinte de laudă și sfaturi. Îi plăcea genul ăsta de muncă, să vadă cum elevii lui își folosesc mintea, își organizează gândurile și creează lumi proprii.

Terminase munca și cu rufele și mai avea încă o oră de pierdut înainte de cina cu familia.

Ca din întâmplare, începu să caute rețete pe internet.

Nu însemna că urma să o cheme la cină. Era doar pentru cazul în care se întâmpla asta. Dacă își pierdea mințile și urma sfaturile lui Bob, era bine să aibă un plan de acțiune.

O poveste, ca să spunem așa.

Nimic prea rafinat sau prea complicat, se gândi el, pentru că ar fi un dezastru. Dar nici ceva prea simplu sau prea comun. Dacă urma să gătească pentru o femeie, nu ar fi trebuit să facă un efort mai mare decât acela de a arunca niște alimente în cuptorul cu microunde?

Imprimă câteva posibilități și făcu o listă a meniurilor posibile. Întâlnirea standard la film, urmată de pizza. Simplu, fără presiuni sau așteptări. Probabil că asta ar fi făcut, se gândea el, în timp ce ieșea din birou îndreptându-se spre dormitor, pentru a-și pune un tricou curat.

Totuși, nu ar strica dacă ar lua niște lumânări, poate niște flori. Se uită prin cameră și și-o imagină acolo. La lumina lumânării. Își imagină cum o întinde pe pat, simțind-o mișcându-se sub el. Privindu-i fața, cu lumina licărind pe ea, în timp ce o atingea. O gusta.

– Doamne...

După ce trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, Carter privi în jos spre pisică, în timp ce pisica se uita în sus.

– Are dreptate. Sexul e important.

Casa de pe aleea cu castani, cu acea curte mare și copaci vechi, era unul dintre motivele pentru care Carter renunțase la poziția sa din Yale. Îi era dor de ea, de obloanele albastre, de șindrilele albe, de veranda mare și de lucarnele înalte, dar și de oamenii care locuiau în ea.

Nu putea spune că acum venea acasă mai des decât atunci când locuia și lucra în New Haven. Dar era mulțumit că putea să vină de fiecare dată când nu era în apele lui. Traversă holul și intră în camera mare, unde Chauncy, cockerul spaniel al familiei, se odihnea pe canapea.

Nu avea voie, și știa asta, așa că era nevoit să recurgă la priviri rugătoare și la legănatul cozii.

– Nu am văzut nimic, șopti Carter și își continuă drumul spre salon, de unde se auzeau zgomote. Mirosi friptura la cuptor a mamei sale, auzi râsul surorii lui, urmat de mai multe urlete și blesteme masculine.

Meciul începuse deja, presupuse el.

Se opri pe coridor pentru a studia imaginea din fața sa. Mama lui, o femeie solidă, amesteca ceva pe aragaz, în timp ce Sherry se sprijinea de blatul de la bucătărie, vorbind foarte repede și gesticulând cu paharul cu vin. Sora mai mare, Diane, stătea cu pumnii sprijiniți în șolduri, privind prin ușile franțuzești. Îi putea vedea pe cei doi copii ai ei afară, înfofoliți de li se zăreau doar ochii, cocoțați pe două sănii, pe panta din curte.

Tatăl lui, cumnatul și Nick continuau să țipe la televizor de cealaltă parte a barului unde serveau, de regulă micul dejun. Pentru că fotbalul îi dădea fie dureri de cap, fie îl adormea, Carter alese acea parte din cameră care era ocupată de fete și o surprinse pe mama lui din spate, sărutând-o pe cap.

– Credeam că ai uitat de noi, spuse Pam Maguire, oferindu-i fiului ei să guste o lingură din supa de mazăre de pe foc.

– Am mai avut câte ceva de terminat. E bună, răspunse el, după ce gustă ascultător din supă.

– Copiii au întrebat de tine. Credeau că o să ajungi la timp să te dai cu sania cu ei.

În vocea lui Diane se remarcă o doză mică de cenzură. Știind că se simțea cel mai bine dacă avea ceva sau pe cineva de care să se plângă, Carter merse la ea și o pupă pe obraz.

– Mă bucur să te văd.

– Ia niște vin, Carter.

În spatele lui Diane, Sherry își dădu ochii peste cap și continuă:

– Oricum nu putem să mâncăm până nu se termină meciul. Mai durează o grămadă.

– La noi acasă nu amânăm cina în familie pentru sport, spuse Diane.

Motiv pentru care, se gândi Carter, cumnatul lui profita de regulile mai relaxate ale familiei Maguire.

Mama lui murmură deasupra supei, așa cum bărbații microbiști sar din fotolii și canapele să-și susțină echipa.

„Eseu."

– De ce nu bei și tu puțin vin, Di? o întrebă Pam, în timp ce scutură lingura și dădu focul mai mic la supă. Copiii se descurcă afară. Nu am mai avut nici o avalanșă de mai bine de zece ani. Michael! A venit fiul tău.

Mike Maguire ridică un deget, agitând mâna cealaltă, în timp ce echipa lui era aproape să înscrie un eseu.

– Și e *bineeeee!*

Îi zâmbi lui Carter peste umăr, iar pe obrajii săi albi de irlandez, încadrați de barba albă, se putea vedea roșeața provocată de un acces de bucurie.

– Giants conduce cu cinci puncte.

Sherry îi înmână lui Carter un pahar.

– Având în vedere că totul e sub control aici și acolo, adăugă ea, arătând spre tribune, de ce nu iei tu un loc și ne povestești despre tine și Mackensie Elliot.

– Mackensie Elliot? Fotografa? *Serios*? întrebă Pam, alungind cuvântul.

– Cred că mă duc să prind finalul meciului.

– Nici o șansă, spuse Sherry și îl întoarse înapoi în bucătărie. Am auzit de la cineva, care a auzit de la cineva, care v-a văzut pe voi doi la Coffee Talk.

– Am băut o cafea împreună. Și am vorbit. Asta se face la Coffee Talk.

– *Apoi* am auzit de la cineva, care a auzit de la cineva, că ați fost și mai apropiați la Willows, aseară. Ce spui despre asta?

Sherry mereu aude de la cineva, care a auzit de la cineva, se gândi Carter. Sora lui era ca un radio uman.

– Am ieșit de vreo două ori.

– Te întâlnești cu Mackensie Elliot? întrebă Pam.

– Așa se pare.

– Aceeași Mackensie Elliot la care ai visat luni întregi în liceu?

– De unde știi că eu... „Prostule", își spuse Carter, amintindu-și că mama lui știa tot. Am luat doar cina împreună. Nu e o știre națională.

– Pe aici e, îl corectă Pam. Ai fi putut să o inviți la noi în seara asta. Știi că avem mereu casa plină.

– Nu suntem... nu e... Nu am ajuns la stadiul de mese în familie. Am luat cina. O singură întâlnire.

– Două, cu tot cu cafeaua, îl corectă Sherry. Te mai vezi cu ea?

– Probabil. Poate. Își simți umerii cocoșați, în timp ce își îndesă mâinile în buzunare. Nu știu.

– Am auzit numai lucruri bune despre ea; lucrează foarte bine. Altfel, nu ar fotografia nunta lui Sherry.

– Nu e fata Lindei Elliot? Sau o cheamă Barrington acum?

– Nu am cunoscut-o pe mama ei. Am fost la cină.

Vestea o aduse pe Diane de la fereastră.

– Linda Barrington, desigur. Fiica lor e prietenă apropiată cu familia Brown, cu Emmaline Grant și cu cealaltă. Au împreună afacerea aia cu nunți.

– Atunci, probabil că despre ea e vorba, recunoscu Carter.

– Linda Barrington, repetă Diane, încleștându-și maxilarul și țuguindu-și buzele, semne pe care Carter știa să le interpreteze drept dezaprobatoare. Asta e femeia care a avut o relație cu Stu Gibbons, din cauza căreia s-a terminat căsnicia lui.

– Nu poți să o consideri responsabilă pentru comportamentul mamei ei, spuse Pam și deschise cuptorul pentru a verifica friptura. Iar Stu a fost cel care a dorit terminarea căsătoriei.

– Ei bine, eu am auzit că ea l-a forțat pe Stu să o părăsească pe Maureen, și când nu a acceptat, i-a spus chiar ea lui Maureen despre relația lor. Maureen l-a lăsat pe Stu cu buzunarele goale după divorț – și cine o putea învinui –, iar după aceea, Linda nu a mai fost interesată de el.

– Vorbim despre Mackensie sau despre mama ei?

Diane ridică din umeri.

– Eu doar vă spun ce știu. Oamenii spun că vânează mereu următorul soț, mai ales dacă e al altcuiva.

– Nu mă întâlnesc cu mama lui Mackensie, spuse Carter pe un ton îndeajuns de calm și de liniștit pentru a aprinde un licăr în ochii Dianei.

– Cine a spus că te întâlnești cu ea? Dar știi ce se spune despre trunchi și așchie. Ar trebui să fii puțin atent, ca să nu te mai trezești cu încă o Corrine Melton pe cap.

– Di, de ce trebuie să fii atât de rea? întrebă Sherry.

– Gata, o să tac.

– Un plan excelent.

Pam ridică ochii spre tavan, în timp ce fiica cea mai mare se duse iar la geam ca să privească afară.

– E într-o stare proastă de când a venit aici.

–E într-o stare proastă de când s-a născut, bolborosi Sherry.

– Ajunge. Mackensie Elliot e o fată drăguță, din câte îmi amintesc. Și, așa cum am spus, am auzit numai lucruri bune despre ea. De acord, mama ei e o persoană dificilă, iar tatăl ei, după cum îmi aduc aminte, e încântător și absent. Ai nevoie de mult caracter și curaj să devii cineva atunci când nu ai o fundație solidă.

Carter se aplecă și o sărută pe mama lui pe obraz.

– Nu toată lumea e așa norocoasă ca noi.

– Exact. Diane, cheamă-i pe copii să se spele pe mâini. Ne așezăm la masă imediat.

Când conversația din timpul mesei sări de la meciul de fotbal la piesa de teatru de la școală a nepoatei sale, și apoi

la dorința disperată a nepotului său de a avea un câine. La apropiata nuntă, Carter se relaxă.

Relația lui cu Mac, dacă era o relație, nu mai era un obiect de dezbatere.

Nick linse tot din farfurie, gest pentru care îi era foarte drag lui Pam încă de la prima cină în familie. Mike stătea rezemat și îi privea pe toți, din capul mesei.

– Am un anunț de făcut.

– Îmi iei un cățeluș, bunicule?

Mike se aplecă spre nepot și șopti:

– Mai lasă-mă să discut cu mama ta despre asta, răspunse el și se lăsă înapoi pe spate. Luna viitoare e aniversarea căsătoriei noastre. Încă ești iubita mea, adăugă el și îi făcu cu ochiul lui Pam.

– M-am gândit că poate v-ar plăcea o mică petrecere, începu Diane. Doar cu familia și prietenii apropiați.

– Mulțumim că te-ai gândit la noi, Diane, dar eu și mireasa mea vom sărbători aniversarea a treizeci și șase de ani de căsătorie fericiți în însorita Spanie. Asta, desigur, dacă e de acord să meargă cu mine.

– Michael!

– Știu că a trebuit să amânăm călătoria pe care o plănuisem acum câțiva ani, când am preluat conducerea secției de chirurgie. Mi-am luat liber două săptămâni, în februarie. Ce spui, iubita mea? Hai să mâncăm paella!

– Lasă-mă cinci minute să împachetez și mergem, spuse Pam și țâșni de pe scaun, alergă spre Mike și se așeză în brațele lui.

– Sunteți liberi toți, spuse el, făcându-le cu mâna copiilor.

Iată, se gândi Carter, încă un motiv pentru care îi plăcea să vină acasă.

Statornicia.

capitolul 9

Starea proastă nu era o scuză pentru a lipsi de la întâlnirea de luni, de la micul dejun. Așa că Mac își luă ținuta cu ea, ca un câine în lesă, și se duse în sala cea mare pe care o foloseau și ca sală de conferințe. Laurel și Parker erau acolo deja și ciuguleau brioșe cu merișor, în fosta bibliotecă a familiei Brown.

Cărțile erau încă în rafturi, încadrând întregul spațiu. Focul din lemne mocnea în șemineu. Masa lucioasă și veche din bibliotecă era locul pentru servirea cafelelor, iar ea știa că în dulapul sculptat de lângă masă era ascunsă provizia de apă plată.

– Când l-am întrebat despre asta, povestea Laurel, sorbind o gură din cana ei, în care Mac știa că e un cappuccino preparat perfect, a spus: „Nu plec niciodată de acasă fără periuța de dinți".

Laurel râse a batjocură și apoi zâmbi spre Mackensie.

– Tocmai ai pierdut povestirea mea despre Moartea lui Martin Boggs. De ce dracu' am ieșit cu un tip pe nume Martin Boggs? Sper că întâlnirea ta a mers mai bine decât a mea.

– A fost O.K.

– Uuuu, atât de bună, nu?

– Am spus că a fost O.K., insistă Mac și își puse laptopul pe masa de conferințe, întinzându-se spre barul cu cafea. Putem să începem întâlnirea? Am multă treabă azi.

– Cineva s-a trezit cu fața la perete.

Mac le arătă degetul mijlociu.

– Și ție la fel.

– Fetelor, fetelor, oftă Parker lung. Trebuie să vă separ? Ia o brioșă, Mac.

– Nu vreau o nenorocită de brioșă. Vreau să terminăm odată cu întâlnirea asta, pentru că e oricum o pierdere totală de timp.

– Avem trei evenimente în weekendul ăsta, Mac, îi aminti Parker.

– Și toate trei au fost organizate, programate, discutate și răsdiscutate până la ultimul detaliu posibil. Știm toate ce avem de făcut. Nu trebuie să vorbim despre asta până la moarte.

– Ia niște cafea, sugeră Parker, dar pe un ton mult mai liniștit. Mi se pare că ai nevoie de niște cafea.

– Nu am nevoie de nici o tâmpită de cafea sau de brioșă, spuse Mac și se întoarse. Hai să facem un rezumat. Vor veni oameni. Doi dintre ei se vor căsători – cel mai probabil. Ceva va merge prost și se va repara. Cineva se va îmbăta, și se va rezolva problema. Se va mânca mâncare și va fi muzică. Oamenii vor pleca și noi vom fi plătite. Cei doi, care, cel mai probabil, se vor căsători, cel mai probabil vor divorța în următorii cinci ani. Dar asta nu mai e problema noastră. Declar închisă ședința.

– În cazul ăsta, aia e ușa, gesticulă Laurel. De ce nu o folosești?

Mac trânti cafeaua pe masă.

– Ce idee bună!

– Stai un minut, ce naiba, stai un minut, se auzi țipătul lui Parker, întrerupând ieșirea nervoasă a lui Mac. Astea sunt afaceri. Afacerea *noastră*. Dacă nu îți place cum ne facem afacerile, stabilim o întâlnire și ne poți spune atunci nemulțumirile tale. Dar atitudinea ta de „îmi bag picioarele în tot" nu figura pe agenda de azi.

– Da, am uitat că trăim și murim după agendă. Dacă nu e pe Sfântul Calendar sau tastat pe Magicul BlackBerry, nu e demn de Parker. Clienților li se permite să creadă că sunt ființe umane, cu creiere și emoții, în timp ce îi tratezi ca pe o turmă, pe o cale deja stabilită. Toată lumea trebuie să asculte de Parker, sau Dumnezeu cu mila.

Parker se ridică ușor în picioare.

– Dacă ai o problemă cu felul în care administrez afacerea, vom discuta. Însă în aproximativ cincizeci de minute urmează să vină un grup pentru un tur al casei. Am o oră sau două libere astăzi și putem vorbi. Până atunci, cred că Laurel a avut o idee excelentă. Uite ușa acolo.

Împinsă de frig, Emma intră în fugă.

– Nu aș fi întârziat, dar am căzut într-o groapă... începu ea, dar se opri când Mac trecu pe lângă ea fără să o bage în seamă și ieși. Ce are Mac? Ce s-a întâmplat?

– Mac și-a luat atitudinea de afurisită, spuse Laurel, vizibil iritată, luând o gură de cappuccino. Noi nu am vrut să intrăm în jocul ei.

– Ați întrebat-o de ce?

– Era prea ocupată să dea în noi ca să o mai întrebăm.

– Of, ce naiba! Mă duc după ea.

– Nu, spuse Parker, iar disprețul i se citea în priviri. Nu te duce. O să îți vorbească și ție urât. Avem potențiali clienți în dimineața asta și avem și clienți oficiali de care trebuie să ne ocupăm. Vedem mai târziu ce e cu ea.

– Parker, atunci când una dintre noi are probleme, toate avem probleme. Și nu doar în afaceri.

– Știu, Emma, spuse Parker și își presă tâmplele. Chiar dacă ar asculta acum, ceea ce nu va face, nu avem timp. Și dacă toate am exploda așa după fiecare întâlnire proastă, camera asta ar fi plină de sânge.

– Mac și Carter? o întrebă Emma pe Laurel. Nu cred că asta e problema. Mama a vorbit cu mama lui aseară și, după aceea, a încercat să mă tragă de limbă să vadă ce știu. Din câte am aflat, întâlnirea lor a decurs foarte bine.

– Păi, și atunci ce are? se întrebă Laurel. Ce poate face o femeie mai afurisită decât un bărbat? Bine, în afară de alte femei. Dar... spuse ea și se îndepărtă, închizând ochii. Mama ei, Dumnezeule, suntem niște proaste. Nimic nu o supără mai tare pe Mac decât mama ei.

– Credeam că mama ei e în Florida.

– Crezi că distanța este o piedică pentru Linda Elliot? o întrebă Laurel pe Parker. Poate despre asta e vorba. Probabil despre asta e, sau parte din problemă. Dar, oricum, nu trebuia să ne vorbească așa cum a făcut-o.

– O să rezolvăm problema. O vom face. Dar acum avem trei evenimente de care trebuie să ne ocupăm și pentru care trebuie să verificăm toate detaliile.

Emma deschise iar gura, dar își înghiți cuvintele când o văzu pe Parker că ia un dicarbocalm din tubul din buzunar. Nu are rost, se gândi ea, ca două dintre noi să fie supărate.

– De fapt, voiam să vă vorbesc despre vazele pentru vineri.

– Perfect, spuse Parker și se așeză. Hai să începem.

Știa când se purta ca o afurisită. Nu avea nevoie de o schemă sau să i se ofere brioșe, de parcă ar fi avut doi ani. Și nu avea nevoie ca prietenele ei să îi arate ușa. Știa foarte bine unde era.

Știa cum să își facă meseria. Asta și făcea, nu? Mac se ocupa de pozele pe care nu avusese chef și nici energia necesară să le aranjeze în noaptea precedentă. În câteva ore, urma să aibă un pachet complet și un client foarte mulțumit. Pentru că știa ce are de făcut, fără să le explice fiecare pas din proces partenerelor ei de afaceri.

Chiar trebuia să știe de ce Emmaline alesese eucaliptul în locul ferigilor, pentru aranjamente?

Nu, nu trebuia.

Chiar trebuia să știe ingredientul secret al lui Laurel pentru glazura cu cremă de unt?

Nu, de asemenea.

Chiar trebuia să discute despre ultimul e-mail primit de Parker pe ProstBerry?

Dumnezeule, nu.

Și atunci, de ce le păsa ce filtru plănuia ea să folosească sau ce aparat de fotografiat era potrivit?

Ele se ocupau de treburile lor, ea de ale ei, și toată lumea era fericită.

Își aducea contribuția la afacere. Își dedica tot timpul, tot efortul, același program ca și celelalte. Ea...

Tăiase pozele greșit.

Dezgustată, Mac aruncă pozele greșite de partea cealaltă a camerei. Apucă altele, verificând și răsverificând măsurătorile. Dar când ridică foarfeca, mâna îi tremura.

Cu foarte mare grijă, Mac puse foarfeca jos și făcu doi pași în spate.

Da, știa când se purta ca o afurisită, se gândi ea. Și știa când trebuia să revină cu picioarele pe pământ. Ca acum. Mai știa, recunoscu ea cu un oftat, că le datora scuze unor persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lume.

Chiar dacă fuseseră arogante – și fuseseră foarte arogante –, întocmai ca și ea la început.

Se uită la ceas și oftă. Nu mai avea timp. Nu putea să își ia greutatea de pe suflet, nu când Parker plimba potențiali clienți prin casă.

„Serviciile noastre sunt complete. Putem aranja orice detaliu, astfel încât să vă satisfacă cerințele și viziunea asupra celei mai importante zile. Iat-o și pe afurisita noastră de fotografă, care va surprinde ziua în imagini."

Ar fi o prezentare perfectă, nu?

Intră în baie pentru a-și da cu apă rece pe față. Erau prietenele ei, își reaminti. Trebuiau să o ierte. Asta era regula.

Mai încrezătoare, se întoarse în studio.

Lăsă mesageria vocală să preia apelurile și se concentră pe treburile pe care le avea de terminat. Când termină, decise că acei clienți nu vor ști niciodată că pachetul lor a fost creat de o afurisită, în timpul unui atac serios de autocompătimire. După ce încărcă tot în mașină, Mac conduse până în fața aripii centrale.

E adevărat, trebuiau să o ierte, dar, pentru început, trebuia să le roage să facă asta. Era o altă regulă.

Din obișnuință, intră prin spatele casei. Când păși în bucătărie, o văzu pe Laurel lucrând acolo. Cu mâna sigură și precisă ca a unui chirurg, făcea monograme cu inimi din ciocolată.

Știind că nu ar fi fost bine să o întrerupă, Mac rămase acolo în tăcere.

– Te aud respirând, spuse Laurel după un moment. Pleacă.

– Am venit să recunosc că am greșit. Termin repede.

– Foarte repede, te rog. Mai am încă cinci sute din astea de făcut.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru purtarea mea, pentru ce am spus. Lucruri pe care oricum nu le cred. Îmi pare rău că am plecat de la ședință.

– Bine, spuse Laurel, după care își lăsă pensula jos și se întoarse. Acum, întrebarea e de ce te-ai purtat așa.

Mac începu să vorbească, dar vorbele i se opreau în gât. Bariera neașteptată îi umplu ochii de lacrimi. Nu mai putu decât să dea din cap, înainte ca lacrimile să îi țâșnească din ochi.

– Bine, bine, veni Laurel spre ea și o îmbrățișă. Totul o să fie bine. Hai, stai jos.

– Mai ai cinci sute de inimi de ciocolată de făcut.

– Cred că mai am doar patru sute nouăzeci și cinci acum.

– Doamne, Laurel, sunt atât de proastă!

– Da, ești.

Repede și eficient, Laurel o așeză pe Mac la bar, alături de o cutie de șervețele și o farfurie mică, plină cu inimi de ciocolată încă nedecorate.

– Nu pot să îți mănânc ciocolata.

– Am destulă, stai liniștită.

Trăgându-și nasul, Mac luă una.

– Faci cea mai bună ciocolată.

– Godiva ar trebui să tremure de frică. Ce s-a întâmplat, scumpo? E vorba despre mama ta? Ne-am prins și noi,

Imediat după ce ai plecat din cameră, adăugă ea când Mac nu îi răspunse.

– De ce nu pot să o ignor, Laurel?

– Pentru că ea știe exact la ce trucuri să apeleze, când e una. Și oricât încerci să o ignori, ea mai scoate altele.

Mac trebui să recunoască faptul că prietena ei avea dreptate.

– Lucrurile astea nu o să se schimbe niciodată.

– Ea nu o să se schimbe niciodată.

– Înseamnă că totul depinde de mine, spuse Mac și mai luă o gură de ciocolată. Știu. Știu. Am spus nu. Am spus nu, și rămânea nu, chiar dacă Del nu mi-ar fi luat telefonul din mână și nu mi l-ar fi închis în nas.

În timp ce punea paharul jos, Laurel privi peste umăr, spre Mac.

– Del a fost acolo?

– Da, a venit să mă tachineze în legătură cu Carter – un alt subiect cu tema „Ce dracu' fac?" –, iar ea a sunat din Florida că mai vrea două mii de dolari, ca să mai stea o săptămână și să își termine recuperarea.

– Bravo lui Del că i-a închis, dar ar fi trebuit să vină să ne spună și nouă.

– Eu l-am rugat să nu facă asta.

– Și ce dacă? întrebă Laurel. Dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi făcut ce era necesar, nu ce l-ai rugat tu. Așa nu te-ai fi frământat toată noaptea și nu te-ai fi trezit cu fața la pernă.

Laurel puse un pahar de apă cu gheață lângă ciocolată.

– Bea asta. Probabil că ești deshidratată. De câte ori a mai sunat după ce a plecat Del?

– Nu e vina lui. De două ori. Nu am răspuns, lăsă Mac să iasă un oftat. Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe voi.

– Sunt și prietenii buni la ceva, nu?

– Sper ca și Parker să gândească așa. Pot să duc astea sus, să încerc să mai îndulcesc situația?

Laurel alese două inimi din ciocolată albă din stocul special.

– Parker nu iubește nimic mai mult decât ciocolata albă și s-ar putea să ai nevoie de ea. Pe mine doar m-ai enervat. Trec repede peste asta. Dar ei i-ai rănit sentimentele.

– Doamne!

– Cred că e mai bine să știi asta înainte să vorbești cu ea. Și ea e enervată, dar va trebui să rezolvi problema sentimentelor rănite.

– Bine. Mersi.

Cunoscând-o pe Parker – și o cunoștea bine –, Mac se duse direct în sala de conferințe. Acolo se petrecuse *incidentul*, așa că, după logica lui Parker, acolo trebuia să rezolve și situația.

Așa cum se așteptase, Parker stătea la birou, lucrând pe Prost... pe BlackBerry. Focul se liniștise, iar cafeaua fusese înlocuită cu o sticlă de apă, fără de care Parker nu putea rezista. Avea laptopul deschis, iar lângă el se afla un teanc aranjat de dosare și documente.

Parker era mereu perfect *pregătită*.

Când intră Mac, Parker puse telefonul deoparte. Fața ei era rece și lipsită de expresie. Era fața pentru întâlnirile de afaceri, iar Mac o cunoștea.

– Nu spune nimic. Te rog. Vin cu ciocolată și cu toate scuzele posibile. Poți să iei câte vrei – și ciocolată, și scuze. Comportamentul meu a fost de neexplicat. Tot ce am spus a fost din cutia cu prostie pe care am adus-o cu mine. Și pentru că nu pot să îmi retrag cuvintele, va trebui să mă ierți. Nu ai de ales.

Mac puse farfuria pe birou și îi spuse:

– Ciocolată albă.

– Văd.

În liniște, Parker studie chipul prietenei ei. Chiar dacă nu ar fi cunoscut-o pe Mac aproape de când se știa, ar fi putut recunoaște semnele unui plânset recent.

– O să vii, pur și simplu, aici și o să îmi spui că îți pare rău, după ce eu am sperat că o să putem să ne certăm și că o să te fac să stai în genunchi?

– Da.

Cuprinzându-se, Parker luă o inimă de ciocolată albă.

– Să înțeleg că ai discutat deja cu Laurel.

– Da. De la ea am și ciocolata. Am plâns pe toată, dar dacă nu mănânci, ca să știu că e totul O.K., o să încep să plâng iar. E ca un simbol. Bărbații dau mâna după ce se bat. Noi mâncăm ciocolată.

Îmblânzită de privirea lui Mac, Parker mușcă puțin din inimă.

– Mersi, Parker, spuse Mac și căzu moale într-un fotoliu. Mă simt ca o proastă.

– Asta mă ajută. Hai să clarificăm puțin lucrurile. Dacă ai vreo problemă cu felul în care administrez Vows, putem discuta, între patru ochi sau cu tot grupul.

– Nu am nici o problemă, Parks. Cum aș putea? Cum ar putea oricare dintre noi? Sigur că ne săturăm uneori de repetiții, dar știm toate care sunt motivele pentru care le facem. Așa cum știm că discutarea tuturor detaliilor de un milion de ori ne eliberează pe noi, celelalte, astfel încât să putem să ne ocupăm fiecare de treburile noastre specifice. Eu pot să fac ceea ce știu – la fel și Em, și Laurel –, pentru că tu te gândești la tot restul. Inclusiv la tot ceea ce facem noi, ca să putem organiza nunți perfecte.

– Nu am adus în discuție subiectul ăsta ca să îmi gâdili orgoliul, spuse Parker și mai luă o gură de ciocolată. Dar poți să continui.

„În sfârșit am revenit la normal", se gândi Mac și râse în sinea ei.

– E deja stabilit. Ești meticuloasă, obsesivă și cu o memorie uneori înfricoșătoare. Și, e adevărat că ăsta e unul dintre motivele pentru care noi suntem cele mai bune în ceea ce facem. N-am vrut să te rănesc, Parks. Nici una dintre noi nu poate să facă lucrurile la fel de bine

ca tine, dar pentru că mi-am deschis cutia cu pro[illegible] te-am lovit unde știam că te doare mai tare.

Mac aruncă o privire peste dosare.

– Tu faci rapoartele, nu? Documentarea, analizele de cost și alte lucruri importante.

– Eram pregătită să te strivesc ca pe un gândac.

Mac încuviință din cap și alese o inimă din ciocolată neagră.

– Mai bine mâncăm ceva dulce.

– Mai bine.

– Și... cum a mers prezentarea?

– Și-au adus mamele și o mătușă. Și un bebeluș.

– Un bebeluș?

– Nepoata mătușii. Era simpatică și foarte, foarte jucăușă. Au vizitat conacul Felfoot ieri și Swan Resort, săptămâna trecută.

– Doar proprietăți mari. Cum le-a plăcut a noastră?

– Vor o sâmbătă în aprilie anul viitor. O sâmbătă întreagă.

– Ne-au ales? Dintr-un tur și o prezentare? O rezervare dublă?

– Nu dansa încă, o liniști Parker și luă o gură din sticla de apă. Mama miresei, cea cu geanta Prada superbă în mână și cu cecul în interior, vrea să ne vadă pe toate. Consultație completă înainte de angajament. Are idei.

– Aaa, am înțeles.

– Nu. Are *idei*, de tipul celor care vor face acest eveniment grandios. Genul de eveniment care atrage foarte multă atenție. Tatăl miresei e Wyatt Seaman, de la Seaman Furniture.

– Cei cu reclama „Facem din casă un cămin"?

– Ei. Iar soția lui ne ia în considerare pentru nuntă. Nu e ceva stabilit, dar o să îi facem cea mai bună prezentare de până acum.

Provocarea îi lumină chipul lui Parker, iar în ochi i se putea citi focul dorinței.

– După aceea, o să scoată carnetul de cecuri din su- [illegible] Prada și ne va da un avans, după care putem [illegible] cum se cuvine.

– Atunci o să dansăm.

– Atunci o să dansăm.

– Când e prezentarea?

– Într-o săptămână. O să ai nevoie de pachete noi. [illegible] idei noi. S-au uitat puțin la spațiul Emmei, iar ea [illegible] făcut o prezentare scurtă. Pentru că te-ai purtat ca o [illegible], am evitat să le duc în studio.

– Foarte inteligent.

– Dar aveam câteva mostre de la tine aici, așa că am putut să le arăt cum lucrezi. Lunea viitoare va trebui să [illegible] în evidență fiecare poză de-a ta publicată în reviste. Și... dar știi exact ce trebuie să faci.

– Și voi face.

Parker îi întinse un dosar.

– Poți să vezi aici cam cu ce ne vom confrunta. Am [illegible] pe Google. Iar aici ai ideile principale și ultimele [illegible] pentru următoarele trei evenimente.

– O să mă uit peste ele.

– Așa să faci, spuse Parker și îi dădu lui Mac o sticlă de apă. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Doar „lindiatită", atât. Dar a trecut, și acum sunt bine.

– Doar nu voia mai mulți bani! Abia ce... se opri Parker, văzând expresia de pe chipul lui Mac. *Deja?*

– I-am spus nu, de nenumărate ori. Apoi Del i-a închis.

– Sunt mândră de fratele meu. Mă bucur că era acolo când a sunat. Totuși, Del putea să facă mai mult decât să îi închidă. Ceva legal. S-ar putea să fie nevoie să recurgi la asta, Mac.

Mac se uita la focul din șemineu.

– Tu i-ai fi putut face asta mamei tale?

– Nu știu, dar probabil că aș putea. Sunt mai rea decât tine.

– Și eu sunt destul de rea.

– Eu sunt rea, Laurel e dură, Emma e ușor de manipulat. Iar tu ești undeva între Laurel și Em. Avem toată gama, spuse Parker, punându-și mâna pe mâna lui Mac. De aceea formăm o echipă atât de bună. De ce i-ai spus lui Del să nu îmi zică?

– De unde știi că i-am spus să nu îți zică?

– Pentru că, altfel, mi-ar fi spus.

Mac rosti dintr-o singură suflare:

– Nu am vrut să vă atrag în vârtejul Linda. După aceea, am plâns și m-am compătimit, și m-am trezit Regina Nesuferitelor, târându-vă pe voi în vârtej.

– Data viitoare evită partea din mijloc și nu uita că noi suntem dispuse să intrăm în el.

– Am înțeles. Acum, înainte să mă întorc la treabă și la titlul de membru productiv al echipei, am o întrebare. Tu te-ai culca cu Carter Maguire?

– Păi, nu m-a întrebat. M-ar duce la cină înainte?

– Vorbesc serios.

– Și eu. Doar nu se așteaptă să sar în pat cu el, fără să îmi plătească mâncarea înainte. Dar dacă vorbim despre tine, spuse ea, gesticulând cu sticla de apă, va trebui să te întreb dacă ești atrasă de el, sexual, mă refer.

– Nu poți să te culci cu fiecare tip de care ești atrasă sexual. Chiar dacă cina e inclusă.

– Așa e, nu am mai face nimic altceva. E evident că îți place de el, îți petreci timpul cu el și te gândești să faci sex cu el.

– Am mai făcut sex înainte.

Parker cedă ispitei și mâncă cealaltă inimă din ciocolată albă.

– Așa am auzit.

– Nu știu de ce mă gândesc atât de mult l asta când mi vorba de Carter. Ar trebui să fac sex cu o să termin cu toate prostiile astea și să îl uit.

– Ești o romantică prostuță, Mackensie.

– Uite ce primesc pentru că lucrez în industria muzicii.

Nu ocolea foarte mult dacă trecea pe la academie, în drum spre următorul client. În ideea că mai avea ceva timp de pierdut înainte de întâlnire. Oricum, nu îl sunase înapoi pe Carter, deloc politicos din partea ei, așa că nu era un lucru prea rău dacă se oprea puțin să îl vadă.

Probabil că era la ore. Ar intra și ea puțin, s-ar uita prin geamul de la ușa clasei, și apoi i-ar lăsa un mesaj la catedră. Se putea gândi la ceva amuzant și proaspăt, aruncându-i din nou mingea în teren.

Oare pe vremea ei era la fel de liniște pe coridoarele școlii? Pașii îi răsunau la fel ca atunci, precum niște ecouri ale unor focuri de armă.

Scările pe care le urca erau aceleași de acum doisprezece ani. O viață de om. Atât de departe, încât nu mai putea să își aducă aminte cum era pe vremea aceea. Avea în minte doar o imagine vagă, ca un desen șters de timp.

Părea că se plimbă alături de propria fantomă, una plină de potențial și de posibilități.

Una neînfricată.

Unde plecase fetița aceea?

Mac porni spre ușa clasei și se uită prin geamul ei. Starea meditativă dispăru.

Carter avea iar sacoul din tweed, cu cămașă, cravată și un pulover pe dedesubt. Slavă Domnului că nu purta ochelari, altfel ar fi murit de dorință chiar acolo.

El se lăsă pe spate și se sprijini de catedră, cu o jumătate de zâmbet pe față și cu atenția concentrată la o elevă care,

dacă expresia de pe fața ei și gesturile erau un indicator, vorbea cu pasiune despre ceva.

Îl privi cum încuviințează din cap, vorbește și apoi își transferă atenția, dar absolut toată atenția, către un alt elev.

E îndrăgostit, realiză ea. Îndrăgostit de acel moment și de toate momentele care se petreceau în acea sală. Era complet integrat în atmosfera clasei. Oare ei știau? se întrebă ea. Copiii știau că îl dețin în totalitate pe acel om?

Știau, puteau ști tinerii și neînfricații ce miracol înseamnă să posede pe cineva în totalitate?

Tresări când auzi clopoțelul sunând și își duse mâna la inimă. Scaunele scârțâiră, corpurile se puseră în mișcare. Mac abia reuși să se ferească, înainte să fie lovită de ușa deschisă cu brutalitate.

– Să citiți actul trei pentru mâine și să fiți pregătiți să discutăm. E valabil și pentru tine, Grant.

– Haideți, domnule Maguire.

Mac evită ambuscada, dar reuși să vadă că trei elevi se opriseră la catedră. El nu îi goni și, Dumnezeu să o ajute, își mai pusese și ochelarii, ca să verifice lucrarea primită de la unul dintre copii.

„Mackensie", își spuse ea în timp ce hormonii se fugăreau prin ea, „ai încurcat-o".

– Ai spus câteva lucruri bune astăzi, Marcie. Hai să vedem dacă poți să dezvolți ideile astea mâine, când discutăm actul trei. Sunt...

Mac văzu cum Carter își ridică privirea spre ea când apăru în cadrul ușii. Îl văzu cum clipi, și apoi își scoase ochelarii pentru a o vedea mai bine.

– Sunt foarte interesat de perspectiva ta.

– Mulțumesc, doctore Maguire. Ne vedem mâine.

În timp ce clasa se golea, zgomotul pătrunse pe coridoare, iar Carter își așeză ochelarii pe masă.

– Mackensie!

– Eram prin zonă și mi-am amintit că nu te-am mai văzut, spuse ea, mergând spre catedră.

– E mai bine că ai venit.

– Cu siguranță, e mai interesant pentru mine. Ai un aer foarte oficial.

El privi în jos, în timp ce ea îi atinse ușor nodul de la cravată.

– Aaa. Întâlnirea de luni dimineața cu membrii facultății.

– Și tu? Sper că întâlnirea ta a decurs mai bine.

– Pardon?

– Nimic.

– Mi-a plăcut să te văd în habitatul tău natural.

– Vrei să ieșim la o cafea? A fost ultima oră de pe ziua de astăzi. Am putea...

– Hei, Carter, mă duceam să iau o... spuse un om scund, cu ochelari și cu o geantă mare pe umăr, după ce intră în sală.

Se opri și o privi pe Mac, puțin încurcat.

– Scuze, nu am vrut să vă întrerup.

– Ăăă, Mackensie Elliot, el e un coleg de-al meu, Bob Tarkinson.

– Mă bucur de cunoștință, spuse Mac, în timp ce ochii lui Bob se măreau în spatele lentilelor. Predai tot engleza?

– Engleză? Nu, nu, eu sunt profesor de matematică.

– Mi-a plăcut matematica. Mai ales geometria. Îmi plac unghiurile.

– Mackensie e fotograf, îi spuse Carter, după care își aminti că Bob știa deja asta, și din păcate poate chiar mai mult de-atât.

– Corect. Fotografie, unghiuri. Bun. Deci, tu și Carter...

– Tocmai vorbeam să ieșim la o cafea, îl întrerupse Carter. Ne vedem mâine, Bob.

– Păi, aș putea... Aaa, O.K., bine, spuse Bob, după ce își dădu seama ce dorise să spună prietenul lui. Mâine. Mă bucur că te-am cunoscut, Mackensie.

– Pa, Bob, răspunse Mac și se întoarse spre Carter.

Bob prinse șansa să îi arunce un zâmbet strengăresc lui Carter și, ca aprobare entuziastă, ridică în aer două degete.

– Deci, cafea.

– Mi-ar plăcea, dar eram în drum spre un client. După aceea, trebuie să merg acasă și să îmi fac temele. Învăț pentru o lucrare.

– Am înțeles. La ce anume?

– Proiect important, client mare. Trebuie să inventez o prezentare extraordinară. Avem o săptămână la dispoziție să pregătim ceva. Dar dacă ți-ai terminat treburile pe ziua de azi, mă poți conduce până la mașină.

– Desigur.

Mac îl așteptă să își ia haina.

– Aproape că îmi doresc să fi avut niște cărți la mine și să mi le cari tu. Mi-ar trezi nostalgia vremurilor petrecute aici. Deși nu îmi amintesc să-mi fi cărat vreodată cineva cărțile.

– Nu mi-ai cerut niciodată asta.

– Of, dacă am fi știut atunci ce știm acum. Arătai bine în timpul orei, doctore Maguire. Și nu mă refer doar la costum. Te prinde meseria asta de profesor.

– Aha. Bine. De fapt, doar conduceam o discuție. Îi las pe ei să facă treaba. Eram un fel de dirijor.

– Carter, spune „mulțumesc".

– Mulțumesc.

Ieșiră afară, coborând pe scările de la intrare, și porniră pe alee, spre parcarea pentru vizitatori.

– Nu e niciodată prea frig ca să te plimbi pe afară când ești adolescent, observă Mac.

Copiii stăteau pe gazon, pe treptele din piatră și prin parcare.

– Chiar aici m-am sărutat eu pentru prima oară, arătă ea spre partea laterală a clădirii. John C. Prowder a fost vinovatul, imediat după un raliu plin de adrenalină. A trebuit să mă întâlnesc cu Parker și cu Emma între ora cincea și a șasea oră, ca să le povestesc toate detaliile, în toaleta fetelor.

– Te-am văzut sărutându-te cu el într-o după-amiază. Erați pe scări. Mi-ai făcut inima țăndări.

– Dacă aș fi știut atunci. Va trebui să îmi iau revanșa față de tine, spuse ea și se întoarse spre el, își puse mâinile în jurul gâtului său și își lipi buzele de ale lui.

Îl sărută în umbra liceului, cu toate fantomele de pe coridoarele sale și cu toate visele vechi dispărute.

– Marfă, doctore Maguire, se auzi strigătul cuiva, urmat de câteva chiote de aprobare.

Pe fața ei se citea amuzamentul și îi mai dădu un pupic.

– Acum ți-am stricat reputația.

– Sau ai îmbunătățit-o substanțial.

Când ajunseră la mașină, el spuse:

– Presupun că o să fii ocupată toată săptămâna cu proiectul ăla mare.

– Ocupată, dar... aprobă ea când Carter îi deschise portiera. Dar o să mai am nevoie de niște pauze.

– Aș putea să îți gătesc o cină, poate joi. Dacă ai putea să iei o pauză atunci.

– Gătești?

– Nu sunt foarte sigur. E ca la ruleta rusească.

– Îmi place ruleta rusească, mai ales dacă e vorba despre mâncare. La șapte, la tine?

– E perfect. O să îți dau adresa mea.

– Te găsesc eu, spuse Mac și urcă în mașină. Aduc eu desertul, completă ea și apoi râse până la lacrimi văzând reacția lui. Nu era o metaforă pentru sex, Carter. Mă refeream la un desert adevărat. O să o rog pe Laurel să pregătească ceva.

– Am înțeles, dar îmi plac metaforele bune.

Mac plecă, dând aprobator din cap. Bile albe pentru profesor. Acum, avea timp până joi să se decidă dacă voia o bucată din tortul cu cremă italienească al lui Laurel sau o să rămână la metaforă.

capitolul 10

Carter verifică masa din sufragerie pentru a treia oară. O folosea foarte rar, pentru că era obișnuit să mănânce în bucătărie sau la birou. De fapt, era prima oară când punea pe ea o față de masă.

I se părea că decorul era ceva între elegant și *casual*. Farfurii albe pe fața de masă neagră și șervete cu dungi galbene, pentru puțină culoare. Se gândea. Spera.

Luă cele trei lumânări de pe masă, pentru că băteau la ochi. Apoi le puse la loc. Fără ele, masa părea neterminată.

După ce își trecu mâna prin păr, impunându-și să nu mai fie obsedat de toate detaliile, se întoarse cu spatele la masă și intră în bucătărie.

De fapt, acolo era marea îngrijorare.

Meniul părea restrâns. Ceruse părerea instructoarei de științe și adăugase rețeta ei de sos cu oțet și cu miere pentru salata verde.

Tot ea îi dăduse o listă cu ce trebuia făcut și când, cât timp îi lua și sugestii folositoare pentru prezentare.

Se părea că prezentarea era la fel de importantă ca mâncarea. Tocmai de aceea, avea acum o față de masă și șervețele vesele.

Repetase totul de nenumărate ori. Totul era pregătit, totul arăta... bine.

Mai avea aproape o oră ca să întoarcă lucrurile pe toate părțile și să înnebunească de așteptare. În ideea asta, deschise sertarul cu lista lui Bob. Lista pe care Carter își promisese că o va ignora.

– Muzică. La dracu'. M-aș fi gândit și eu la asta, bolborosi Carter în spiritul lui Bob. Chiar m-aș fi gândit.

Se grăbi în sufragerie, spre colecția lui de CD-uri. Pisi o se dezlipi de pe fotoliu și veni spre el.

– Nu pun Barry White, indiferent de ce ar spune Bob Fără supărare, domnule White, dar nu vrem clișee. Nu?

Triad se propti cu capul de genunchiul lui Carter.

În timp ce se uita printre CD-uri, ușa se deschise și Sherry dădu buzna în cameră.

– Bună! Pot să las asta la tine?

– Da. De ce? Ce e?

– E un cadou de Sfântul Valentin pentru Nick. E o geantă de doctor. Am gravat-o și abia acum am luat-o. O să îi placă foarte mult! Știu că, dacă o duc acasă, nu o să rezist și o să i-o dau. Așa că tu trebuie să o ascunzi de el. Și de mine, spuse ea, adulmecând prin cameră. Gătești?

– Da. Doamne, miroase a ars?

Sări ca pe arcuri.

– Nu, miroase bine. Foarte bine, îl complimentă ea și, văzându-l că pornește spre bucătărie, Sherry îl urmă. Nu ca sendvișurile cu cașcaval topit pe care le faci de obicei... Uau, Carter, ia uite! Ai mâncare în cuptor. Ah, masa arată atât de bine. Lumânări, și pahare de vin, și... Gătești cina pentru o femeie, își dădu ea seama, băgându-și degetul în burta lui, ca atunci când erau copii. Mackensie Elliot!

– Oprește-te, îi spuse el, simțind cum emoțiile i se strecoară în stomac. Te implor. Și așa abia rezist.

– Cred că e minunat. Foarte dulce. Și Nick mi-a gătit când am început să ieșim. A fost un dezastru, oftă ea, visătoare. Mi-a plăcut la nebunie.

– Ți-a plăcut dezastrul?

– A încercat din răsputeri. Prea mult, pentru că, de fapt, se pricepe foarte bine la gătit. A stricat totul pentru că era prea îngrijorat să mă impresioneze pe mine. Vai, oftă ea iar, cu mâna pe inimă. A fost atât de dulce.

– Nu știam că ar fi trebuit să stric tot. De ce nu există un ghid, sau ceva, pentru situațiile astea?

– Nu, nu trebuie să strici totul. La el a funcționat pentru tine, ei bine, pentru că... se opri ea, deschizând frigiderul. Ai pus puiul la marinat. Carter, *marinezi* carnea. Cred că o mănânci.

– Pleacă! Ieși!

– Așa o să stai îmbrăcat?

Vocea lui deveni periculoasă:

– Sunt un om aflat la limita răbdării, Sherry.

– Schimbă-ți cămașa. Pune-o pe aia albastră pe care ți-a luat-o mama. Arăți foarte bine în ea.

– Dacă promit să îmi schimb cămașa, pleci?

– Da.

– Înainte să pleci, alegi tu niște muzică? Pentru că eu nu mai suport presiunea.

– Rezolv eu. Tu du-te sus și schimbă-ți cămașa, îi spuse ea, trăgându-l de mână din bucătărie. Eu aleg muzica pentru atmosferă și plec, înainte să cobori tu. Du cadoul sus, te rog. Să nu îmi spui unde îl ascunzi, în caz că încerc să mă strecor aici să îl iau înainte de Sfântul Valentin.

– O.K.

– Carter? adăugă ea când el porni pe trepte în sus. Să aprinzi lumânările cam cu zece minute înainte să vină ea.

– Bine.

– Și distracție plăcută.

– Mersi. Acum, asigură-te că mai și pleci.

Carter își schimbă cămașa, trăgând de timp pentru a fi sigur că nu o mai vede pe Sherry. Ascunse cadoul împachetat în dulapul din biroul său.

Când coborî, găsi un bilețel pe combina muzicală. „Apasă pe Play cu cinci minute înainte să vină. Pup."

– E ca o campanie de război, murmură el și mototoli bilețelul în drumul spre bucătărie, pentru a pune puiul la făcut.

Tocă, mărunți, zdrobi, măsură, calculă și reuși să se ardă o singură dată. Când puiul se gătea la foc mic, aprinse

lumânările de pe masă și pe cele de pe dulapul în[illegible]. Adăugă apoi pe masă mici castronașe cu măsline și [illegible] caju. Când mai erau doar cinci minute, porni și [illegible] Alanis Morissette.

O alegere bună.

La șapte, ea bătu la ușă.

– Am învățat de la Parker, îi spuse Mac când el deschi[illegible], așa că sunt obsedant de punctuală. Sper că e O.K.

– E absolut perfect. Lasă-mă să îți iau haina. Ah, și...

– Desertul, spuse ea, înmânându-i cutia lucioasă [illegible] prăjituri, pe care scria Vows. Tort cu cremă italienească, preferatul meu. Ai o casă frumoasă, Carter. Ți se potr[illegible] veste, adăugă ea, intrând în sufrageria plină cu cărți. Ah, ai o pisică.

– Nu m-am gândit să te întreb dacă ești alergică.

– Nu sunt. Bună, pisic, spuse ea, lăsându-se pe vine, după care se opri și continuă. Ai un motan cu trei picioare.

– Triad. A fost lovit de o mașină.

– Of, micuțul!

Într-o clipă, Mac se întinse pe covor, jucându-se și mângâind pisica încântată.

– Probabil că a fost oribil pentru amândoi. Ce bine că erai acasă.

– Nu, de fapt, eu conduceam spre casă de la școală. Mașina din fața mea l-a lovit și a plecat mai departe. Nu știu cum pot unii oameni să facă asta. Când am oprit, am crezut că era mort, dar, pur și simplu, stătea acolo, în stare de șoc, cred. Veterinarul n-a putut să îi salveze piciorul, dar în rest e bine.

Mac continuă să mângâie pisica, în timp ce îl privea pe Carter.

– Sunt sigură că e bine.

– Vrei un pahar de vin?

– Da, spuse ea și îi dădu lui Triad o ultimă mângâiere, după care se ridică. Și aș vrea să văd ce miroase atât de bine.

– Eu credeam că tu erai.

– În afară de mine, spuse Mac și își agăță haina pe cuierul din hol.

– Vino înapoi, o chemă el și o conduse de mână spre bucătărie. Arăți bine. Ar fi trebuit să îți spun asta de când ai intrat.

– Doar dacă te iei după vreun manual.

În timp ce se rușină vizibil, era mulțumit că atenția ei se îndrepta spre bucătărie, și nu spre fața lui.

– Chiar miroase bine. Ce ai pregătit aici, Carter? întrebă ea și se duse la aragaz ca să miroasă deasupra tigăii.

– Păi, hai să vedem. Am salată verde, pui cu rozmarin în sos de vin alb, cartofi noi la cuptor și sparanghel.

Mac rămase cu gura deschisă.

– Glumești.

– Nu îți place sparanghelul? Pot...

– Nu, nu la asta mă refer. Tu ai făcut toate astea? îl întrebă și ridică repede capacul de la tigaie.

– Nu trebuie să iei capacul până... Păi... O.K., ridică el din umeri în timp ce ea mirosi din nou și puse capacul la loc.

– Miroase a pericol, Carter.

– De ce? E de la pui?

– Te-ai chinuit atât. Am crezut că o să arunci niște carne pe grătar sau niște carne tocată într-o oală și gata. Dar tu chiar ai gătit. Ți-a luat mult timp și ceva efort. Sunt uimită. Și uite și ce masă frumoasă ai aranjat.

Intră în sufragerie și înconjură masa.

– Nu te mulțumești cu puțin, nu-i așa?

– De ce nu m-am gândit la carne tocată? se întrebă el și luă sticla de vin ca să o deschidă. Am luat alb pentru că se potrivește cu puiul, dar nu știam de care îți place. Am auzit că ăsta e bun.

– Ai auzit?

– Nu știu prea multe despre vinuri. Am căutat informații despre el.

Ea luă paharul oferit de Carter, degustă și, în tot acest timp, nu îl scăpă din ochi.

– A meritat investigația.

– Mackensie, se aplecă el și își trecu buzele peste ale ei. Gata, mă simt mai bine.

– Decât?

– Probabil decât orice om de pe o rază de patruzeci de kilometri, pentru că ei nu te pot săruta în bucătărie.

– Mă uimești, Carter.

– Ăsta era și planul. Mai am de aranjat câteva chestii. Ia un loc.

– Pot să te ajut.

– Am un sistem. Cel puțin așa sper. Dacă vii tu, sistemul se schimbă. Am făcut o repetiție marți seara, așa că ar trebui să mă descurc.

– O repetiție?

Carter se întrebă de ce îi spusese asta, în timp ce ajusta focul de sub tigaie.

– Păi, ăăă, nu eram sigur cum o să meargă și cum să le fac pe toate să fie gata la timp. Așa că am făcut o repetiție cu mâncarea.

– O repetiție a cinei?

– Mai mult sau mai puțin. Soția lui Bob era la cercul de literatură, așa că el a venit pe la mine. Eu am gătit. Apoi, am mâncat. Prin urmare, totul ar trebui să fie în regulă. Cum au mers cercetările?

– Cercetările?

– Pentru prezentarea de luni.

– Sunt mai mult decât pregătită. Ceea ce e bine, pentru că, începând de mâine, avem un program plin. Am avut o ședință generală de dimineață și două repetiții după-amiază. Iar a doua a fost plină de peripeții, deoarece domnișoara de onoare și cavalerul de onoare s-au despărțit de curând, el înșelând-o cu partenera lui de afaceri, așa că nu își vorbesc.

– Și cum ați rezolvat problema?

– Ne-am purtat cu ei la fel de grijuliu ca și cu dinamita. Afacerea asta cu nunți nu e pentru fătălăi.

– Așa observ.

– Iar luni vom face o prezentare atât de bună, încât Doamna Seaman Furniture va sări în sus de bucurie.

– Seaman Furniture e clientul cu pricina?

– De fapt, fiica lui Seaman, dar mama plătește toate cheltuielile.

– Masa și scaunele pe care vom mânca sunt cumpărate de acolo. Poate ne poartă noroc.

Se așezară pe scaunele norocoase, la masa cu lumânări, vin și muzică. Mac realiză că i se făcea curte ca la carte și fără ascunzișuri.

Și îi plăcea enorm.

– Știi, Carter, îmi place atât de mult, încât nu mă mai simt atât de vinovată pentru că, din cauza mea, vei mânca de două ori același lucru săptămâna asta.

– Poți considera că sunt un fel de resturi îmbunătățite. Resturile sunt o parte importantă din meniu, în ceea ce mă privește.

Carter privi spre motanul care stătea lângă scaunul lui, holbându-se în sus, cu ochii lui galbeni, fără să clipească.

– Cred că și amicul tău își așteaptă resturile.

– Nu e obișnuit să mă vadă mâncând la masă. De obicei, mănânc în bucătărie, așa că e puțin confuz. Vrei să îl închid în altă cameră?

– Nu. Îmi plac pisicile. Chiar m-am măritat cu mai multe pisici.

– Nu știam. Să înțeleg că lucrurile nu au mers așa cum v-ați dorit.

– Depinde din ce punct de vedere privești. Am amintiri foarte plăcute din acele căsătorii, chiar dacă au fost scurte. Când eram copii, noi patru ne jucam de-a „Ziua Nunții". Foarte mult, râse ea peste paharul de vin. Cred că ne știam menirea de mici. Aveam costume și recuzită și fiecare juca

un alt rol. Ne măritam una cu alta, cu animale sau chi cu Del, dacă reușea să îl mituiască Parker.

– Fotografia din studioul tău. Cea cu fluturele.

– Aparatul de fotografiat a fost un cadou de la tat meu, probabil nepotrivit pentru vârsta mea. Bunica folosit cadoul ca motiv să îl vorbească de rău. Din nou O zi fierbinte de vară, când aș fi vrut să merg să înot, în loc să ne jucăm jocul ăsta. Parker m-a convins, declarân du-mă fotograful oficial al nunții, în loc de domnișoară de onoare. Nu am vrut să îmbrac rochia, așa că Parker mi schimbat rolul.

– Prevestitor.

– Probabil. Iar zborul uimitor al acelui fluture și toate celelalte elemente s-au transformat într-o revelație. Mi-am dat seama că pot nu doar să păstrez o amintire, un moment, o imagine, dar și că asta era ceea ce îmi doream să fac.

Mai luă o gură din pui.

– Pun pariu că te jucai cu Sherry de-a școala.

– Poate. Din când în când. O puteam mitui cu abțibilduri.

– Pe cine nu poți? Nu știu dacă am fost plictisitori sau norocoși pentru că am știut ce vrem să facem încă de tineri.

– De fapt, eu am crezut că doream să împart din înțelepciunea mea în sălile cu aer rarefiat de la Yale, timp în care să scriu un roman american măreț.

– Serios? Și de ce nu ai făcut asta? Sau ai făcut-o deja?

– Mi-am dat seama că îmi place să mă joc de-a școala.

Da, se gândi ea, chiar îi plăcea. Văzuse și ea.

– Ai scris romanul?

– Ăăă, lucrez la un roman, ca orice profesor de engleză care se respectă. Însă probabil că va fi în lucru toată viața mea.

– Ce ai scris?

– Am scris vreo două sute de pagini până acum.

– Nu, îl lovi ea ușor peste umăr. Despre ce e?

– Despre iubire, pierdere, sacrificiu, trădare și curaj. Știi tu, ca orice roman. M-am gândit că ar avea nevoie de o pisică cu trei picioare și, poate, de un palmier în ghiveci.

– Cum e personajul principal?

– Nu cred că te interesează cu adevărat.

– Nu te-aș întreba, dacă nu m-ar interesa. Cum e, ce face?

– Protagonistul este – probabil va fi un șoc pentru tine – profesor, spuse el și zâmbi, în timp ce îi mai puse vin în pahar, gândindu-se că putea să o ducă acasă cu masina. Și este trădat de o femeie, desigur.

– Desigur.

– Viața lui e distrusă, la fel și cariera, și sufletul lui. Dar trebuie să ia viața de la capăt, să găsească curajul de a repara ceea ce s-a stricat. Chiar are nevoie de palmierul din ghiveci.

– De ce l-a trădat?

– Pentru că el o iubea pe ea, dar nu o vedea. Ea l-a trădat, ca să o poată vedea. Cred.

– Iar pisica cu trei picioare ar putea fi o metaforă pentru sufletul lui rănit și pentru determinarea de a trăi cu acele cicatrici.

– E foarte bine. Ai lua nota zece.

– Acum, o întrebare importantă, spuse și se aplecă spre el. Include și sex, violență și limbaj indecent?

– Da.

– Îl cumpăr. Trebuie să îl termini. Nu e vreo zicală de genul: „Publică sau pieri", în lumea voastră?

– Nu trebuie să fie o carte neapărat. Am publicat articole, eseuri, nuvele, ca să țin departe pericolul ăsta.

– Nuvele? Serios?

– Ceva mic. Genul de lucrări care nu sunt cunoscute în afara cercului de prieteni. Tu ar trebui să îți publici fotografiile. Un album de artă.

– Mă mai gândesc la asta uneori. Probabil e ca și cu romanul. Tot amân. Parker a avut ideea de a scrie împreună ghiduri. Flori, torturi și fotografii pentru nunți. Cele mai exclusiviste modele.

– E o idee bună.

– Parker are rareori altfel de idei. Problema e găsirea unui timp comun de lucru la ceva ce ar atrage o editură care se ocupă cu astfel de cărți. Între timp, avem trei evenimente de organizat în trei zile, iar sâmbătă va fi o zi foarte grea. Ar trebui să vii și tu.

– La... la nunta cuiva. Nu aș putea. Nu am fost invitat.

– Poți face parte din personal, decise Mac pe loc. Chiar ne-ar fi de folos un bărbat cu capul pe umeri. La unele evenimente, mai folosesc câte un asistent, doar când am nevoie. De cele mai multe ori, prefer să nu fac asta. Dar sâmbătă chiar avem nevoie de unul, ca să ne purtăm cu grijă cu dinamita, mai ții minte. Oamenii cu care lucrez eu, de obicei, nu sunt disponibili. Ești angajat.

– Nu știu nimic despre fotografii.

– Știu eu. Tu o să îmi dai ce îți cer, o să aranjezi cadrele și o să îmi cari echipamentul când voi avea nevoie. Ai un costum închis la culoare? Care să nu fie din tweed?

– Da, dar...

Mac îi zâmbi ușor, seducător.

– Vom avea și tort.

– Aaa, atunci, alta e situația.

– Jack o să vină drept însoțitorul domnișoarei de onoare, ca să îl facă gelos pe nenorocitul ăla care a înșelat-o. Iar Del vine pentru că l-a obligat Jack. Tu îi cunoști. Ei ne cunosc pe noi, spuse ea, luând o îmbucătură din cartofi. Și vei putea mânca tort.

Nu îl atrăgea nimic din toate astea. Dar ideea de a petrece timpul cu ea, în loc să se gândească la cum ar petrece timpul cu ea, îi ajungea.

– O.K., dacă ești sigură că vrei să vin.

– Sâmbătă la ora trei. O să fie super.

– Și o să apuc să te văd și eu pe tine în habitatul natural.

– Da, așa e. Apropo de tort, nu prea mai pot să mănânc desert. Îmi iau revanșa pentru mâncarea asta grozavă spălând vasele.

– Nu, nu vreau să te deranjezi.

– Tu ai gătit cina, chiar de două ori. Eu strâng, în timp ce tu bei un brandy și fumezi un trabuc.

– Nu am nici brandy, nici trabuc.

Îl bătu pe umăr în timp ce se ridică.

– Un profesor de engleză ar trebui să recunoască o metaforă când o aude. Mai bea un pahar de vin, dacă tot nu conduci.

Îi turnă chiar ea un pahar, înainte de a strânge farfuriile.

– Mie chiar îmi place să spăl vasele. E singura treabă din casă care îmi place.

Umplu chiuveta cu apă fierbinte, găsi detergentul de vase în dulapul de sub ea și turnă peste oale și tigăi. Lui îi plăcea să stea acolo, privind-o făcând treburi simple, de zi cu zi. Și spera ca ea să nu spună nimic important, pentru că mintea lui nu mai era prea limpede.

Nu avea nimic de-a face cu vinul, ci cu el, așa cum și-o imagina pe ea acolo, spălând vasele și săptămâna următoare, și luna viitoare. Anul viitor. Și-o imagina acolo, luând masa cu el.

Prea departe, prea repede, știa. Dar nu putea să se abțină. Pasiunea se aprinsese rapid în el și simțea că se transformă prea repede în iubire.

– Unde sunt prosoapele de bucătărie?

– Poftim? Scuze.

– Prosoapele de bucătărie, spuse ea și deschise un sertar la nimereală.

– Nu, nu acolo. În cealaltă parte. Le iau eu.

Carter se ridică, deschise dulapul din dreapta și luă un prosop.

– Hai, că șterg eu tigăile, îi spuse el.

Când se întoarse, simți cum i se taie picioarele.

Mac stătea în fața lui, citind lista lui Bob.

– Ai o listă.

– Nu. Da. Nu e a mea. Vreau să spun, da, e a mea, dar nu am scris-o eu. Nu am făcut-o eu. Doamne!

Cu o expresie gânditoare, Mac continuă să o citească.

– E foarte detaliată.

– Bob. L-ai cunoscut. E nebun. Nu cred că ți-am spus asta când ți l-am prezentat.

– Are liniuțe.

– Știu. Știu. Îmi pare rău. Vrea neapărat să fie Cyrano. Adică...

Ea ridică privirea de pe hârtie și se uită fix în ochii lui.

– M-am prins de faza cu Cyrano, Carter.

– Da, desigur. S-a căsătorit acum vreo doi ani și așteaptă un copil.

– Felicitări pentru el.

– Are o idee fixă să mă ajute, ăăă, în privința asta. Mi-a adus lista marți. Ți-am spus că a venit marți la cină, nu?

– Pentru repetiție.

– Da, exact, pentru repetiție. Ar fi trebuit să o arunc după ce a plecat, dar, în schimb, am băgat-o în sertar. Pentru...

– Orice eventualitate? Ca rezervă.

– Da, și nu am nici o scuză. Nu pot să te învinuiesc dacă te superi.

Mac îl privi din nou.

– Ți se pare că sunt supărată?

– Ăăă... Nu, dacă tot mă întrebi, nu mi se pare. Ceea ce e bine. Adică, simt o ușurare. Ai spune că ești... amuzată?

– Poate, răspunse ea. După Lista lui Bob suntem în program.

– Nu am urmat lista lui. Pe cuvântul meu de onoare, spuse el și ridică mâna, ca și cum depunea un jurământ.

Am propria listă. O listă imaginară. Iar acum îmi dau seama că sună la fel de tâmpit.

– Și cum stăm, după lista ta?

Mac zâmbi, dar el nu putu să înțeleagă ce se ascundea sub acel zâmbet. Putea fi cu subînțeles.

– Bine, stăm bine. Ce zici, mâncăm niște tort?

Ea îi făcu semn din deget să nu îi ia foaia, când el se întinse după ea.

– Văd că trebuia doar să strângem vasele. Asta doar dacă, văd că e scris în paranteze, nu mi s-ar părea că ar fi ceva dezordonat. Bob crede – și îl cunoaștem pe Bob – că spălatul vaselor împreună, dacă e necesar, ar putea fi considerat preludiu.

Împietrit, Carter închise ochii și îi spuse:

– Mai bine, omoară-mă. Te rog.

– Îmi pare rău, dar nu e trecut pe listă. Lista spune că, după ce te asiguri că ai pus muzica potrivită – printre sugestii se numără Barry White –, trebuie să dansezi cu mine. Ca locuri pentru dans, se acceptă și bucătăria, și sufrageria. Un dans lent, partea cu seducția partenerei. Consideră că ar trebui să poți să-ți dai seama în această etapă dacă aș fi disponibilă să mergem în dormitor.

– Vrei să îl omor eu pe el? M-am gândit la asta.

– Nu îl aud pe Barry White.

– Nu cred că am muzica lui... Și chiar dacă o aveam, nu aș fi... Ți-am mai spus că Bob e nebun?

– Știi ce mă întreb, Carter? spuse ea, privindu-l și punând lista pe blatul de la bucătărie. Mă întreb de ce nu dansezi cu mine.

Mac făcu un pas spre el, își ridică brațele și le puse în jurul gâtului lui.

– Nu vrem să îl dezamăgim pe Bob, nu?

– E un prieten foarte bun, spuse el și își rezemă obrazul pe capul ei, ca și cum toate problemele s-ar fi rezolvat. Nu sunt un dansator foarte bun. Am picioarele prea mari. Dacă te calc...

Ea își întinse fața spre a lui.

– Taci și sărută-mă, Carter.

– Asta pot să fac.

Legănându-se, Carter îi acoperi gura cu a lui. Lent și liniștit, potrivit cu momentul. Se învârtiră cu grijă în timp ce degetele ei alunecară în ale lui, iar oftatul ei îi trezi simțurile.

Mac întoarse capul, mângâindu-i maxilarul cu buzele.

– Carter?

– Mmm?

– Dacă ai fi atent, ar trebui să îți dai seama că sunt disponibilă, îi spuse ea, privindu-l fix în ochi în timp ce îl sărută. De ce nu mă duci în dormitor?

Făcu un pas în spate și întinse mâna spre el.

– Dacă mă dorești.

El îi luă mâna și i-o duse la buze.

– Mi se pare că mi-am petrecut toată viața dorindu-te.

O scoase din bucătărie. La baza scărilor, trebui să se oprească și să o sărute din nou. Se întrebă dacă vinul, dorințele, imaginile se pierdeau și în capul ei, la fel ca în al lui.

O conduse sus, cu pulsul crescând la fiecare treaptă.

– M-am gândit la flori și lumânări, în cazul în care... spuse el când intrară în dormitor. Apoi, m-am gândit, și, de obicei, nu sunt superstițios, că așa poate aș cobi. Iar eu te voiam mult prea mult aici ca să risc. Te voiam în patul meu.

– Cuvintele astea îmi plac mai mult decât oricare lumânare sau floare, crede-mă.

„La fel și casa", gândi ea. Camera i se potrivea. Linii simple, culori liniștite și spații ordonate.

– Și eu voiam să fiu aici. Voiam să fiu în patul tău.

Mergând spre perete, văzu atârnată fotografia cu pasărea-cardinal roșie. Emoționată, se întoarse să îl privească și realiză că îl dorea mai mult decât își imaginase vreodată.

Încet, începu să își deschidă nasturii de la cămașă.

– Nu. Te rog. Vreau să te dezbrac eu. Dacă nu te superi.

Mac își lăsă mâinile să cadă ușor.

– Nu, nu mă supăr.

Carter se întinse și aprinse lampa de pe noptieră.

– Și vreau să te văd în timp ce fac asta.

Își trecu o mână pe obrazul ei, și apoi pe toată lungimea corpului ei, trăgând-o spre el.

Apoi gura lui o cuprinse pe a ei.

capitolul 11

Mai fusese sărutată așa înainte? În așa fel încât unirea buzelor, a limbilor să-i facă tot corpul să vibreze? Mai fusese vreodată sedusă atât de complet de cuvinte și de un singur sărut minunat?

Când se răsturnase oare situația? Crezuse că va trebui să îl seducă ea, să îl bage în dormitor, și apoi, în pat. Se gândise să fie totul ușor și liniștit, la fel ca seara, pentru simplul scop de a se elibera de dorința adunată în ea când era în preajma lui.

Ar fi trebuit să fie simplu.

Dar nu era.

O atinse cu buzele pe obraji, pe sprânceană, apoi ochii lui albaștri și calmi o priviră în timp ce îi descheia cămașa. Abia o atingea, iar ea nu putea să își elibereze aerul din plămâni. Abia o atingea, și totuși, controlul trecea din mâinile ei în mâinile lui.

Stătea acolo, în lumina difuză, cu ochii pe ea, iar ei nu îi păsa.

Cu cămașa descheiată, el își trecu degetul pe claviculă, apoi în jos peste sâni. Doar o șoaptă, o atingere suavă. Dar pielea ei tremura.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu.

Iar el zâmbi.

– Atunci...

El îi împinse ușor cămașa de pe umeri și o lăsă să cadă pe podea.

– Frumos, murmură, atingând ușor cupele dantelate ale sutienului.

Mac lăsă aerul să iasă din piept, dar i se puse un nod în gât și își ținu iar respirația.

– Carter, mă faci să mă simt neputincioasă.

– Ador ochii tăi. Mări magice, răspunse el, trecându-și degetele peste trunchiul ei, apoi urcând, coborând, lăsând în urmă mici de senzații sclipitoare în urma lor. Mi-am dorit să te privesc când te ating. Uite așa.

Explora încet, sigur. Dune și văi, unduiri și unghiuri. În timp ce corpul ei tremura de plăcere, el îi deschise nasturele de la pantaloni și îi desfăcu fermoarul.

Din nou, își plimbă degetele de pe talie în jos, centimetru cu centimetru. Pantalonii îi alunecară de pe șolduri, pe picioare.

– Vino, spuse el și îi luă mâna. Pășește.

Ea ascultă ca o femeie în transă și simți pulsul luând-o razna, în timp ce privirea lui se îndreptă în jos, la fel ca mâinile. Încet. Zâmbi.

– Îmi plac cizmele tale.

Mac se uită la cizmele mulate, cu toc subțire, asortate în acel moment doar cu sutienul și chiloții.

– E o adevărată ținută.

Zâmbind, Carter își băgă degetele în banda de la chiloții ei, iar când o trase și îi lipi corpul de al lui, ea reuși să spună doar: „Ah, Doamne".

De data aceasta, gura lui o întâlni pe a ei, plină de pasiune, fierbinte. Chiar când Mac era pe cale să se topească, o întoarse cu spatele spre el. O prinse ușor cu dinții de curbura gâtului, iar ea își lăsă capul pe spate.

Carter își lăsă mâna liberă să se plimbe peste pielea ei moale, peste unghiuri și unduiri, în timp ce își descheie propria cămașă. Când pieile lor se atinseră, Mac își puse brațul în jurul gâtului lui, iar trupul ei începu să se miște în același ritm cu al lui.

Nu prea repede, își reaminti el. Voia să savureze fiecare moment, fiecare atingere, fiecare respirație. O avea în brațele lui pe Mackensie.

Inima ei bătea cu putere sub mâna lui, și această simplă idee i se părea un miracol. Ea era cu el, îl simțea, îl dorea, iar în seara aceasta, în sfârșit, visurile băiatului, dorințele bărbatului vor fi eclipsate de realitatea femeii.

Carter își scoase pantofii cu picioarele, savurând gustul și textura spatelui ei. Prinse breteaua de la sutien în dinți și o împinse deoparte, ca să poată simți unduirea plăcută, foarte plăcută, a umerilor ei.

Ea se arcui în fața lui, trepidând.

Plăcere, se gândi el, atât de multă plăcere de oferit și de primit. Își dorea să o satisfacă, să o sature de senzații și să o privească cum le primește. În timp ce propriile nevoi pocneau în interiorul lui, îi desfăcu sutienul, chiar când mâna lui trecu tandru peste dantela chiloților ei. Îi simți coapsa interioară și o mângâie tandru, o atingere ușoară cu vârful degetului pe sub dantelă.

– Carter, suspină ea, cu mâna pe a lui, încurajându-l.

Însă el se retrase și o întoarse iar cu fața spre el.

– Îmi pare rău. Nu am terminat.

În ochii ei magici se vedea acum furtuna, iar pielea ca de porțelan se îmbujorase de pasiune. Pentru el, se gândi Carter. Un alt miracol. Ea se întinse după el, cuprinzându-i gura într-un sărut disperat.

„Așteaptă", își spuse el, în timp ce sângele îi zvâcnea în vene. „Așteaptă, mai am."

O îndreptă ușor spre pat și se întinse alături de ea.

– Cizmele, spuse ea.

– Îmi plac, răspunse el și o sărută pe sâni.

Trupul ei tremura și strălucea, o durea și ofta. Mintea ei se golise de orice altceva în afară de el și de ce îi făcea el.

Mâini ușoare și buze pricepute îi acopereau corpul de plăcere, strat după strat, până când nu mai putu să respire prin ele.

– Nu pot. Nu pot.

– E O.K.

Degetul lui alunecă în jos, peste ea, în ea.

Valurile fură sfâșiate cu o explozie de ușurare.

În timp ce corpul ei se cutremura de plăcere, el își plimbă buzele în jos și își folosi gura ca să o distrugă. Ea se clătină și căzu. Atât de repede, atât de repede. Atât de mult, în timp ce senzațiile erau fără oprire, până când totul deveni o umbră, și lumină, și mișcări nebune. O mare de sentimente o inundă, o furtună în interiorul ei, împingând-o spre disperare, până când străpunse ultimul val.

Când el o pătrunse în sfârșit, gemură împreună.

Ea se arcui, aproape rupând lesa tot mai subțire care o ținea sub control. El o privi în ochi, acum întunecați, clipitori, în timp ce oferea plăcere pentru amândoi cu mișcări lungi, lente. O simți cum se înalță, o privi cum se înalță, se adânci în ea.

– Mackensie, spuse el și se lăsă absorbit de privirea ei, de trupul ei, înecându-se.

Se simțea de parcă era beată și drogată, încât până și degetele de la picioare i se păreau grele. Aerul îi intra și îi ieșea din plămâni din nou, ceea ce era un lucru bun. Era destul de sigură că se oprise din respirat de mai multe ori, în timp ce Carter...

O anihilase, decise ea.

Chiar și acum, când el stătea întins pe ea, ca un om lovit, iar inimile le băteau la unison, ca două mingi de tenis frenetice, el îi atinse ușor gâtul cu buzele.

– Ești bine? o întrebă.

Bine? Era nebun? Erai bine dacă alunecai pe gheață și reușeai să nu îți rupi un picior. Erai bine dacă intrai în cada cu apă fierbinte, după o zi grea de muncă.

Nu erai *bine* când tot sistemul îți era întors pe dos, și apoi pus la loc.

– Da, spuse ea în lipsa altui răspuns. Tu?

– Mmm. Mackensie e goală în pat cu mine. Sunt foarte bine.

– Încă mai am cizmele în picioare.

– Da. Chiar mai bine. Scuze, m-am lăsat cu toată greutatea pe tine, spuse el și se întoarse, strângând-o lângă el.

– Carter, ești aproape la fel de slab ca mine. Nu ești greu.

– Știu. La chestia că sunt slab mă refer. Sunt așa de când mă știu. Cor... Cineva m-a convins o dată să merg la sală, la un antrenor personal. Dar cine are timp pentru asta? ADN-ul meu nu include și mușchi.

– Ai un corp foarte atrăgător. Să nu lași pe alții să îți spună altceva. Și e foarte rezistent.

– M-am păstrat pentru tine, zâmbi el și îi studie chipul. Ești atât de frumoasă.

– Nu sunt. Știu, pentru că de asta mă ocup. Am o față interesantă, pe care o pot pune în valoare. Am o constituție slăbănoagă, destul de tonifiată de la... ei bine, mai mult de la gândul că merg la sală decât de la mersul propriu-zis. E ca un umeraș. Hainele arată destul de bine pe el. Altfel, sunt doar sârme.

– Ești frumoasă. Să nu... îi lași pe alții să spună altceva. Scuze, nu mă pot abține.

Ea râse și se cuibări lângă el.

– Da, domnule profesor.

– Ai fost frumoasă dintotdeauna. Ai părul roșu și ochii de culoarea mării. Și gropițe în obraji.

Carter se gândi că, dacă mai stăteau cincisprezece minute, putea să o ia în brațe și să o vadă cum se arcuiește din nou.

Ea își ridică puțin capul și îi zâmbi. Ochii lui erau închiși, iar fața îi era relaxată. Se gândi că așa arăta și când dormea. Dacă s-ar fi trezit dimineața lângă el, așa ar fi arătat.

Încetișor, trasă o linie cu degetul pe maxilarul lui.

– De la ce e cicatricea asta interesantă de aici?

– O săritură greșită peste un gard.

– Fugeai de strigoi – precum căpitanul Jack Sparrow?

– Aș vrea eu. Pun pariu că îți place de Johnny Depp.

– Sunt în viață. Sunt femeie. Următoarea întrebare.

– El transcende generațiile. E interesant. Femeile mature îl consideră irezistibil din punct de vedere sexual, la fel ca adolescentele de la orele mele.

– Eu l-am văzut prima. Dar să știi că, în momentul ăsta, un alt bărbat mi se pare irezistibil din punct de vedere sexual. O săritură greșită peste un gard, îi dădu ea un indiciu și zâmbi.

– Aaa, asta. Fugeam de niște copii care căutau să se amuze bătându-mă. A trebuit să mă cațăr pe un gard și, în felul meu grațios și agil, care, din păcate, nu seamănă cu cel al piraților sau al actorilor care îi joacă, am reușit să alunec. M-am zgâriat într-o sârmă.

– Auuu. Când s-a întâmplat?

– Săptămâna trecută.

Chicotind, Mac se urcă pe el.

– Pitici nenorociți.

– Așa erau. Aveam zece ani, dar ei erau niște pitici nenorociți.

– Ai reușit să scapi de ei.

– Atunci da.

O trase de șuvițele scurte de păr, pentru a o săruta. Oftând de plăcere, Mac se așeză cu capul pe curbura umărului său.

Era atât de plăcut să stea cuibăriți așa. Piele pe piele, cu bătăile liniștite ale inimii la unison și cu fiecare centimetru pătrat din corpul ei alintat perfect de un bărbat pe care îl găsea ridicol de atrăgător, din toate punctele de vedere.

Ar fi putut să stea așa, exact așa, ore întregi. Zile. Adormită, și caldă, și îmbârligată cu deliciosul Carter Maguire. Iar dimineața ar fi putut...

Mac deschise ochii larg. Ce prostii tot debita? Ce tot făcea? Dimineața? Ore și zile? Impulsul de panică o făcu să se ridice.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce? A, nimic. Nimic. Ce ar fi putut să se întâmple?

Se ridică și el, lent și sexy, în timp ce inima și hormonii ei prevesteau dezastru.

Trebuia să plece. Să plece atunci. Înapoi la realitate. Înapoi la normalitate, înainte să facă ceva prostesc și să se îndrăgostească.

– Doar... Doamne, ia uite cât e ceasul! Trebuie să plec.

– Să pleci? Dar...

– A fost minunat. Totul... chiar minunat. „Doamne Iisuse, nu am decât cizmele pe mine." Am pierdut noțiunea timpului. E târziu.

Vizibil derutat, Carter se uită la ceas.

– Nu chiar. Nu...

– E zi de lucru, spuse ea, încercând cu disperare să nu se agite prea tare în timp ce își căuta lenjeria, deși panica o cuprinsese deja.

Unde îi era sutienul, unde îi era sutienul?

„La dracu' cu sutienul!"

– Mai am o sută de mii de lucruri de făcut. Mâine trebuie să încep devreme.

– O să pun alarma să sune. Oricum, eu mă trezesc la șase. Rămâi, Mackensie.

– Chiar mi-ar fi plăcut să pot rămâne. Serios.

De câte ori putea spune „serios" în cinci minute? Urma să bată un record.

– Da, dar mă cheamă datoria. Nu, nu te ridica.

„Te rog, te rog, nu te ridica", se gândi ea în timp ce Carter se dădea jos din pat.

– Rămâi, spuse el și o atinse pe obraz în timp ce ea își punea cămașa. Vreau să dorm cu tine.

– Cred că tocmai am făcut asta, adăugă ea, zâmbind larg.

– Să dorm.

– Of, ești foarte drăguț, Carter. Mi-ar plăcea, dar o lăsăm pe altă dată. Trei evenimente, prezentare. Sunt

foarte ocupată, continuă ea și îl sărută. Trebuie să fug. Mă rog pentru tot. Te sun eu.

Și dispăru.

Of, era o persoană oribilă. O nebună, se gândea Mac în timp ce conducea spre casă. Probabil că urma să ajungă în iad. O merita. Dar făcuse ce trebuia, cea mai bună variantă. Pentru ea, dar și pentru Carter.

Cu siguranță pentru Carter, își spuse ea.

Să se ducă în iad? Ridicol. Ar fi trebuit să primească o medalie sau ar fi trebuit să îi ridice o nenorocită de statuie pentru că făcuse ce trebuia.

Făcuse ce trebuia și gata. Acum, totul urma să fie bine. Totul va fi bine.

Perfect, ar fi putut spune.

Văzu luminile aprinse în aripa centrală a conacului și îi mulțumi lui Dumnezeu. Parker și Laurel o vor aproba. Îi vor susține decizia. De asta avea nevoie, se gândi și puse o frână cu scârțâituri în dreptul semaforului din fața casei. Doar o mică încurajare de la prietenele sale, astfel încât să îi dispară senzația de rău din stomac.

Dădu buzna în casă și alergă în sus pe scări, strigând-o pe Parker.

– Suntem toate aici, spuse Parker și ieși pe hol. Da' ce-ai pățit? Ai făcut vreun accident?

– Nu, am făcut totul dinadins. Sau poate nu. Era și o listă.

– O.K. Evident, nu ești rănită. Suntem în camera mea, revizuim ultimele detalii, dacă tot ne-am strâns toate.

– E și Emma?

– Da.

– Bine, bine, chiar mai bine.

Trecu pe lângă Parker și intră în camera unde Laurel și Emma erau înconjurate de prăjituri, ceai și dosare.

– Hei. Chiar vorbeam despre reacția ta de dimineață, spuse Laurel și aruncă un creion pe jos. Ne gândeam să instalăm o cameră video.

– Cum a fost la cină? întrebă Emma.

– Am plecat. Pur și simplu, am plecat, răspunse Mac, cu privirea cam pierdută, în timp ce își scotea haina. Și tu ai fi făcut la fel.

– Uau, așa de „bine" a fost? întrebă Laurel și luă farfuria. Ia o prăjitură.

– Nu, nu. A făcut o repetiție marți. Vă dați seama? Iar masa din seara asta a fost minunată, cu lumânări și sos de vin.

– Sos de vin, bolborosi Parker și se așeză. Mulțumește-i lui Dumnezeu că ai ieșit de acolo în viață. Ar trebui să anunțăm poliția.

– O.K., stați puțin, nu înțelegeți toată chestia.

În încercarea de a se liniști, Mac respiră adânc de câteva ori. Nu o ajută cu nimic, dar continuă:

– A depus mult efort și totul a fost minunat. Și distractiv. Iar Bob a făcut o listă.

– Cine dracu' e Bob? întrebă Laurel.

– Nu contează, dar Carter s-a rușinat foarte tare. E atât de drăguț. I se înroșesc vârfurile urechilor.

– Uuuu, adăugă Emma.

– *Știu*. Ce pot să fac? Sunt foarte confuză. A trebuit să mă culc cu el.

– Știu cum e când i se înroșesc unui tip urechile. Încep să îmi smulg hainele de pe mine, spuse Laurel, și pentru că Mac tot refuzase să ia o prăjitură, mai luă ea una. Deci, ați făcut sex.

– Nu am făcut sex. Am făcut cel mai minunat, uimitor, amețitor și copleșitor sex din istoria planetei.

– Devine interesant, zise Parker și se făcu mai comodă, punând picior peste picior. Adică, sex tandru, lent, cu lacrimi de emoție sau sex sălbatic, cu scârțâieli de pat?

– A fost... Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt așa.

Se așeză pe brațul fotoliului lui Parker, privind fix spre focul din șemineu și încercând să își găsească cuvintele.

– E ca și cum ai ști că tu ești centrul universului, singurul lucru pe care îl vede. Nimic altceva în afară de tine. E și tandru, și sălbatic, terifiant și uimitor. E persoana aceea care nu vede pe nimeni altcineva în afară de tine. Când te atinge, nu mai e altcineva decât el.

Urmară trei oftaturi și un moment de liniște.

– Și de ce nu ești în pat, în brațele lui acum? întrebă Emma.

– Păi, Dumnezeule, exclamă Mac și se întoarse ca să o poată privi pe Emma. Nu ai auzit tot ce am spus până acum?

– Am auzit, mi-am imaginat, te-am invidiat.

– A trebuit să plec. Îmi doream să rămân, deci a trebuit să plec, spuse Mac și se ridică în picioare, gesticulând puternic. Mi-aș fi dorit să rămân ghemuită lângă el. Aș fi vrut să *trăiesc* în patul ăla nenorocit, așa că a trebuit să plec.

– Te-ai panicat, spuse Parker calmă.

– Normal că m-am panicat. Cine nu s-ar fi panicat? E atât de drăguț, și de somnoros, și de satisfăcut, cu mica lui cicatrice, de când a sărit un gard.

– Carter sare garduri? întrebă Emma.

– Nu, nu contează. Ne abatem de la subiect. Vă spun, parcă eram hipnotizată sau drogată. A trebuit să plec de acolo. Și, vai, Doamne, m-am purtat ca un bărbat.

În timp ce întreaga seară i se derula în minte, Mac își acoperi fața cu mâinile și continuă:

– Genul de tip care se dă jos de pe tine, se ridică în picioare și spune: „A fost super, iubito. Mâine mă trezesc devreme. Te sun".

– Of, Mac, nu ai făcut asta.

Mac o amenință pe Emma cu degetul.

– A *trebuit* să fac asta. E vorba despre autoconservare. Și despre Carter-prezervare. Ar fi trebuit să scap de dormit după ce am făcut sex. Nu să mi-l doresc și mai tare. E prea mult pentru mine, atâta tot. E dulce și simpatic, deștept și bun. E sexy și are ochelarii ăia irezistibili. Și i se mai înroșesc urechile. Adoră să predea. L-am privit în timp ce se afla la oră și e... Toate astea se adună aici, spuse Mac frecându-se cu o mână între sâni. Toate aceste sentimente și nevoi se blochează aici.

Apucă cea mai apropiată cană de ceai și o bău până la fund.

– E atent. Mă ascultă și ia în considerare ceea ce spun. Mă face să gândesc.

– E clar, trebuie să îl oprim, spuse Laurel și dădu dezaprobator din cap. Mac, scumpo, te-ai îndrăgostit de el.

– Asta nu e o posibilitate. De ce crezi că am plecat așa cum am plecat? E ca și cum ai cădea pe nisipuri mișcătoare. Dar niște nisipuri mișcătoare moi, calde și drăguțe. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Nu cred în lucrurile astea. Nu durează. E doar momentul, sau mai multe momente, până când totul începe să meargă în jos, se erodează, pălește. Dumnezeule, câte nunți am organizat aici, în care mirii erau la a doua căsătorie. La naiba, am avut parte și de unii care erau la a treia căsătorie. Cine are nevoie de așa ceva? Știu cum e când se destramă totul. Nu merită.

– Hai să punem totul într-o altă lumină, sugeră Laurel. Îți e frică să te îndrăgostești de bărbatul pe care tocmai l-ai descris drept Mary Poppins al bărbaților. Adică, perfect din toate punctele de vedere, explică ea când văzu privirile întrebătoare din jur. Te-ai panicat și ai fugit după ce ai avut, din câte se pare, o partidă de sex asemănătoare unei revelații religioase, cu un tip pe care îl respecți și îl admiri, și de care ești atrasă, și toate astea doar pentru că mama ta e o mare curvă.

– Laurel!

– Nu, dădu Mac din cap spre Emma. Așa e. Mama e o mare curvă. Dar ea nu se consideră așa, fapt care îmi dă dreptate. Ea se vede ca o căutătoare a iubirii eterne. Mai degrabă e vorba despre bani, statut și siguranță, dar ea se jură că nu caută mai mult decât iubire. Tata s-a îndepărtat de ea, lucru pentru care nu pot să îl învinuiesc, și de mine – lucru pentru care sunt îndreptățită să o fac –, însă nu merita să depună atâta efort.

– Tu nu trebuie să fii ca ei, Mac, spuse Parker liniștită.

– Nu. Știu. Și poate e sumbru să mă gândesc că nu sunt doar o excepție de la regulă. Dar mie așa mi se pare. Și îmi place viața mea de acum, îmi place încotro merge.

Mai liniștită, se așeză din nou.

– Carter e un bărbat serios. Lăsând toate celelalte aspecte deoparte, e un bărbat serios, cu o gândire tradițională. Doar că e foarte atras de mine, atât. O atracție care durează de mulți ani. Dacă scap lucrurile de sub control, o să înceapă să se gândească să ne angajeze pentru eveniment. O să ajungă să o întrebe pe Parker de unde să cumpere inelul. Nu pot să îi fac asta. Am procedat corect când am plecat. Mai bine terminăm toată povestea asta acum, decât...

– Să riști să fii fericită alături de cineva care e înnebunit după tine? sugeră Emma.

– Bine, dacă pui problema așa... da. În momentul de față, așa e.

– Mi-l dai mie?

Mac îi aruncă o privire tăioasă lui Laurel.

– Nu e amuzant.

– Nu, chiar nu e.

– Știi ce mi se pare mie în momentul de față? întrebă Emma, studiind-o pe Mac cu ochii ei negri și mari. Pentru că până acum nu a mai fost nimeni așa de înnebunit după tine, nu într-un fel care să conteze, totul este prea real, iar tu nu ai simțit asta pentru nimeni. Știu asta, pentru că și eu sunt în aceeași poziție; aș spune că toate suntem.

La mine, diferența e că eu tot sper să mi se întâmple așa ceva.

– Iată și motivul pentru întâlnirile în serie.

– Termină, Laurel, îi spuse Parker.

– Ai dreptate. Scuze. Fac pe deșteapta, pentru că sunt geloasă. Până în măduva oaselor. Nimeni nu a avut ochi doar pe mine.

– Dar pe mine mă vede prin filtrul unei iubiri mai vechi.

– Nu îl cunosc la fel de bine ca tine, în sensul biblic sau în orice alt sens, dar cred că e mai deștept de atât.

– Iubirea și inteligența nu merg mână în mână.

– Nu, spuse Laurel și ridică un braț spre Mac. Uite și dovada vie. Ești îndrăgostită până peste cap de tipul ăsta.

– Nu mă ajuți deloc. Parker?

– Ți-e teamă că o să îl rănești. Asta pentru că e un tip de treabă și îl vei călca în picioare, înainte de a-i frânge inima și de a-l lăsa distrus în bucățele.

– Sună cam dramatic, dar da, cam asta ar fi.

– Și ești hotărâtă să crezi că ești incapabilă să te implici într-o relație matură și serioasă. Nu doar că tu consideri că nu meriți să fii iubită, dar te îndoiești că ai curajul și puterea de a lupta pentru menținerea relației.

– Ești puțin cam dură, dar...

– Cred că îl subestimezi. Și pe tine, continuă Parker și se ridică, luând de pe șemineu o poză într-o ramă din argint. Îți amintești?

Mac luă poza părinților lui Parker, surprinși râzând într-o îmbrățișare, cu ochii plini de bucurie, de viață, de celălalt.

– Normal că îmi amintesc.

– Ai făcut poza asta cu câteva luni înainte să moară. Dintre toate pozele cu ei, asta e preferata mea. Știi de ce?

Ochii lui Mac se umeziră privind poza. Ca întotdeauna.

– Poți vedea cât de mult se iubeau, continuă Parker. Cât de fericiți se făceau unul pe celălalt. Se certau,

ie clondăneau și cred că aveau și momente când se sătu-
au unul de celălalt. Dar tot se iubeau. Au reușit să țină o
ulție jumătate din viețile lor. Tu ai surprins asta în poză.
Pentru că tu ai văzut asta. Tu ai văzut asta în ei.

– Au fost două persoane excepționale.

– Și tu ești la fel. Nu îmi pierd timpul cu prieteni care
nu sunt excepționali, spuse Parker și puse poza înapoi pe
geamineu. Respiră adânc, Mac. Iubirea e înfricoșătoare și,
uneori, trecătoare. Dar merită orice risc. Merită chiar și
suferința.

Mac nu era sigură. Cum putea cineva să fie sigur? Însă știa că singurul lucru pe care îl putea face, pe care trebuia să îl facă, era să lase toate grijile deoparte și să se ocupe de muncă. Partenerele, afacerea, clienții depindeau de munca ei. Trebuia să se liniștească și să fie atentă la priorități.

Somnul e un sfetnic bun, decise ea, mai ales că dimineață se va trezi devreme. Și se va concentra sută la sută și cu profesionalism asupra nevoilor clienților ei.

Petrecu o noapte agitată, certându-se cu sine însăși, și apoi se gândi, cu un gust amar, că nu mai pierduse o noapte gândindu-se la un bărbat de când avea șaisprezece ani.

Făcu o cafea atât de tare, încât o simți prin tot corpul, de la prima înghițitură. Dar, astfel, reuși să acopere oboseala cu un strat de cofeină. Pentru că tartele la cutie păreau să indice că avea apetitul și stabilitatea emoțională ale unui copil de șase ani, pregăti un mic dejun potrivit, după părerea ei, pentru un adult: iaurt, fructe proaspete și o brioșă furată de la Laurel.

După ce spălă vasele ca la carte, se uită din nou pe notițele pentru evenimentul din acea zi și își verifică echipamentul. Un eveniment relativ mic, cugetă ea, în timp ce își alegea obiectivele. O singură domnișoară de onoare. Clientul voia intimitate, simplitate.

Știa că mireasa alesese să poarte o rochie lungă albă și o pălărie foarte elegantă, în locul voalului. Avea un buchet cu trei gardenii albe, cu tulpinile înfășurate într-o panglică din mătase.

Toate erau alegeri bune, după părerea lui Mac, deoarece pentru amândoi era a doua căsătorie.

„Vezi?"

– Nu începe iar cu chestia asta, murmură ea.

Tatăl miresei urma să o conducă la altar, dar sărea un peste partea cu „predatul" miresei. Normal, pentru că fusese deja „predată".

După ce își luă echipamentul, programul evenimentului și notițele, se uită la ceas. Mai avea destul timp să își verifice e-mailul.

Deschise calculatorul, verifică și dădu imediat cu ochii peste un e-mail nedeschis, primit de la *MaguireC101*. Într-o clipă, se îndepărtă de la birou și începu să se plimbe prin studio.

Intră din nou în bucătărie, vânând o altă cană de cafea tare.

Nu era necesar să deschidă mesajul acum. De fapt, nu trebuia să îl deschidă acum. Trebuia să rămână concentrată asupra a ceea ce avea de făcut, nu? Era cel mai responsabil lucru pe care îl putea face. O decizie matură, precum iaurtul și fructele proaspete.

Nu putea fi ceva urgent. Ar fi sunat dacă ar fi avut ceva urgent de spus. Sau de discutat.

Cum ar fi, „de ce m-ai lăsat baltă după ce te-am lăsat eu lată"?

Nu că ar vorbi vreodată Carter în felul ăsta.

Cel mai bine ar fi să se ducă sus, să facă un duș, să se îmbrace și să meargă în casa cea mare pentru repetiție și pregătiri. Nu avea timp pentru chestii...

– Da, bine... Pe cine încerci să păcălești?

Se întoarse la calculator și deschise e-mailul de la Carter.

Mackensie,

Am luat adresa de e-mail de pe cartea ta de vizită. Sper să nu te superi că îți scriu. Știind cât de ocupată o să fii astăzi, nu am vrut să te sun și să te deranjez.

Vreau să îți spun, în primul rând, cât de mult mi-a plăcut noaptea trecută. Casa mea pare mai luminoasă și mai plină astăzi, pentru că ai fost tu aici.

– Of, Doamne, Carter!

De asemenea, aș vrea să îți mulțumesc din partea lui Bob, a soției acestuia și a copilului lor încă nenăscut, pentru că nu mai trebuie să îl omor. Îți e dator.

Iar în ultimul rând, în caz că ai căutat-o, am găsit o mănușă de-a ta în hol. Probabil ți-a căzut când ți-ai pus haina în cuier. Inițial, am vrut să te rog să mă lași să o păstrez ca amintire, așa cum femeile din perioada medievală păstrau obiecte de la cavalerii lor. Totuși, după ce m-am gândit mai mult, mi s-a părut o idee cam înfricoșătoare, chiar și pentru mine.

O să te mai contactez.

Până atunci, sper ca evenimentul de azi să decurgă bine. Cele mai bune urări pentru miri.

Carter

– Aoleu!

Gândindu-se că acest Carter Maguire era ca un drog pentru organismul ei, citi din nou mesajul de la început până la sfârșit. Apoi, deși se simți prost pentru ce urma să facă, îl imprimă. Îl luă sus și îl ascunse într-un sertar.

capitolul 12

Până sâmbătă dimineață, Mac simți că își găsise echilibrul din nou. Evenimentul de vineri nu doar că decursese fără probleme, dar le asigurase un eveniment nou. Părinții mirelui rezervaseră domeniul pentru aniversarea nunții lor, în noiembrie, anul următor.

Pe lângă toate astea, avusese parte de o mireasă veselă și fără emoții, pe care o fotografiase cu cea mai mare ușurință.

Energia oferită de cafea o ținuse trează până după miezul nopții, putând astfel să lucreze la poze.

Și mai citise e-mailul de la Carter doar de două ori, înainte de a intra în lumea viselor.

Totul ținea de concentrare, își reaminti ea. De cunoașterea de sine, de cunoașterea slăbiciunilor, a țelurilor. Trebuia, pur și simplu, să o lase mai moale cu Carter, să stabilească unde se aflau amândoi și limitele relației lor. După aceea, puteau să se bucure unul de celălalt, fără ca cineva să fie rănit.

Reacționase exagerat, acum putea să își dea seama. Puțin spațiu, puțină distanță, puțin timp și totul se va echilibra. Weekendul nebun și nunta pe teren minat care urmau erau antidotul perfect. În câteva zile, poate o săptămână, va vorbi cu el. Era un bărbat rezonabil. Înțelegea că nu avea rost să le scape de sub control *chestia* asta în care erau implicați.

Carter mai fusese rănit înainte din cauza relației cu misterioasa Corrine, era sigură de acest lucru. Probabil că nu dorea să repete experiența. De fapt, decise ea, poate că și el avea aceleași gânduri ca ea acum și îi va mulțumi că a spus lucrurilor pe nume.

Prietenesc, rațional, direct. Cuvintele magice.

Iar pe partea profesională, ea și partenerele ei vor avea grijă cum vor păși pe câmpul minat de astăzi. Fără victime.

Alese un costum gri perlat, cu doar puțină strălucire și tocuri joase, îndeajuns de elegante pentru o nuntă și destul de confortabile pentru a respecta picioarele pe care va păși toată ziua.

În timp ce împacheta echipamentele pentru ziua respectivă, se uită pe notițe și pe impresii. Își amintea că rochia era extravagantă, un corset sclipitor și kilometri întregi de fustă. Își mai amintea și că mireasa era înnebunită după mersul la sală și avea un corp tonifiat. Iar cuplul, împreună din timpul liceului, avea o gândire tradițională.

Înarmată și blindată, Mac intră în casa cea mare.

– Alertă de gradul unu!

Mac se holbă la Emma, în timp ce prietena ei cobora scările în fugă.

– Deja?

– Nu ai răspuns nici la telefon, nici pe mobil.

– Abia am plecat din studio. Nu am deschis încă mobilul. Ce s-a întâmplat?

– Domnișoara de onoare a auzit de undeva că nenorocitul ei de fost prieten plănuiește să o aducă pe amanta lui, partenera de afaceri, la recepție. Asta e ideea lui de compromis, pe care nu s-a obosit să o discute nici cu mirele, nici cu mireasa. După ce au auzit, mirele și mireasa l-au amenințat, lucru pe care îl merită din plin, dacă zvonurile sunt adevărate. Parker încă mai încearcă să liniștească apele.

– La dracu', spuse Mac, gândindu-se totuși că, dacă exista o persoană care să poată liniști apele, Parker era aceea.

Însă vestea nu îi pică bine.

– Ce trebuie să facem noi?

– Trebuie să anunțăm tot personalul. Parker are o poză cu amanta luată dintr-un ziar. Acum face copii. Toți angajații trebuie să aibă o copie. Dacă o văd pe amantă, o vor opri și o vor trânti la pământ, spuse Emma și, ca să se vadă că vorbește serios, își lovi palma cu pumnul. Avem voie să facem orice până când rezolvă Parker problema.

– Sper să fie nevoie să o trântim la pământ. Ar fi o poză perfectă pentru albumul de nuntă.

– Laurel îl sună pe Jack să vină mai devreme și să o vrăjească pe domnișoara de onoare, ca să nu mai unelteas planuri malefice. Eu trebuie să îmi adun oamenii, să îi anunț, și apoi să ne apucăm de flori. Laurel mai are cevă de lucru la tort. E cel cu „dantelă și mătase".

– Știu. Mi-am notat.

– O să cântărească o tonă, iar pentru recepție, trebuie ornat cu mărgele și cu tiara. O să aibă nevoie de câțiva oameni să o ajute să îl bage în sală, adică vor fi mai puțini ochi în căutarea amantei.

– Ședința de dinaintea evenimentului se anulează, adăugă Emma, după ce reuși să inspire niște aer, așa că trebuie să ne organizăm bine. Va trebui să ne ajuți cu pregătirea sălii. O să îți dăm un bip când vine mireasa.

– O.K., mă duc. Dar lasă-mă întâi să aranjez ce mai trebuie în camera miresei. Nu te panica!

– Sunt pregătită să îndur orice.

La etaj, Mac pregăti camera miresei, după care își luă geanta cu aparatul de fotografiat și toate obiectivele. Va mai pregăti încă un aparat după ce sosea mireasa. Înainte de a coborî, se duse până sus la Parker, să vadă cum se descurcă.

O găsi pe prietena ei desfăcând o folie nouă de Dicarbocalm.

– Să înțeleg că e de rău?

– Nu, momentan, totul e sub control. Dar sunt nervoasă. Tocmai am vorbit la telefon cu cavalerul de onoare adulter, la cererea miresei. Iar el a început prin

a mă informa că nimeni, nici măcar fratele lui, nu o să îl comande cu cine să se întâlnească. Ce i-aș trage-o nenorocitului ăsta imbecil!

– Ai spus „i-aș trage-o". Chiar ești nervoasă.

– După care îmi spune că nu înțelege ce treabă am eu cu viața lui personală. Trebuie să îl suport, ca să nu îi afecteze pe miri, dar vreau să îl bat. Am reușit să îl calmez, făcând apel la urma de bun-simț și de politețe din el. O să își facă treaba de cavaler de onoare, dar va pleca imediat după toastul – care, probabil, va fi dureros – făcut în cinstea noilor însurăței.

– Și tu îl crezi?

Parker își dădu ochii peste cap.

– Nici o clipă. Sunt sigură că o să facă o scenă urâtă. Va trebui să îi urmărim toate mișcările, pentru că o să facă paradă cu femeia aia, la recepție, dacă nu îl oprim. Dar nu vom spune asta nimănui.

Oftând din greu, Parker îi dădu lui Mac un teanc de foi imprimate cu imaginea blondei atractive. Sub poză scria:

ROXANNE POULSEN
INTRAREA INTERZISĂ

– Împarte-le personalului. O să îi dau și lui Laurel pentru chelneri.

– Mă duc acum. Știi, Parks, uneori îmi place atât de mult slujba asta, că nici nu înțeleg de ce. Poate e ciudat, dar acum e unul dintre acele momente.

– Și eu simt la fel, spuse Parker și zdrobi medicamentul antiacid în gură. Probabil că trebuie să mergem la psiholog.

Mac termină de făcut fotografiile de catalog cu Emma și echipa ei, apoi trecu la următorul roi de albinuțe, care se ocupau de sala de recepții. Ajută la aranjarea meselor – fețe de masă de culoarea lavandei, peste unele albastre,

în timp ce Emma adăuga aranjamentele florale. În vasele largi din sticlă pluteau flori mari de crini, deasupra unui pat de pietre sclipitoare.

– Frumos, exclamă Mac.

Emma așeză vaze mai mici cu trandafiri mari și lumânări albe în jurul vasului central, și împrăștie pe masă petale și inimioare mici roșii, alături de steluțe albastre.

– Așa e mai frumos. Mai am doar nouăspe mese. Hai să le punem și mărturiile, strigă ea. Să terminăm... Ăăă, bună, Carter.

– Ce? se întoarse Mac brusc.

Îmbrăcat într-un costum gri-închis, Carter stătea în mijlocul haosului pregătirilor. Lui Mac i se păru că arăta ca o insulă de calm într-o mare agitată și colorată.

– Cineva pe nume Lois mi-a spus că pot să intru. E cam nebunie pe aici. Probabil că vă stau în cale.

– Nu, nu ne stai în cale, îl asigură Emma. Dar ai grijă, pentru că s-ar putea să avem nevoie de oricine poate să meargă, să ridice sau să tragă.

– M-aș bucura dacă v-aș putea ajuta.

– Cuvintele magice. Avem o sută nouăzeci și opt de mărturii, soluții pentru baloane de săpun și bomboane de aranjat. Mac, îi arăți tu noului sclav ce trebuie să facă? Eu trebuie să verific ceva.

– Sigur.

Cum a putut să uite că îl rugase să vină? Și ce ar fi trebuit să facă în legătură cu fluturașii din stomac, care nu se opreau din zburat când se uita la el?

– Ai un costum frumos, îi spuse Mac.

– Nu e din tweed. Tu arăți bine, și profesional, în același timp.

– Personalul nu trebuie să iasă în evidență. Îmi pare rău, sunt ametită. Suntem în priză. Cavalerul de onoare s-ar putea să o aducă pe partenera de afaceri la recepție.

– Aaa, spuse el, ridicând din sprânceană. Cred că îmi amintesc. Cavalerul de onoare și partenera de afaceri, cea

[illegible] a înșelat-o pe domnișoara de onoare. O să o aducă [illegible]? E foarte urât din partea lui.

– Urât e puțin spus. S-ar putea să se lase cu violențe. Deci, spuse ea deschizând geanta cu aparatul de fotografiat, din care scoase poza cu blonda, ea e ținta. Dacă o vezi, ne spui. Bine?

– În regulă, răspunse el, după care luă poza, zâmbi, și apoi o împături și o băgă în buzunar. Mai e și altceva? Mi se pare că... Pari supărată.

– Supărată? Nu. Nu. Doar amețită. Am mai spus asta, nu? Mireasa e supărată, iar asta ar putea să se vadă și în poze, așa că... „De ce eviți?" se întrebă ea. „Spune-i cum stau lucrurile." De fapt, Carter, continuă Mac, trăgându-l de braț într-un colț mai liber al camerei pline de oameni. Voiam să îți spun că m-am mai gândit și ar trebui să discutăm – la naiba, se enervă ea și închise stația prinsă de curea. Ăsta e semnalul. Mireasa a intrat pe poartă. Trebuie să plec. Vii cu mine?

– Te ajut cu echipamentul? întrebă el, încercând să o ajungă din urmă.

– Nu, am tot ce îmi trebuie momentan. Restul lucrurilor sunt în camera miresei. O să o băgăm acolo, dar, înainte, trebuie să îi fac poze la sosire. Asigură-te că nu stai în cadru.

– Hei, Carter, spuse Parker alergând după ei și aruncându-i lui Mac o privire întrebătoare foarte scurtă, după care își reluă ideea. Mireasa este un pachet de nervi. Trebuie să o susținem și să o liniștim.

– Am înțeles.

– Hai să o ducem sus cât mai repede și să o ținem ocupată, concentrată asupra ei însăși. Am dus deja șampanie sus, dar hai să nu lăsăm să se întâmple ce s-a întâmplat cu Karen.

– Nici o problemă.

– Domnișoara de onoare și tot alaiul sunt cu ea, dar și mama ei, care e super. Dacă nu sunt pe aici și se întâmplă

ca mireasa sau domnișoara de onoare să o ia pe căi greșite, cheam-o pe mama miresei.

– Jack e pe drum?

– Vine într-un sfert de oră. Îl trimit direct sus.

– Cine e Karen? întrebă Carter.

– O fostă mireasă, sosită pe jumătate beată și terminată complet, înainte să reușim să facem ceva. A vomitat pe terasă cu puțin timp înainte de ceremonie.

– Nasol.

Afară, cele două prietene pășiră pe veranda deja decorată cu lumini italienești și tul.

– Unde vă sunt hainele? întrebă Carter. Vi le aduc eu?

– Nu e nevoie, spuse Mac și își luă aparatul. Ne păstrează adrenalina ridicată.

În timp ce limuzina albă înainta pe alee, Emma și Laurel ieșiră.

– Am vrut să fim toate patru, explică Parker. Ceva de genul: „Suntem toate aici, pentru ca tu să ai o zi perfectă". Zâmbiți, vă rog.

Limuzina se opri. Mac prinse un cadru cu mireasa întorcându-se să iasă din mașină cu ceea ce am putea numi un zâmbet curajos și nesigur.

Mac se gândi: „Ne-am dus naibii."

– Ziua ta, îi spuse Parker de pe trepte. O să fie superbă.

Chipul miresei se lumină îndeajuns de mult ca Mac să poată să facă o poză, înainte de a reveni la expresia de dinainte. Țâșni din mașină, cu brațele întinse, și spuse:

– Vai, Parker!

– Hei, se auzi vocea lui Mac, tu chiar vrei să o lași pe nenorocita aia să te facă să ieși cu ochii plânși în toate portretele de la nuntă? Revino-ți și scoate la iveală fericirea din tine. Numai așa o vei face să plângă ca un copil, atunci când o să vadă pozele.

Poate fusese puțin cam dură, dar chipul miresei începu să radieze.

– Mă mărit!

– Exact.

– Ori eu, ori ea, spuse mireasa și apucă mâna domnișoarei ei de onoare, zâmbind fioros la ea. Împreună. Solidaritate.

– Perfect.

Mac surprinse mișcarea, energia, în timp ce gențile cu haine și accesorii erau desfăcute, iar femeile se agitau încoace și-ncolo. Și, fără îndoială, gândi ea, prinse și tensiunea dintre ele.

– Parker, ce o să faci dacă...

– Nici nu pomeni, o reasigură Parker pe mireasă. Totul este sub control. Tot ce trebuie să faci tu este să fii frumoasă, fericită, iar de restul ne ocupăm noi. Te așteaptă o sticlă de șampanie.

Făcându-i semn lui Carter să vină, Mac se strecură pe lângă Parker și anturajul miresei.

– Le dăm câte un pahar de șampanie miresei și domnișoarei de onoare. Le sărbătorim prietenia, spuse Mac în timp ce urca scările. E vorba despre căsătorie, iar în cazul ăsta, despre faptul că relațiile dintre oameni fac parte din întreg. O să ne bazăm pe ideea asta, așa că, în loc să le ținem la distanță, așa cum am vrut la început, o să insistăm pe unitate. Pregătirea miresei ca legătură feminină și ritual de împerechere.

– O.K., confirmă Carter, intrând în cameră după Mac. E frumos aici, spuse, privind dantela, florile, lumânările, fâșiile de mătase. Foarte feminin.

– Așa e și normal.

Mac scoase al doilea aparat de fotografiat din geantă și și-l agăță după gât.

– Ar trebui să fiu aici? Mă simt cam aiurea.

– S-ar putea să avem nevoie de tine. Dar, pentru moment, poți să stai la ușă. Nimeni nu intră fără să știe parola.

– Care e parola?

– Inventează una.

Carter își ocupă poziția, în timp ce Parker trecu pe lângă el cu mireasa. O brunetă se opri și îl privi din cap până în picioare, lăsându-i un gol în stomac.

– Jack?

– Ăăă, nu. Eu sunt Carter.

– Aha. Nasol, spuse ea și îi zâmbi șiret. Stai prin preajmă, Carter. S-ar putea să avem nevoie de tine.

Ușa se închise cu zgomot. Prin perete putea auzi vocile femeilor, apoi dopul bubuind în timp ce părăsea sticla de șampanie. Râsetele care urmară erau, probabil, un semn bun.

Câteva momente mai târziu, un grup mic de bărbați și femei cu genți și casete veni spre el.

– Mă scuzați, începu el, însă ușa se deschise în spatele său.

– E O.K., Carter. Ei se vor ocupa de coafuri și machiaje, îi spuse Parker și le făcu semn să intre. Lasă-l și pe Jack să intre, când vine.

Ușa se trânti din nou, iar volumul zgomotelor din spatele ei crescu.

Se întrebă dacă era ceva normal ca Mac și prietenele ei să repete același tipar de mai multe ori pe săptămână. Emoții, alerte, coduri ciudate, stații radio. Era ca o luptă continuă.

Sau ca un spectacol de pe Broadway.

Oricum, știa că, până la sfârșitul zilei, va fi epuizat.

Mac deschise ușa și îi puse un pahar de șampanie în mână, după care închise ușa la loc.

Carter se holbă la pahar, întrebându-se dacă avea voie să bea în timpul serviciului. Amuzat de propriile gânduri, ridică din umeri și luă o gură de șampanie.

Când înălță privirea, văzu în capătul scărilor un bărbat care se îndrepta spre el.

– Hei, Carter, ce mai faci?

Jack purta un costum închis la culoare, cu dungi albe, subțiri. Părul blond-închis și creț îi înconjura, ca de obicei,

chipul. Ochii, de un gri-fumuriu, prietenoși, străluceau sub arcadele sprâncenelor.

– Participi la nuntă?

– Nu. Le ajut pe fete.

– Și eu, spuse el, băgându-și mâinile adânc în buzunare.

Lui Carter i se părea că Jack Cooke arăta mereu relaxat.

– Am înțeles că am întâlnire cu o tipă de la nuntă. Ai văzut-o cumva? Megan. Meg, pentru prieteni.

– Aha, domnișoara de onoare. Da, e în cameră.

– Și? se uită Jack întrebător la Carter. Dă-mi un indiciu. Parker mi-a spus, ca de obicei, că e „frumoasă", dar Parker le întoarce pe toate ca să îi iasă ei bine. Oricum, mă bag, dar mi-ar plăcea o părere obiectivă.

– Foarte atrăgătoare. Brunetă.

– Atmosfera?

– Puțin cam înfricoșătoare, de fapt. Chiar acum le fac ceva la păr.

– Super, exclamă Jack. Ce nu facem noi în numele prieteniei și al unei lăzi de vin bun?! Ei bine, hai să intrăm în acțiune, continuă el și ciocăni la ușă. Un cromozom străin, strigă el.

Parker deschise ușa.

– Sincronizare perfectă, spuse ea și îl trase înăuntru.

Carter se rezemă de peretele de lângă ușă, sorbi din șampanie și se gândi la ritualurile oamenilor.

Următoarea dată când se deschise ușa, Mac îl trase înăuntru.

Femeile stăteau sub pelerine protectoare, coafezele își făceau treaba, cu tot felul de accesorii și echipamente, care lui Carter i se păreau incomode. Dacă părul era drept, urma să fie încrețit cu o unealtă. Dacă era creț, foloseau alta pentru a-l îndrepta.

„De ce?" era întrebarea.

Dar păstră întrebările doar pentru el și ținu măsurătoarea pentru lumină, o bucată de dantelă albă peste o fereastră

și o lentilă în locul indicat. Nu se supără nici când [illegible] părăsi câmpul de luptă și rămase singurul bărbat în [illegible] locul armatei de femei.

Nu o mai văzuse niciodată pe Mac la lucru, dar [illegible] totul instructiv și plăcut. Era sigură, hotărâtă, cu mu[illegible] fluide și eficiente. Schimba unghiurile, aparatele, lentil[illegible] înconjurându-le și strecurându-se printre femei, vorbi[illegible] rareori cu cele pe care le fotografia.

„Le lasă să fie naturale", își dădu Carter seama. „[illegible] cum sunt ele în realitate."

Mac duse mâna la căști.

– Sosește mirele. Vin imediat.

În cazul bărbaților nu putea fi vorba despre solidaritate, observă Carter, deoarece cavalerul de onoare nu sosi[illegible] odată cu fratele său. Mac își făcu treaba, în frig, scoțând aburi pe gură.

– Mirele vine sus, spuse ea în cască. Lipsește cavalerul de onoare. Am înțeles, continuă și se întoarse spre Carter. Toată lumea îl caută pe idiot. O să mă duc să fac portretele formale ale mirilor. Tu poți să îi cauți pe Jack și pe Del și să vă relaxați puțin.

– Bine, spuse el și privi prin salon la șirurile de scaune îmbrăcate în alb, la cascadele de flori și pâlcurile de lumânări. E o adevărată transformare. Ca o magie.

– Și magia se face cu sudoare. Te găsesc eu.

Carter nu își făcea probleme în legătură cu asta, dar nu era sigur unde să se ducă, astfel încât să poată fi găsit după aceea.

Se plimbă printre flori și tul, printre micile lumini strălucitoare și prin sala de festivități. Acolo, cu o oarecare ușurare, îi găsi pe Jack și pe Del stând la bar.

– Vrei o bere? strigă Del.

– Nu. Mersi. Încerc doar să nu încurc lucrurile pe aici.

– E cel mai potrivit loc pentru noi, spuse Jack. Ai avut dreptate în legătură cu Megan, zise și ridică sticla de Bass.

[illegible] și modalități mai nasoale de a petrece o sâmbătă, [illegible] consolarea unei brunete drăguțe. O gustare?

Carter studie mica tavă cu mâncare.

– Poate.

– Del a reușit să obțină o gustare de la firma de catering.

– Există modalități mai nasoale de a petrece o sâmbătă, repetă Del. Deci, Carter, acum că suntem toți trei aici, ce o petrece între tine și fata mea?

– Fata... cui?

– Ai pus ochii pe Macadamia. Ai mai pus și altceva pe ea?

– Del e posesiv. Ia o chiftea de creveți, interveni Jack.

Așa era, își dădu seama Carter.

– Și când a devenit a ta – din punctul tău de vedere?

– De când avea vreo doi ani. Liniștește-te, Carter. E vorba despre o relație frățească.

– Atunci, mai bine ai întreba-o pe ea.

– Discret, spuse Del și aprobă din cap. E o calitate. Dacă o faci să sufere, o să ai de-a face cu mine.

– Protecție. Și asta e o calitate, îi întoarse Carter vorba.

– Atunci suntem chit. Și prinși în acțiune, declară el când Emma intră pe ușă.

– Nu v-am spus că nu aveți voie să stați aici? întrebă ea, îmbrăcată în costumul albastru, cu părul prins cu agrafe la spate, în timp ce se plimba printre mese. De unde aveți mâncarea aia?

– Del e de vină, îl aruncă Jack pe prietenul său în gura leului, fără ezitare.

– Nu am chef de sticle de bere și de firimituri. Plecați de aici și luați alea cu voi. Mergeți afară sau în zona rezervată familiei. Mă așteptam la așa ceva de la voi doi, adăugă Emma. Însă tu, Carter, mă surprinzi.

– Eu doar... Nici nu am băut bere. Sau orice altceva.

Ea îi aruncă o privire rece și arătă spre ușă.

– Am fi curățat orice urmă, spuse Jack în timp ce se furișă după ceilalți și se întoarse să o privească pe Emma cum verifica aranjamentele de pe masă.

Carter se ciocni de el în ușă.

– Scuze.

– Nici o problemă, răspunse Jack și văzu cum stația lui Del sună.

– Sunt chemat, explică Del. Idiotul tocmai a sosit. E singur. Probabil, asta înseamnă că nu trebuie să ieșim și să îl intimidăm, sau să îl batem. Păcat!

Părea că totul merge bine, decise Carter. Dacă nu ar fi văzut tot ce se petrecea în spatele cortinei, ar fi putut crede că totul mergea de la sine. Florile, muzica, mireasa care radia în lumina lumânărilor. Stătea în spate alături de Del și de Jack și privea cum doi oameni își promit să se iubească.

Însă nu putea să își ia ochii de la Mac.

Se mișca atât de ușor, atât de liniștit. Nu ca o umbră, se gândi el. Era prea luminoasă pentru umbre. Însă părea că plutește, astfel încât toată atenția celor din jur să fie îndreptată spre cei doi oameni din fața șemineului aprins.

– Ești prins rău, nu? murmură Del.

– Da, așa e.

În timp ce proaspeții însurăței se întorceau de la altar, Mac se repezi înapoi și îl trase pe Carter spre stânga. După ce trecură în foaier, ea își lăsă aparatul jos.

– Am nevoie de tine pentru pozele de grup. Stai în spatele meu!

Oaspeții a fost conduși printr-o altă ușă. Mac folosi scara, foaierul și sala rămasă pustie.

Lucra rapid, observă Carter. Nu părea să se grăbească, dar surprindea diferite grupuri și cupluri, evitând cu ușurință orice cadru care îi cuprindea pe domnișoara și pe cavalerul de onoare împreună.

După ce termină, Parker preluă inițiativa.

– Parker o să îi alinieze pentru introducere. O să mergem pe rând.

– Lasă-mă pe mine să îți duc geanta.

– Nu, sunt obișnuită să o car.

Mac îl conduse pe altă parte, pe diferite uși, prin bucătăria plină de bucătari, și apoi în sala de recepții.

– O să fac niște poze cu intrarea lor. Mirele și mireasa vor sta la masa de două persoane de acolo. Servirea se va face la mese, care sunt numerotate. După ce se așază toată lumea, va trebui doar să ne asigurăm că totul merge bine. Cum reziști?

– Bine. Tu faci toată treaba.

– Încă suntem în alertă. Trebuie să stăm cu ochii pe cuplul. Dacă părăsește sala, unul dintre noi trebuie să îl urmărească, să se asigure că merge doar să facă pipi sau să fumeze o țigară. După ce terminăm aici și mergem în sala de bal pentru dans, atunci o să fie nebunie. Mai puțină organizare și mai greu să îl urmărim.

Mac avea dreptate. Carter rămase cu ea cât de mult posibil, după ce începu adevărata petrecere. Oaspeții profitau de muzica live și dansau sau se adunau în grupuri de discuții. Unii intrau, alții ieșeau. Pentru că știa pe cine să caute, îi avertiză pe chelnerii postați în dreptul ieșirilor. Era destul de incitant.

– Cred că o să scăpăm cu bine, spuse Laurel și veni lângă ei. După următoarea melodie, o să aduc tortul, iar el nu a făcut încă nici o mișcare. Nici urmă de amantă. Mirele și mireasa nu par să își facă prea multe griji în privința asta.

– Arată foarte fericiți, o aprobă Mac. Încă o oră jumate și am terminat.

– Mă duc să verific masa cu prăjituri.

– Stai să vezi cum arată la final, îi spuse Mac lui Carter. Tortul. E minunat.

– Carter? Carter! se auzi o voce, iar o blondă [illegible] rochie roșie îl apucă de braț și privi în sus, spre el. Mi [illegible] părut mie că tu erai. Ce mai faci?

– Sunt bine. Ăăă...

– Steph. Stephanie Gorden. Prietena lui Corrine. Ș[illegible] pede mai uitați voi, bărbații, spuse ea, după care râse și [illegible] întinse spre el să îl pupe pe obraz. Nu știam că ești prie[illegible] cu Naomi și Brent.

– De fapt sunt...

– Brent e verișorul meu. Ce nuntă frumoasă. Locul [illegible] e superb. Serios, imaginează-ți să ai o adevărată sală de b[illegible] în propria casă. Desigur, îmi închipui că familia Brown [illegible] închiriază ca să poată să o întrețină. Trebuie să mă duc [illegible] îl găsesc pe Greg – îți mai amintești de soțul meu, Gre[illegible], nu? O să fie foarte bucuros să te revadă. Cât a trecut? Cel puțin un an. Nu te-am mai văzut de când tu și Corrine...

Femeia se opri din vorbit, aruncându-i o privire plină de compasiune, după care continuă:

– Îmi pare rău că lucrurile nu au mers bine între voi. Credeam că sunteți perfecți unul pentru celălalt.

– Păi, se pare că nu a fost așa. Ea e Mackensie Elliot, fotograful nunții.

– Bună, mă bucur de cunoștință. Cred că ești epuizată! Te-am văzut învârtindu-te peste tot pe aici, făcând poze întruna. Cred că Naomi îți ușurează munca. E o mireasă foarte frumoasă.

– Este... floare la ureche.

– Am făcut și eu câteva poze chiar drăguțe. Aparatele astea digitale aproape că fotografiază singure, nu?

– Aproape că nu mai au nevoie nici de mine. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă duc să mă fac că am de lucru.

Când Carter o prinse din urmă, Mac făcea poze pe ringul de dans.

– Îmi pare rău. Nu cred că a vrut să te insulte, dar e o proastă și nu se poate abține.

– Nu e o problemă, spuse ea, după care schimbă aparatul de fotografiat al lui pe celălalt. Îi trebuie un card de memorie nou. Îți amintești cum se face?

– Da.

– Acum se decorează limuzina. Vreau să fac câteva poze afară, înainte să intre tortul, zise Mac și porni spre ușă, cu Carter în spatele ei. Așadar, acum un an? Despărțirea?

– Așa... da. Mai mult sau mai puțin. Am fost împreună aproape tot atât și am împărțit aceeași locuință cam opt luni. Sau poate nouă. După care, ea a hotărât că vrea să locuiască cu un alt bărbat și a plecat.

Mac făcu o pauză.

– Iar tu ai suferit.

– Nu atât de mult cât ar fi trebuit, având în vedere situația. De unde am dedus că nu eram potriviți unul pentru celălalt. Nici pe departe.

– Dacă ai locuit cu ea înseamnă că ai iubit-o.

– Nu. Am vrut să o iubesc. Nu e același lucru. Mackensie, începu el când ieșiră afară.

– La dracu', rahat, futu-i!

– Pardon?

– Amanta. Alarmă! spuse ea în căști. Am văzut amanta în partea dinspre sud a intrării principale. Cavalerul de onoare e cu ea. Hai, Carter, trebuie să ajungem la ei înainte să vină întăririle.

capitolul 13

Carter nu știa sigur ce ar fi vrut să facă și era și mai puțin sigur de ce urma ea să facă. Dar când Mac porni să traverseze peluza înzăpezită, Carter o luă pe sus.

– Ce? Ce?

– Ești în pantofi.

– Și tu la fel! Pune-mă jos! Nu pot să par dură și înfricoșătoare dacă tu mă ții în brațe. Jos, jos, sau o să treacă pe lângă noi.

După ce o puse jos, Mac începu să alerge. Într-un fel de galop, se gândi Carter. O gazelă cu picioare lungi, sărind prin zăpadă. El nu era grațios, știa acest lucru. Dar era rapid la nevoie.

O depăși. Carter crezu că aleea alunecoasă și pantofii acum stricați și plini de zăpadă urmau să aibă un impact negativ asupra țelului lor, dar reuși să le taie calea cavalerului de onoare nervos și iubitei acestuia.

– Îmi pare rău. Domnul și doamna Lester țin în mod deosebit ca domnișoara Poulsen să nu participe la acest eveniment.

– Ea e cu mine și vom intra.

„Nu doar furios", observă Carter, „dar și băut."

– Din nou, îmi pare rău, dar trebuie să respectăm dorințele miresei și mirelui.

Rămasă fără respirație, Mac îl ajunse din urmă.

– Vi s-a spus, clar și în mod repetat, că prietena dumneavoastră nu poate intra.

– Donny, îl trase Roxanne de mânecă. Ai spus că nu vom avea probleme.

Pe fața lui Donny se putea observa o combinație de furie și de rușine.

– Nu vom avea probleme, pentru că așa spun eu. Este nunta fratelui meu, și vin cu cine vreau eu. Meg e prietenă și îmi pare rău. Dar nu o să îmi conducă ea viața. Ieșiți voi la o parte, spuse el nervos, ridicând un deget la Mac și Carter. Voi sunteți doar parte din personalul de la nunta asta.

– Ea nu va intra, spuse Mac.

Fusese multe excursii la bar, calculă Mac, astfel încât mândria, egoul și resentimentele lui înotau toate într-o mare de alcool.

Unde dracu' erau întăririle?

– Tocmai ai spus, e nunta fratelui tău. Dacă ea e mai importantă decât fericirea fratelui tău astăzi, atunci puteți să vă întoarceți amândoi și să plecați. Asta e o proprietate privată, iar în clipa asta, ea nu e bine-venită aici.

– Donny, îl trase Roxanne din nou de braț. Nu are nici un rost să...

– Am spus că tu ești cu mine, se întoarse el la Mac. Cine dracu' te crezi? Nu o să mă înveți tu pe mine despre fratele meu. Acum, dă-te la o parte! țipă el, cu furie în ochi, punând o mână pe umărul lui Mac și împingând-o.

Ca un fulger, Carter se băgă între ei.

– Să nu mai pui mâna pe ea! Ești prea beat și evident de prost, așa că nu o să te iau în serios. Trebuie să te trezești și să te calmezi, pentru că nu vrei să provoci un scandal.

– Ai dreptate. Nu vreau, spuse Donny și își înfipse pumnul în fața lui Carter.

Capul lui Carter se dădu pe spate, dar el nu căzu. Roxanne țipă, Mac înjură. Înainte ca ea să îl apuce pe Donny, Carter o împinse în spatele lui.

– Ea nu intră, și nici tu. Ai dovedit că ești mult prea egoist ca să te poți gândi la altcineva decât la tine. Păcat că ai făcut-o de rușine pe domnișoara Poulsen. Însă nu o să îți mai dau ocazia să îl faci de rușine și pe fratele tău, și pe noua lui soție, astăzi. Acum, poți pleca de bunăvoie sau te pot ajuta eu.

– De ce nu îl ajutăm toți? întrebă Del, în timp ce el și Jack se așezară de-o parte și de alta a lui Carter.

– Nu cred că va fi nevoie, spuse și Parker, care veni pe alee, din spate, făcându-și loc cu coatele. Se opri – o regină de gheață, în Armani – și îl privi fix pe cavalerul de onoare. Nu-i așa, Donny?

– Avem lucruri mai bune de făcut. Hai, Roxie. Oricum locul ăsta e o magherniță.

– O să îi conduc, să mă asigur că pleacă, spuse Del, dezaprobator. Mergeți înapoi în casă. Ce-ți face fața, Carter?

– E prima oară când primesc un pumn în față, răspunse și își mângâie obrazul. Acum știu că doare.

– Gheață, spuse Parker în timp ce privea cuplul buclucaș plecând. Emma!

– Hai cu mine, Carter.

– Sunt O.K. Serios.

– Gheață, spuse Parker pe un ton foarte serios. Eu o să anunț că s-a rezolvat problema. Hai să intrăm. Nimeni nu trebuie să știe despre asta.

– Ai văzut ce a făcut? mormăi Mac.

– Cine? întrebă Del.

– Carter. A... De fiecare dată când cred că am ajuns să îl cunosc, mă ia prin surprindere. E derutant.

– Încă cineva îndrăgostit rău, observă Del în timp ce Mac alergă înapoi pe alee, pentru a-și încheia treaba.

Mai trecură încă două ore până când Mac termină treaba și putu să îl găsească pe Carter în bucătăria lui Laurel. Stătea singur în colțul pentru micul dejun, citind. Când intră ea, Carter își ridică privirea și își scoase ochelarii.

– Gata?

– Aproape. Îmi pare rău că a durat atât. Carter, ar fi trebuit să te duci acasă. E trecut de miezul nopții. Ar fi trebuit să trimit pe cineva să îți spună să pleci.

Of, îmi pare rău de fața ta, spuse Mac, tresărind la vederea vânătăii de pe maxilarul lui.

– Nu e așa rău. Dar am decis că ar fi mai bine să rămân aici. Dacă aș mai fi intrat, ar fi trebuit să explic cum am căpătat-o, răspunse el, trecând ușor cu degetele peste vânătaie. Nu prea știu să mint, așa că am ales varianta cea mai simplă. În plus, așa cum mi-ai promis, am mâncat tort.

Ea traversă bucătăria spre el.

– Ce citești?

– A, Parker avea un roman de-al lui John Irving, pe care nu îl citisem. Am fost îngrijit, amuzat și hrănit de partenerele tale. Au trecut și Jack și Del pe la mine. Totul a fost bine.

– Nici măcar nu te-ai clătinat.

– Poftim?

– Când idiotul ăla te-a lovit. Aproape că nu te-ai clintit.

– Era pe jumătate beat, așa că nu a avut prea multă putere. Nu ar fi trebuit să te atingă.

– Nici măcar nu ai ridicat vocea la el. I-ai inspirat teamă – s-a văzut pe fața lui, chiar înainte să vină și ceilalți. Și nici măcar nu l-ai atins sau nu ai ridicat vocea la el.

– Îndemânare de profesor, presupun. Alături de experiențe multe și variate cu copii de genul ăsta, când eram mic. Proaspeții însurăței au plecat cu bine?

– Da. Nu știu ce s-a întâmplat. Probabil o să afle, dar s-au simțit bine în cea mai frumoasă zi a vieții lor, așa cum și-au dorit. Iar tu ai jucat un rol important în toată treaba asta.

– Ei bine, a fost interesant. M-a costat doar o durere de maxilar și o pereche de pantofi.

– Și încă mai ești aici.

– Te așteptam.

Mac îl privi, și apoi ceda fiorului care îi cuprinsese inima.

– Atunci ai face bine să vii acasă cu mine, Carter.

El zâmbi.

– Așa voi face.

Omul e supus greșelii, nu? își reaminti Mac în timp ce deschidea ușa de la studioul ei. Dacă asta era o greșeală, urma să o rezolve. Mai târziu. Când va putea să gândească mai clar. Dar în acel moment, era după miezul nopții, iar Carter se afla acolo, în costumul lui din trei piese și cu pantofii stricați.

– Nu sunt așa de ordonată ca tine.

– *Ordonat* e un cuvânt pretențios, nu crezi? îi zâmbi el ușor. Genul de cuvânt care te duce cu gândul la bunici și la ceaiuri.

– Eu nu am bunici.

– Dacă ai fi avut, probabil că erau genul ordonat și preferau ceaiul. Eu prefer cuvântul *organizat*.

Mac își aruncă haina pe brațul canapelei. Spre deosebire de Carter, ea nu avea nici un cuier pe hol.

– Atunci, sunt organizată în privința jobului meu, a afacerii.

– Am văzut asta astăzi. Știai exact ce să faci, unde să fii și ce să cauți, înainte să apară, îi spuse și își aruncă haina peste a ei. Este un mariaj între instinct creativ și organizare.

– Iar eu le folosesc pe amândouă la muncă. Însă, în afara slujbei, sunt o persoană dezordonată.

– Toată lumea e dezordonată, Mackensie. Unii oameni își aruncă dezordinea într-un sertar sau într-un dulap – chiar și doar atunci când așteaptă musafiri –, dar tot dezordine se numește.

– Iar unii oameni au mai multe sertare și dulapuri decât alții. Dar, pentru că a fost o zi lungă, hai să lăsăm deoparte comentariile filosofice și să spunem că am adus asta în discuție pentru că dormitorul meu nu e tocmai organizat.

– Ai nevoie de o notă?

– Cât timp e una mare. Hai sus, doctore Maguire.

– Asta era fosta casă de lângă piscină, spuse el, în timp ce ea îl conducea.

– Familia Brown dădea multe petreceri, așa că o foloseau pe post de casă de oaspeți. Când am deschis noi afacerea, am rearanjat-o pe post de studio. Dar sus e doar spațiul meu personal.

La etaj se întindea un dormitor mare, văzu Carter, cu un colț pentru relaxare, unde, își imagina el, Mac putea citi, dormi sau se putea uita la televizor.

Spațiul era plin de culoare, cu auriul spălăcit al pereților servind drept fundal pentru nuanțele puternice de albastru, verde și roșu. Ca o cutie de bijuterii, se gândi el, cu toate lucrurile adunate, amestecate, strălucind. Pilote și perne acopereau patul, canapeaua, precum niște pietre și râuri îndrăznețe.

Deasupra servantei pictate atârna o oglindă bogat decorată. Pe blatul servantei putea vedea bucăți fascinante din ea. Cercei, reviste, sticle și vase. Fotografiile erau artistice, portrete importante pentru ea. Gândite sau instantanee, meditative sau pline de bucurie. Având pereții acoperiți cu ele, era imposibil să se simtă singură vreodată.

– Camera asta e plină de tine.

– Încerc să mai scot câte ceva din ea la fiecare două săptămâni.

– Nu, mă refeream că te reprezintă. Parterul reprezintă partea ta profesională, dar aici se vede personalitatea ta.

– Revin la ideea mea că sunt o persoană dezordonată, spuse ea, deschizând un sertar și îndesând în el un pulover pe jumătate ieșit. Cu multe sertare.

– E atâta culoare și energie aici.

Asa o vedea el. Culoare și energie.

– Cum dormi? o întrebă el.

– Cu luminile stinse.

Făcu apoi un pas spre el și îi atinse cu degetul maxilarul învinețit.

– Te doare?

– De fapt... da.

Acum, că era singur cu ea în camera ca o cutie de bijuterii, făcu ce își dorise să facă toată ziua. O sărută.

– Acolo, murmură el când buzele ei le atinseră pe ale lui. Chiar acolo.

Ea se lăsă pe el și oftă când își așeză capul pe umărul lui. Da, se va gândi mai târziu. Când nu o va ține în brațe, când nu va mai avea mintea încețoșată din cauza oboselii și a dorinței.

– Hai să te bag în pat, o sărută el pe frunte. Unde sunt pijamalele tale?

Îi luă un minut ca să proceseze întrebarea, după care se lăsă pe spate ca să îl studieze.

– *Pijamalele* mele?

– Ești obosită, îi spuse el și o mângâie pe obraz. Uite cât de palidă ești.

– Da, eu și tenul meu roșiatic. Carter, sunt confuză. Am crezut că rămâi la mine.

– Rămân. Ai stat în picioare toată ziua și ai alergat aproape tot timpul. Ești obosită.

Carter îi deschise nasturii de la costum într-un fel care îi aducea aminte de acel moment când o încheiase la haină.

– În ce dormi îmbrăcată? Sau poate că nu e cazul, spuse el, după care o privi din nou. Adică, poate nu dormi îmbrăcată.

– Eu... dădu ea din cap, dar nu reuși să își adune gândurile. Nu vrei să ne băgăm împreună în pat?

– Mă voi băga în pat cu tine. Ca să dormim împreună, pentru că trebuie să dormi.

– Dar...

El o sărută tandru și lent.

– Pot aștepta. Deci pijamale? Sper că vei spune da, pentru că, altfel, unul din noi nu o să prea doarmă la noapte.

– Ești un om ciudat și greu de deslușit, Carter, îi spuse ea, după care deschise un sertar și scoase niște pantaloni de flanel și un tricou vechi. Asta numesc eu pijama.

– Bine.

– Nu cred că am ceva pe măsura ta.

– Eu nu prea port... Ha, ha! Amuzant.

O să își schimbe părerea când o să se bage în pat, se gândi ea în timp ce se dezbrăcau. Dar primea bile albe pentru intenție. Da, era obosită, o dureau picioarele și capul i se părea greu, dar asta nu însemna că nu mai avea energie pentru sex.

Mai ales pentru un sex bun.

Când Carter se băgă în pat, Mac se cuibări lângă el, punându-și mâna pe pieptul lui, ridicând gura spre a lui. Îl va excita și seduce, după care...

– Ți-am povestit despre cursul pe care îl pregătesc, despre analiza metodologică și teoretică a romanului, punând accentul pe casă, atât ca metaforă, cât și din punct de vedere literar?

– Ăăă... păi...

El zâmbi în întuneric, frecând-o pe spate tandru și ritmat.

– Este pentru clasa de avansați.

Cu o voce monotonă, proiectată pentru a plictisi groaznic, începu să-i explice conținutul cursului. Iar explicația era foarte complexă. Crezuse că o să dureze cinci minute maxim ca să o adoarmă.

Mac adormi în două minute.

Satisfăcut, își puse obrazul pe creștetul capului ei, închise ochii și adormi alături de ea.

Mac se trezi cu soarele de iarnă încălzindu-i obrazul. Era într-o dispoziție bună.

La un moment dat pe parcursul nopții, o întorsese cu spatele la el, iar acum se trezise în îmbrățișarea lui caldă. Un sentiment plăcut, de relaxare și de mulțumire o cuprindea încetul cu încetul.

El își dorise ca ea să doarmă, așa că ea dormise. Nu era amuzant cum reușise el să realizeze ceea ce își propusese, fără să insiste?

Viclean.

Ei bine, nu era singurul.

Brațele lui erau înfășurate pe talia ei. Ea îi luă mâna și i-o puse pe sân. „Atinge-mă." Se împinse ușor în el, trecându-și un picior printre ale lui. „Simte-mă."

Zâmbi când mâna lui se mișcă pe sub a ei, când îi cuprinse sânul în mână. La fel și când el își lipi buzele de baza gâtului ei. „Gustă-mă."

Se întoarse astfel încât să stea față în față, iar ochii ei puteau privi în albastrul deschis al ochilor lui.

– Mă simt... ca nouă, murmură ea.

Încă privindu-l în ochi, își lăsă mâna să alunece pe pieptul lui, peste abdomen, până când îl găsi, șoptindu-i:

– Bună dimineața și ție.

– Se întâmplă adesea ca unele părți ale corpului meu să se trezească înaintea altora.

– Chiar așa? întrebă ea, răsturnându-l pe spate și urcându-se pe el. S-ar putea să fie nevoie să profit de asta.

– Dacă e ordin, cu plăcere.

Cu încetineala de dimineață, Carter își plimbă mâinile peste trunchiul ei și peste șolduri.

– Ești și mai frumoasă când te trezești.

– Am părul ciufulit, dar partea din corpul tău care se trezește prima nu observă, îi răspunse, după care își încrucișă brațele, apucă partea de jos a tricoului și și-l scoase, aruncându-l pe jos.

– Partea aia din corpul tău nici măcar nu știe dacă am păr.

– E ca și cum ar fi luat foc soarele.

– Știi mereu ce să faci, Carter, ziste ea aplecându-se peste el și îi apucă buza inferioară cu dinții. Iar acum o să fac ceva ce știu eu să fac.

– O.K., răspunse, în timp ce ea se lăsă pe spate, iar el se relaxă în fund. Dar te superi dacă...

Carter se opri din vorbit și îi cuprinse sânul cu gura.

– Nu, spuse ea, iar stomacul îi zvâcni de plăcere. Absolut deloc. Doamne, ești foarte bun la asta.

– La orice care merită.

Tandră, fermă, caldă, moale. Ea era toate astea la un loc. El putea să se desfete cu ea, să se înfrupte din aromele îmbietitoare și atrăgătoare ale corpului ei. Mac îl strânse mai aproape, îndemnându-l să ia mai mult, în timp ce coapsele ei îl încălzire.

Se aplecă peste el, dându-și pantalonii de flanel jos. Îl împinse pe spate, se ridică, cu corpul subțire și palid, luminat de razele soarelui care se strecurau prin ferestre. El o pătrunse și o cuprinse cu totul.

Ea se arcui, prinsă în propria plasă a plăcerii și se mișcă în ritmul pulsului inimii ei. Lent și sălbatic, și adânc, mătase pe mătase și oțel pe catifea. Liniștea acelei dimineți era întreruptă doar de suspine, de respirații și de un nume șoptit.

Pe măsură ce ritmul crescu, plăcerea se transformă în durere. Îl privea cum o studia, cum ochii lui erau absorbiți de imaginea ei, în timp ce durerea se răspândea, creștea. Pulsul bubuia – mai rapid, mai tare. Ea îl călări, îl călări până când durerea atinse apogeul, se frânse și dispăru.

Când ea se înmuie, el o trase jos și o ținu lângă el, așa cum făcuse în timpul nopții.

Plutea, se gândi ea, era ca și cum plutea pe un râu lung și liniștit, cu apa caldă și limpede. Chiar dacă se îneca, el era acolo să o țină.

De ce nu putea să aibă toate astea, să se bucure de ele, fără să creeze obstacole, fără să apară probleme, fără să își facă griji în privința greșelilor, în privința zilei de mâine?

De ce să lase cuvintele „poate", „dacă" și „probabil" să strice ceva atât de frumos?

– Mi-ar plăcea să stăm aici, spuse ea încet. Exact așa. Toată ziua.

– O.K.

Mac zâmbi.

– Tu ești vreodată leneș? Să trândăvești toată ziua?

– Dacă stau cu tine nu sunt leneș. Am putea să considerăm asta un experiment. Cât timp putem sta în patul ăsta, fără mâncare, băuturi sau activități în aer liber? De câte ori putem face dragoste într-o duminică?

– Mi-ar plăcea să aflăm, dar trebuie să lucrez. Mai avem un eveniment astăzi.

– La ce oră?

– La trei, iar asta înseamnă că trebuie să fiu acolo la unu. Și mai am de descărcat niște poze de ieri.

– Deci, să nu îți stau în cale.

– Nu, mă gândeam la un duș și la o cafea. Aș putea chiar să fac și o omletă, în loc să îți dau obișnuitele mele tarte la cutie.

– Îmi plac tartele la cutie.

– Pun pariu că tu mănânci mâncare de adulți la micul dejun.

– Mă bazez foarte mult pe ștrudelele semipreparate.

Mac își ridică privirea.

– Sunt superbune. Dacă îți dau apă fierbinte, cafea, tarte la cutie și ouă, ai lua în calcul ideea de a rămâne la evenimentul de azi?

– Da, dacă mai incluzi în ofertă și o periuță de dinți, și o lamă de ras. Și nu cred că ai o pereche de pantofi în plus.

– Am mulți pantofi, dar presupun că te referi la pantofi bărbătești.

– Ar fi ideal. De la tocurile înalte mă dor picioarele.

– Ești amuzant. De fapt, s-ar putea să am cum să te ajut. Parker are câțiva pantofi de probă pentru evenimente.

Negru standard, pentru bărbați, și negri cu toc, pentru femei.

– Asta e... bine.

– Știu că e ciudat, dar am avut nevoie să îi folosim la câteva evenimente. Cât porți?

– Patruzeci și nouă.

De data asta, Mac îl privi uimită..

– Patruzeci și nouă?

– Exact.

– Tu nici nu mai ai nevoie de labe de înot, spuse ea, dând pilota la o parte ca să îi studieze picioarele.

– Tocmai de aceea mă împiedic atât de mult în ele. Nu cred că Parker s-a gândit să ia și pantofi măsura patruzeci și nouă, pentru orice eventualitate.

– Nu, nici măcar Parker. Îmi pare rău, dar pot să îți aduc periuță, și pastă de dinți, și lamă de ras.

– Atunci, batem palma.

– Cred că ar trebui să începem cu un duș. Trebuie să ne băgăm în apa fierbinte, să ne udăm și să ne dăm cu tot felul de chestii alunecoase, spuse ea, zâmbind și privindu-l în jos. Hei, ia uite cine s-a trezit iar.

Râzând, Mac se dădu jos din pat și alergă spre duș.

În timp ce Mac se înfășura în prosop, se gândi că el era la fel de creativ pe verticală, ca și pe orizontală. Simțindu-se foarte liberă, căută o periuță de dinți, o lamă de unică folosință și niște cremă de ras.

– Uite, se întoarse ea în timp ce el se zgâria la cot, ieșind din cabina de duș. Am o întrebare. Cum se face că nu ești neîndemânatic în timp ce faci sex?

– Cred că sunt mai atent, răspunse el, încruntându-se și frecându-și cotul. Și, în plus, mi-ai distras atenția când îți puneai prosopul pe tine.

– Dacă tot trebuie să te bărbierești, mă duc jos să pun de cafea. Astfel, nu o să îți distrag atenția și nu o să te tai.

Îl atinse ușor pe față, dar ajunse lipită de fața lui și distrasă complet. Când reuși să se îndepărteze, lăsă prosopul să alunece de pe ea.

– Dacă tot e o problemă, îl iei tu?

Mac își luă halatul din spatele ușii și ieși goală din baie.

După ce dispăru, Carter luă lama de ras și o studie suspicios, înainte de a privi în oglindă vânătaia de pe maxilarul său.

– O.K., hai să vedem dacă putem face ceva fără a lăsa cicatrici pe față.

Jos, Mac fredona în timp ce punea cafeaua la făcut. Nu mai avea nevoie de cafea ca să înceapă ziua cu bine. Carter se ocupase de asta. Avusese grijă, se gândi ea oftând, să se simtă alintată și apreciată, provocată și excitată.

Încerca să își amintească de ultima oară când un bărbat reușise să trezească toate aceste sentimente în ea. Să vedem... Absolut niciodată. Și, pe lângă toate astea, se simțea fericită.

Deschise frigiderul și luă patru ouă. Ar fi trebuit să ajungă. Scoase un castron, un tel, o tigaie. Voia să îi pregătească micul dejun, realiză ea. Asta era. Voia să pregătească o mică masă pentru el. Să aibă grijă de el, presupuse, așa cum avusese și el de ea.

Probabil că...

Gândurile i se împrăștiară când auzi ușa deschizându-se.

– Em? Dacă ai venit să cerșești cafea, ar fi bine să fi venit cu una dintre cănile cu care ai plecat de la mine până acum.

Se întoarse, așteptându-se să își vadă prietena, dar, în schimb, o văzu pe mama ei intrând în bucătărie.

– Mamă! spuse Mac uimită. Ce faci aici?

– Am venit în vizită la fiica mea.

Zîmbind larg, Linda deschise brațele și se grăbi spre bucătărie pentru a o prinde pe Mac într-o îmbrățișare prelungită.

– Vai, ești așa de slabă! Ar fi trebuit să fii model în loc să stai în spatele aparatului de fotografiat. Cafea, minunat. Ai niște lapte condensat?

– Nu, mamă. Îmi pare rău, dar nu ai venit într-un moment potrivit.

– Of, de ce vrei tu să mă rănești?

În cazul Lindei, îmbufnarea era drăguță și eficientă, și știa asta. Ochii ei albaștri și mari exprimau suferința, iar gura roz exprima lipsa de apărare, printr-un tremur foarte subtil.

– Nu vreau să fac asta. Doar că... avem un eveniment astăzi și...

– Aici aveți *mereu* câte un eveniment, spuse Linda și flutură mâna prin aer. Nu cred că nu ai cinci minute pentru mama ta.

În timp ce vorbea, Linda își aruncă haina pe un scaun.

– Am venit până aici ca să îți mulțumesc pentru vacanța la spa și ca să îmi cer iertare, continuă ea, iar în ochii albaștri apărură câteva lacrimi. Nu ar fi trebuit să mă port așa cu tine, mai ales după ce tu te-ai purtat așa frumos cu mine. Îmi pare foarte rău.

Era adevărat, știa Mac. Dar nu știa cât va dura.

În loc să accepte sentimente care urmau să dispară, Mac scoase o cană. Urma să îi dea niște cafea și să o gonească, se gândi ea.

– Ești îmbrăcată cam elegant pentru o vizită.

– Ce, asta? întrebă Linda, mergând ca pe podium în costumul roșu, care îi scotea în evidență rotunjimile și contrasta cu părul blond lăsat liber. E frumos, nu? întrebă din nou și își lăsă capul pe spate, râzând, până când zâmbi și Mac.

– Da. Mai ales când îl porți tu.

– Ce crezi? Se potrivește cu perlele, nu? Nu arăt prea cucoană, nu-i așa?

– Nimic nu ar arăta prea de cucoană pe tine, spuse Mac și îi oferi cana cu cafea.

– Of, scumpa mea. Nu ai și tu o ceașcă și o farfurioară?

– Nu. Și unde mergi îmbrăcată așa?

– Mă duc la un brunch în oraș, la Elmo. Cu Ari.

– Cu cine?

– Cu Ari. L-am cunoscut la spa. Ți-am povestit despre el. Locuiește în oraș. Are livezi de măslini și podgorii și, ei bine, nu știu chiar totul, dar nu contează. În cea mai mare parte, fiul lui conduce afacerea acum. E văduv.

– Aha!

– S-ar putea ca el să fie *acela*.

După ce gustă cafeaua, Linda își duse mâna la inimă.

– Vai, Mac, am avut parte de o întâlnire a minților și a spiritelor, de o legătură imediată. Probabil că destinul m-a condus la spa-ul ăsta când era și el acolo.

„Cele trei mii de dolari ale mele te-au trimis la spa", se gândi Mac.

– Arată foarte bine, foarte distins. Călătorește peste tot. Mai are o casă în Corfu, un apartament în Londra și o casă de vacanță în Hamptons. Abia ieșisem pe ușa de la spa când m-a sunat și m-a invitat la brunch astăzi.

– Distracție plăcută. Ar trebui să pornești la drum. Faci destul de mult până în oraș.

– Știu, iar mașina mea scoate niște zgomote ciudate de ieri. Va trebui să o împrumut pe a ta.

– Nu pot să îți dau mașina mea. Am nevoie de ea.

– Păi, rămâi cu a mea.

„Și cu zgomotele ciudate", se gândi Mac.

– Nu mă descurc cu mașina ta decapotabilă cu două locuri. Am întâlniri cu clienții mâine și o ședință foto în aer liber, adică o să am nevoie de echipament. Și de mașina mea.

– Ți-o aduc înapoi diseară. Dumnezeule, Mackensie!

– Asta ai spus și ultima oară când ți-am dat mașina mea și nu am mai văzut-o trei zile.

– A fost un weekend neașteptat de lung. Problema ta e că nu faci nimic spontan. Totul trebuie să fie programat și verificat. Vrei să rămân cu mașina în pană? Sau să fac vreun accident? Poți să fii mai egoistă de atât?

– Mă scuzați, se auzi vocea lui Carter la baza scărilor. Îmi cer scuze că vă întrerup. Bună ziua, bănuiesc că dumneavoastră sunteți mama lui Mackensie.

capitolul 14

Nici că ar fi putut să-i arunce o privire mai ciudată lui Carter blonda cea mică și rotunjoară, în costum roșu cu taior, și roșcata cea înaltă și slabă, îmbrăcată într-un halat de baie.

Însă amândouă amuțiră și se uitară la el cu spaimă, amestecată cu rușine. Apoi, chiar și această legătură dispăru, când ochii lui Mac începură să-și arate supărarea, iar cei ai Lindei, calcule viclene.

– Bine, bine, Mackensie nu mi-a spus că are musafiri. Și musafiri arătoși, pe deasupra. Mackensie, unde îți sunt manierele? Ai crede că a fost crescută în grajd. Eu sunt Linda Barrington, mama lui Mackensie, spuse ea, rămânând pe loc, dar întinzând mâna. Sunt încântată să te cunosc.

– Carter Maguire.

El merse până la ea și îi luă mâna, dar ea, în loc să o scuture, o făcu sendviș între mâinile ei.

– Bună dimineața, Carter. Unde te-a găsit Mac?

– Cred că am găsit-o eu pe ea.

– Vai, dar ce șarmant ești, spuse Linda cu un râset scurt, după care își dădu părul pe spate. Ești din Greenwich, Carter?

– Da. Familia mea e de aici.

– Maguire, Maguire. Mă întreb dacă îi cunosc. Mackensie, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i omului niște cafea. Ia un loc, Carter, îi făcu ea semn, punând mâna pe un scaun. Și spune-mi tot.

– Mi-ar fi plăcut să avem timp pentru asta, dar eu și Mackensie trebuie să ne pregătim pentru un eveniment.

– Aha. Și tu ești tot fotograf?

– Nu, eu doar o ajut.

Linda îl privi pe Carter din cap până în picioare, repede oftând.

– Cu siguranță, pari pregătit să o ajuți. Măcar mai fă-mi companie până îmi beau cafeaua și se schimbă Mac. Mac, du-te sus și aranjează-te. Arăți ca o pisică ciufulită.

– Eu tocmai mă gândeam cât de bine arăți, îi spuse el lui Mac. Perfect pentru o dimineață de duminică.

Linda râse zgomotos.

– Am spus eu că ești genul șarmant. Știu să deosebesc oamenii. Ai grijă, Mackensie. S-ar putea să ți-l fure cineva. Deci Carter, ia un loc aici și povestește-mi despre tine. Insist.

– Ia mașina, spuse Mac și luă cheile din coșul de pe dulap. Ia mașina și pleacă.

– Serios, Mackensie, nu e nevoie să te porți urât, spuse ea, dar luă cheile.

– Vrei mașina și acum ai cheile. Oferta mai durează fix treizeci de secunde.

Cu bărbia ridicată, Linda își luă haina.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul fiicei mele, Carter.

– Nu e nevoie. Chiar nu e nevoie.

– Sper că el e tolerant, altfel o să rămâi singură. Din nou.

Aruncându-i o ultimă privire lui Mac, Linda ieși pe ușă.

– Bun. A fost o scenă revigorantă. M-aș fi bucurat dacă nu i-ai fi dat cheile, începu el și se îndreptă spre ea.

Mac întinse un braț înainte și îl opri.

– Nu. Te rog, nu. Îmi pare rău că a trebuit să asiști la întâlnirea asta, dar te rog, nu.

– Ce mă rogi să nu?

– Orice, spuse ea și își ridică mâna mai sus când făcu un pas în spate. Nu știu la ce mă gândeam. Dumnezeu știe la ce mă gândeam. Știam că e o greșeală. Știam

că trebuia să mă opresc, pur și simplu să spun stop, înainte ca lucrurile să se complice. Dar m-am lăsat prinsă în vrăjitej. E vina mea.

– Presupun că nu mai vorbești despre mama ta acum.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, Carter. Asta? Chestia asta cu noi doi? Nu o să ajungem nicăieri. Nu o să ajungă unde vrei tu să ajungă. Nu e vina ta, e...

– Nu, o întrerupse el. Nu o transforma într-un clișeu. Ești mai bună de-atât. Noi suntem mai buni de-atât.

– E vina *mea*. Înțelegi. Nu sunt ceea ce cauți tu.

– Mackensie, tu îmi poți spune ce vrei, dar nu îmi poți spune ce vreau eu.

– Ba sigur că pot. Tu ești... destul de încrezător încât să îți imaginezi că avem un viitor împreună. Încât să îți dorești unul. Ești tradiționalist până în măduva oaselor, Carter, și, nu după mult timp, îți vei da seama că vrei un angajament solid, căsătorie, familie, casă și o pisică cu trei picioare. Așa ești construit, iar eu îți spun sigur că nu sunt făcută pentru asta.

Aruncă telul încă nefolosit în chiuvetă.

– Nici măcar nu mă cunoști, continuă ea. A fost doar un flirt, o dorință sexuală, o reflexie a ceva mai vechi. O dragoste din adolescență, care pe tine te-a intrigat și pe mine m-a flatat, iar noi am lăsat-o să meargă prea departe, prea repede. Ne grăbim spre un mare nimic, pentru că drumul a fost lin. Dar există gropi și dâmburi. Dumnezeule, nici măcar nu ne-am certat, cum am putea...

– E O.K., o întrerupse el, ne certăm acum. Nu știu exact pe cine desconsideri tu mai mult acum, pe tine sau pe mine. Dacă vreau angajament, căsătorie, familie, casă și nenorocita de pisică – pe care o am deja – mersi. O să vreau, în cele din urmă. Dar nu sunt un idiot din cauza asta.

– Nu am spus că...

– Gropi și dâmburi? Bine ai venit în lumea reală. Fiecare drum le are. Trebuie să navighezi printre ele, să le eviți,

să treci peste ele. Problema ta e că mergi direct spre groapa care este mama ta și lași ca asta să îți afecteze toată viața. Nu ea e de vină pentru calitățile tale slabe de șofer. Tu ești.

– Știu asta foarte bine... Stai puțin! „Calități slabe de șofer"? întrebă, simțind cum căldura îi ajunge în obraji și se înroșește. Știu unde trebuie să ajung și cum se ajunge acolo. Doar că mai ocolesc. Nu mai vorbi în metafore.

Carter ridică din sprânceană.

– Ocol pe dracu'. Noi avem ceva împreună. Poate e ceva ce nu anticipase nici unul dintre noi, dar e real.

– Am sentimente pentru tine, Carter. Sigur că am. Evident că am. Și tocmai de aceea îți spun că trebuie să ne retragem. Trebuie să reevaluăm.

– De ce o lași să îți conducă viața?

– Ce? Nu o las.

– E o femeie egocentrică, egoistă, care te seacă de viață pentru că tu îi permiți. Tu cedezi și îi dai ce vrea, în loc să o înfrunți.

– E ridicol și nedrept! ripostă ea, iar furia din vocea ei contrasta cu calmul din vocea lui, lucru pentru care se simțea ridicol. I-am împrumutat nenorocita de mașină ca să plece de aici. Și asta nu are nimic de-a face cu ce spui tu.

– Atunci, aș zice că trebuie să reevaluezi această relație aparent nesănătoasă.

– Asta e problema mea.

– Da, așa e.

Mac respiră adânc, după care mai luă o gură mare de aer.

– Nu vreau să mă cert cu tine, îi spuse ea. Nu aș putea să mă cert cu tine acum nici dacă aș vrea. Trebuie să muncesc și să mă pregătesc pentru eveniment și... Dumnezeule!

– Am înțeles. O să mă dau la o parte din calea ta.

– Carter, nu vreau să fim supărați unul pe celălalt, spuse ea și își trecu o mână prin păr în timp ce îi ridică haina.

Nu vreau să te fac să suferi. Nu vreau să crezi că tu, cu toate astea, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Ai spus de prea multe ori nu, Mackensie, răspunse el, în timp ce o studie și își puse haina. Ai putea să dai pagina și să încerci să realizezi ce îți dorești tu, continuă să deschise ușa. Și încă ceva – nu sunt naiv. Sunt îndrăgostit de tine. Iar asta e o problemă pe care va trebui să o rezolvăm amândoi.

Carter ieși și închise încet ușa.

Reușise. Ceea ce se petrecea în inima ei, în stomacul ei, nu avea voie să pătrundă în mintea ei tocmai înainte unui eveniment. „Detașează-te", își ordonă, pentru că ziua aceea nu era a ei, așa cum nici ziua precedentă nu fusese a idiotului de frate al mirelui.

– Îmi spui ce ai pățit? o întrebă Emma în timp ce se deplasau în jurul ringului de dans.

– Nu. Nu te încarc acum cu problemele mele.

– Am văzut mașina mamei tale în fața studioului. Nu am văzut și mașina ta.

– Nu acum, Em.

– Petrecerea e pe cale să se termine. Vorbim după.

– Nu vreau să vorbesc. Nu am timp pentru prăjituri și refulări. Lucrez.

„Da, doar tu", își spuse ironic Emma și se uită după Parker.

– Mac iar are ceva.

– Da, știu, spuse Parker, stând lângă masa cea lungă și supervizând transferul de daruri în limuzina de afară. Ne ocupăm de ea mai târziu.

– O să încerce să scape. La fel ca Parker, gândi Emma cu voce tare și zâmbi invizibil. Sunt îngrijorată pentru că nu e nervoasă. De obicei, când e vorba despre mama ei, e nervoasă. Ar putea să o afecteze, dar nervii sunt acolo.

– Nu e nimic de făcut până nu putem interveni. Urmează ultimul dans, calculă Parker după ce se uită la ceas.

O să vrea să facă pozele de plecare în aer liber. Dacă e într-o stare foarte proastă, o să meargă de acolo direct acasă. Dacă se întâmplă așa, îi vom tăia calea.

Dacă și-ar fi folosit mintea, Mac ar fi știut că făceau planuri să o prindă. Dar ușurarea care o cuprinse la finalul evenimentului și sentimentul că își terminase treaba îi blocaseră restul gândurilor.

Își lăsă aparatul jos, în timp ce limuzina aluneca pe alee.

– Întâlnire rapidă, când suntem gata, anunță Parker.

– Eu o să fiu în spate, în studio. Copiez după aceea notițele tale.

– Nu durează mult. Trebuie să ne asigurăm că toate lucrurile sunt în ordine pentru prezentarea de mâine. O seară bună. Drum bun, spuse Parker și zâmbi către un grup de invitați care plecau. Cred că au fost ultimii. Hai să ne adunăm. Mergem la etajul doi, da?

Enervată, Mac porni cu pași grei spre scară. Ar fi vrut să meargă acasă, la naiba. Își dorea să fie singură, să lucreze. Și voia să lucreze până când i se încețoșa privirea. După aceea, voia să meargă în pat, să doarmă și să uite de tot.

Dar nu, totul trebuia verificat înainte. Era Legea lui Parker.

Personalul rearanjase camerele miresei și ale mirelui, dar ea verifică băile, pentru orice eventualitate. O dată găsiseră în baie un invitat beat, încolăcit în jurul toaletei din camera miresei, în dimineața de după nuntă.

În timp ce Parker făcea verificările, Mac se gândi să dispară pe una dintre ușile laterale, ca să evite întâlnirea. Dar asta doar le-ar fi enervat pe celelalte fete, care ar fi venit să o caute.

Nu mai voia o altă ceartă, încă o scenă lacrimogenă. „Mi-am depășit cota", se gândi ea. Așa că va fi o fată ascultătoare, va asista la ședința de după eveniment și la ultimele pregătiri pentru evenimentul din ziua următoare.

„Poate că e mai bine așa", își spuse. „Am mai puțin timp de gândire." Momentul meditației era undeva pe la sfârșitul listei de priorități, în acea clipă.

Nu a fost surprinsă să o vadă pe Laurel pregătind ceai și sendvișuri. Întâlnirile de la Vows includeau adesea mâncare și băutură de un fel sau de altul.

– A fost o nuntă frumoasă, spuse Laurel liniștită. Nimeni nu a lovit pe nimeni. Fără vome în tufișuri și, din câte știm noi, fără folosirea toaletelor pentru sex de prost-gust.

– Nunțile de duminică sunt, de obicei, mai liniștite, adăugă Emma și își scoase pantofii, întinzându-se.

– Înseamnă că nu îți mai amintești de nunta Greenburg-Fogelman.

– Aaa, da! Asta le-a cuprins pe toate, și ceva în plus.

Neputând să stea jos, să se liniștească, Mac se duse la fereastră.

– Începe să ningă. Bine că nu s-a întâmplat înainte de terminarea evenimentului.

– Care s-a încheiat, spuse Parker, făcându-și apariția în cameră. Echipa de curățenie intră acum în sala de bal. În caz că doamna Seaman mai vrea să arunce o privire mâine, trebuie să strălucim. Laurel, meniul?

– Bufet combinat, cu minipateuri, cafea, ceai, suc de portocale. Urmat de prezentarea mea și încheiat de degustarea tortului. Acesta va fi din ciocolată, cu monogramele miresei și ale mirelui în auriu. Am folosit mai multe stiluri. Am și fotografii, și schițe cu tortul miresei și al mirelui, dar și câteva sugestii, în cazul în care vor să facă torturi pentru invitați. La fel și în cazul opțiunilor pentru bufetul cu prăjituri. Am pregătit câteva cutii cadou cu ciocolată pentru mireasă și pentru mama ei, și câteva în plus, în cazul în care mai vin și alte persoane. Sunt pregătită.

– O.K. Emma?

– Miresei îi plac lalelele și a spus că vrea ca acestea să predomine la nuntă. O să merg pe ideea nunții în grădină, dacă tot o să aibă loc în aprilie. O să am tone de lalele, în vaze transparente cu apă, de diferite mărimi și forme. Și trandafiri, desigur. O să fac câteva aranjamente în culori și arome de primăvară, dar și flori pentru butoniere. Lalele albe cu o crenguță mică de lavandă, pentru puțină culoare. Am făcut trei buchete din mătase, special pentru ea. Și o să mai am unul cu multe lalele, deoarece cred că pe acesta o să îl aleagă.

Făcu o pauză ca să își frece piciorul stâng, în timp ce parcurgea lista în minte.

– Am mai făcut câteva aranjamente și pentru domnișoarele de onoare, tot în nuanțe de primăvară, dacă tot nu a ales culorile. Mai am și câteva poze, pe lângă buchetele de probă. Ea a văzut deja spațiul meu de lucru și multe dintre modelele realizate de mine, dar am schimbat câteva și le-am adaptat pentru ea. Laurel m-a ajutat cu câteva idei pentru pergolă. Am o viziune cu corni. Arbuști de corni în ghivece albe, pe fundal. Putem să agățăm luminițe în ei. Aș sugera mai degrabă buchete decât flori în piept, pentru mame. Am făcut câteva, ca să le arăt. Am mai făcut și niște aranjamente pe care să le ia acasă.

– Avem multe fotografii cu toate spațiile pregătite pentru nunțile de primăvară, spuse Parker și se uită spre Mac.

– Le-am selectat pe cele pe care le-am considerat potrivite pentru clienta noastră. Și pe cele în care apar mai multe detalii. Așa cum am mai discutat, în aprilie, vremea poate fi capricioasă, așa că o să vrea corturi.

– Corturi din mătase.

Mac o aprobă pe Parker din cap.

– Am citit propunerea ta. Și am văzut schițele lui Laurel. Nu avem fotografii cu această dispunere, dar avem câteva făcute de aproape. Am adunat un portofoliu important de portrete – de logodnă și de nuntă, și unul separat,

cu fotografii publicate în reviste. Au răsfoit albumele când au venit, iar tu ai spus că mamei i-au sclipit ochii la ideea unui album de artă. O să aduc unul ca exemplu. O să fac un portret al mamei și al fiicei aici, în timpul prezentării. O să mă duc să îl imprim, să îl pun în ramă și într-o cutie de cadou, pentru ca apoi să i-l dau mamei.

– Super, zâmbi Parker. Excelent. Eu am pregătit trei scenarii, stiluri diferite, pe care le voi prezenta de la repetiții până la plecare. M-am tot răzgândit, dar am decis să încep cu cel pe care eu îl cred cel mai bun.

– Cel cu zâna din secolul douăzeci și unu, spuse Emma. Preferatul meu.

– Noi patru am lucrat deja o sută de ore la evenimentul ăsta, spuse Laurel. Mi-am încrucișat toate degetele.

Emma dădu decisiv din cap.

– Am sentimentul că totul va ieși bine.

– Tu ai astfel de sentimente în legătură cu aproape orice. Dacă am terminat, eu aș pleca pentru că am foarte mult de lucru.

– Mai e ceva, spuse Parker atunci când Mac se ridică. Care e problema, Mac?

– Sunt obosită.

– Poți să spui orice, zise Laurel și luă un sendviș. Suntem trei contra unu.

– Nu e nimic. Și nu știu de ce trebuie să exagerăm de fiecare dată când una dintre noi are o stare mai ciudată.

– Suntem fete, îi reaminti Emma. Mașina ta e la maică-ta.

– Da, mașina mea e la mama. M-a prins în ambuscadă de dimineață. Sunt nervoasă. O să fiu nervoasă și când o să se hotărască să mi-o aducă înapoi, cu siguranță fără benzină, probabil cu vreo zgârietură. Sfârșitul poveștii.

– Știu când ești nervoasă, îi spuse Parker și își îndoi picioarele sub ea, iar azi nu ai fost așa.

– Dar acum sunt.

– Pentru că nu asta e problema. Carter era acolo când a venit ea, nu?

– S-a dat la el, așa cum se dă la orice individ cu penis. Vă puteți imagina cât de penibil a putut să fie?

– El s-a supărat? întrebă Emma.

– Pe ea? se ridică Mac și merse spre fereastră. Nu știu, nu cred. Eram prea ocupată cu sentimentul de panică și nu am observat. Așa că i-am dat cheile ca să plece.

– Nu o să te întreb pentru ce avea nevoie de mașină, spuse Laurel și își turnă o cană de ceai. Ce importanță mai are? Însă mă întreb de ce ești supărată pe Carter.

– Nu sunt. Sunt supărată pe mine. Pentru că am permis să se întâmple asta, să se ajungă așa departe și să nu mai *gândesc*, să fiu atât de ruptă de realitate.

– Nu mai vorbești despre Linda acum, trase Laurel concluzia.

– Of, Mac, spuse Emma, cu privirea plină de compasiune. Te-ai certat cu Carter.

– Nu. Da. Nu, se contrazise Mac, frustrată și învârtindu-se în cerc. Nu poți să te certi cu cineva ca el. Oamenii țipă într-o ceartă sau aruncă lucruri. Spun lucruri pe care le regretă mai târziu. Astea sunt certurile. El nu poate să fie decât rezonabil.

– Să-l ia naiba, spuse Laurel cu strălucire în ochi.

– Încerci. Încerci să faci pe cineva ca el să înțeleagă că am pornit în direcția greșită, dar tot ce spui se lovește de un perete de logică și calm.

– Te-ai despărțit de el.

După ton, compasiunea Emmei se îndreptă brusc spre Carter.

– Nu știu ce am făcut. În plus, cum poți să te desparți de cineva, când nu știe nimeni că sunteți împreună? Oficial. Eu sunt de vină, e vina mea, iar el nici nu vrea să audă ce îi spun. Știu că am scăpat lucrurile din mână. M-am lăsat dusă de val. Iar când a venit mama, de dimineață, a fost ca o palmă care m-a trezit la realitate.

– O s-o lași să te influențeze în privința lui? întrebă Parker.

– Nu. Nu e așa, spuse Mac hotărâtă, deși o parte din ea se îngrijora că asta era situația, exact asta. Nu vreau să îl rănesc. La asta se rezumă totul. El crede că e îndrăgostit de mine.

– Crede? repetă Laurel. Poate chiar *este*!

– E un romantic. În privința mea. În privința întregii lumi.

– Vorbești despre același bărbat care poate fi dotat rezonabil. „Peretele de logică și de calm", insistă Parker și își înclină capul. Dar când vine vorba de tine, trăiește într-o fantezie.

– Poate are mai multe fețe, răspunse Mac, simțindu-se dintr-odată obosită și învinsă.

– Cred că întrebarea esențială nu ar trebui să fie ce simte sau nu simte Carter pentru tine, ci tu ce simți sau nu simți pentru el. Îl iubești, Mac?

Mac se holbă la Parker.

– Țin la el. Asta e ideea.

– Sună evaziv, spuse Laurel. La întrebarea lui Parker, poți răspunde doar cu da sau nu.

– Nu știu! Nu știu ce să fac cu toate sentimentele astea adunate în mine. A intrat în viața mea, s-a lovit cu capul de perete, și eu sunt cea ametită. Ai spus că nu e genul meu, chiar de la început ai spus asta. Și aveai dreptate.

– De fapt, cred că e unul dintre puținele momente în care m-am înșelat. Dar tu ești cea care trebuie să ia decizia. Însă Mac, o să mă enerveze foarte tare și o să mă dezamăgești dacă o vei folosi pe Linda ca scuză pentru iubire. Pentru că nu merită.

– Am nevoie de puțin timp, atât. Trebuie să îmi regăsesc echilibrul, ritmul. Nu pot să le găsesc atunci când sunt cu el.

– Atunci ia-ți timpul ăsta, o sfătui Parker. Fii sigură.

– Așa voi face. Trebuie să fiu.

– Încă o chestie. Dacă el te iubește, eu sunt de partea lui.

Kathryn Seaman sosi cu fiica ei, Jessica, luni dimineață, la ora zece fix. Mac știa că era genul de punctualitate care îi va încălzi sufletul lui Parker. Pentru ea însă, era cam înfricoșătoare.

Suprasolicitarea, emoțiile și neliniștea sufletească făcură un amestec neinspirat în stomacul ei, în timp ce stătea alături de partenerele ei și de potențialele cliente în salon. Mulțimea de lalele ale Emmei aduseră primăvara în cameră, în ciuda focului care mocnea în șemineu. Parker scoase superbul set de ceai Meissen al bunicii, cristalele Waterford și argintul georgian, iar toate acestea se potriveau perfect cu prăjiturile frumoase făcute de Laurel.

Dacă își dorea ceva luxos, sofisticat și feminin, exact asta li se oferea.

După scurta conversație convențională despre vreme, Parker deschise subiectul.

– Ne bucurăm foarte mult că luați în considerare firma noastră pentru ziua cea mare. Înțelegem cât de important este să vă simțiți confortabil și să aveți încredere că fiecare detaliu contribuie la crearea unei nunți care reflectă cine sunteți și ce însemnați, tu și Josh, unul pentru celălalt. Vrem să vă bucurați de acea zi și de toate zilele până la ea, asigurându-vă că *voi* sunteți în centrul atenției noastre. Noi vrem ceea ce vreți voi – o zi perfectă și frumoasă, cu amintiri care să dureze tot restul vieții voastre. Având acest scop în minte, am pus laolaltă câteva idei. Înainte să vă arăt prima propunere, aveți întrebări?

– Da.

Kate Seaman deschise carnețelul din poala ei. În timp ce fiica ei râdea și își dădea ochii peste cap, ea începu să o asalteze pe Parker cu întrebări.

Răspunsurile lui Parker erau mereu afirmative. Avem și aia, ofereau și aia, aveau furnizor și pentru aia și o mostră din cealaltă. Când întrebările ajunseră la capitolul decorații, Emma preluă conversația.

– Pe lângă florile de la nuntă, vom folosi ghivece cu flori perene în grădină, special selectate pentru a se potrivi cu aranjamentele pe care le va alege Jessica. Știu că e abia începutul sezonului, dar vă pot promite că voi aduce primăvara în ziua nunții.

– Dacă ar aștepta până în mai.

– Mamă, o bătu Jessica pe mână. Ne-am cunoscut în aprilie și vrem să fim sentimentali. Mi se pare că e destul timp până atunci pentru organizare. Dar deja sunt un milion de detalii.

– Pentru asta suntem noi aici, îi spuse Parker.

– Momentan, sunt îngrijorată cu petrecerea de logodnă de la clubul de vară și cu felicitările prin care vrem să anunțăm data evenimentului.

– Ne putem ocupa noi de toate astea în locul tău.

Jessica se opri și își țuguie buzele:

– Serios?

– Absolut. Avem nevoie doar de lista invitaților. Avem mai mulți furnizori pentru felicitări. Le puteți personaliza, folosind poza de la logodnă sau o poză cu tine și cu Josh, care vă place mult.

– Îmi place mult ideea. Ție nu, mamă?

„Acum e rândul meu", se gândi Mac.

– Fotografia de logodnă v-ar putea ajuta să vă decideți dacă vă place acel stil sau dacă vreți ceva mai tradițional. Stabilirea datei, locația, găsirea rochiei perfecte și fotografiile de logodnă sunt detalii timpuri, care, odată terminate, vă eliberează mintea și timpul pentru alte lucruri. Tot ele dau și tonul nunții.

– Ai câteva poze să ne arăți ca model?

– Da, răspunse Mac, ridicând albumul cu poze de logodnă și oferindu-i-l lui Kate.

– Cred că sesiunea foto de logodnă e aproape la fel de importantă ca portretele de nuntă. Arată promisiunea mută, intenția, bucuria și anticiparea. Ce i-a adus pe acești doi oameni împreună? De ce au făcut această primă promisiune? Realizarea portretului care îi va anunța pe prieteni, familia și pe toți ceilalți că Jessica și Josh s-au găsit unul pe celălalt este meseria mea.

– În studioul tău? întrebă Kate.

– Da, sau oriunde altundeva dorește cuplul.

– La clubul de vară, decise Kate. La petrecerea de logodnă. Jessie va purta o rochie superbă. Ea și Josh arată minunat împreună când sunt eleganți. Iar Jessie va purta rubinele mamei mele.

În timp ce ochii i se umeziră, Kate se întinse și luă mâna fiicei sale.

– E o idee grozavă și m-aș bucura dacă am putea face asta. Dar mai aveam o idee pentru acest portret. Tu și Josh v-ați întâlnit la călărie, iar asta e o pasiune pe care o aveți în comun. Mi-ar plăcea să vă fac un portret la călărie.

– La călărie? se încruntă Kate. O să fie numai instantanee. Nu o vreau pe Jessica în pantaloni și pălărie de călărit în pozele de logodnă. Vreau ca ea să strălucească.

– Mă gândeam la o strălucire mai delicată. Ceva romantic, fantezist. Ai un cal de culoare castanie. Trooper.

– De unde știi?

– Datoria noastră este să ne cunoaștem clienții. Dar nu prea mult, adăugă Mac, făcând-o pe Jessica să râdă.

– Vă văd pe amândoi călărind împreună pe Trooper. Josh într-un smoching, cu cravata desfăcută și primii nasturi descheiați, iar tu în spatele lui, într-o rochie fluidă și cu rubinele bunicii tale, adăugă ea. Brațele tale în jurul taliei lui, cu părul desfăcut, în bătaia vântului. Fundalul – doar o ceață de culori și forme.

– Dumnezeule, spuse Jessica inspirând adânc. Ador ideea asta. Chiar o ador. Mamă!

– Sună... frumos. Magic.

– Și cred că ideea vi se va părea potrivită cu c[illegible] credem noi că ar fi o temă bună pentru nuntă. Parker

Ridicându-se, Parker se îndreptă spre șevaletul pr[illegible] dinainte.

– Avem poze în care puteți vedea în ansamblu ș[illegible] detaliu ce am mai făcut în trecut și ce putem face acum, dar fiecare nuntă este unică, așa că vom folosi schițe ale viziunii noastre pentru ziua cea mare.

Parker îndepărtă pânza care acoperea prima schiță.

– Țară de basm, spuse ea, iar Mac își imagină că toate partenerele ei simțiră același fior de încântare când mireasa trase adânc aer în piept.

– Cred că am reușit. Nu credeți că am reușit? Doamne, sunt epuizată, spuse Emma și se întinse pe canapea. Și mi-e puțin rău. Am mâncat prea mult dulce ca să îmi calmez nervii. Credeți că am reușit?

– Dacă nu am reușit, cred că trimit niște asasini plătiți după Kathryn Seaman, răspunse Laurel și își puse picioarele pe un teanc de albume de pe măsuța de cafea. Femeia aia e dură.

– Își iubește fiica, o completă Parker.

– Da, am observat, dar Doamne, le-am ilustrat o nuntă perfectă și nu am reușit să smulgem nici o promisiune de la ea.

– O să reușim. Altfel, nu o să mai avem nevoie de asasin. O să o omor eu cu mâna mea, spuse Parker și își frecă ceafa. Trebuie să se mai gândească, să discute cu soțul ei, așa cum și Jessica trebuie să discute cu Josh și să primească acceptul lui. Mi se pare rezonabil. E normal.

– Kate va lua decizia, le atrase atenția Mac. Cred că vor doar să ne tortureze. Era deja convinsă, după prezentarea tortului cu palatul regal.

Laurel își mușcă buza.

– Crezi?

O priveam, începusem să o privesc asemenea unei pisici care urmărește șoareci – sau poate că eu eram șoarecele, și ea, pisica. Dar o priveam. I-au strălucit ochii la vederea tortului. Parcă o puteam auzi: „Nimeni nu mai primește palatul ăla de tort în afară de fetița mea". Le-am răspuns la toate întrebările. Amândouă visau cu ochii deschiși după cornii Emmei și luminile de basm. La buchetul cu lalele în cascadă? Jessie îl vrea pentru ea. După aceea, mama pomenește, ca din greșeală, despre cele două picioare stângi ale soțului ei, iar Parker se întinde după colecția ei magică de cărți de vizită și îi oferă una aparținând unui instructor personal de dans.

– A fost o idee genială, aprobă Emma. Oricum, mama vrea ce vrea fetița ei, iar fetița ei ne vrea pe noi. Simt asta, continuă ea și oftă adânc, ridicându-se. Trebuie să mă duc să plantez cincizeci și cinci de narcise pentru o petrecere a burlacelor. Fetelor, luați fiecare lalelele.

– Eu mă duc să văd dacă mi-am recuperat mașina. Am o ședință foto în aer liber și mai multe drumuri de făcut, spuse Mac uitându-se la Parker. Dacă nu a venit încă, pot să iau mașina ta?

Unii oameni, se gândi Parker, ar spune despre ea că se băga unde nu îi fierbe oala, că nu era problema ei. Acei oameni însă, se gândi ea, nu o cunoșteau.

Ea rezolva probleme. Și dacă nu încerca să rezolve măcar problemele celei mai vechi prietene a ei, ce rost mai avea să le rezolve pe ale unor străini?

Intră în Coffee Talk, hotărâtă să facă tot ce putea, pentru toată lumea.

Mulțimea de duminică seara se adunase la o conversație lejeră. Putea auzi aparatul de făcut spumă pentru cafea, bâzâitul râșniței, în timp ce privea în jur. În cele din urmă, îl văzu pe Carter și porni spre el, afișând un zâmbet.

– Bună, Carter, mersi că ai acceptat să ne întâlnim.

– N-ai pentru ce. Ați avut o nuntă astăzi.

– După-amiază. A mers foarte bine. „N-are rost să pierdem timpul", se gândi ea. Mac e nefericită și supărată, dar a lăsat toate problemele ei deoparte, pentru clienți.

– Îmi pare rău că am supărat-o.

– Și ei îi pare rău că te-a supărat. Dar, continuă Parker înainte ca el să poată spune ceva, mama ei stă la baza problemelor. Toți trei știm asta, chiar dacă reacționăm diferit.

– S-a simțit penibil. Mackensie. Nu trebuia. Nu pentru mine.

– Mama ei o va face mereu să se simtă așa, spuse ea și se uită la chelnerița care se oprise la masa lor. Niște ceai de iasomie. Mersi.

– Vine imediat. Doctore Maguire?

– La fel.

– Carter, vreau să îți povestesc puțin din urmă, ca să înțelegi de ce se poartă așa. Ce veți face tu și Mac mai departe e problema voastră.

În timp ce vorbea, Parker își scoase mănușile și își descheie haina.

– Nu știu cât de mult ți-a spus ea, și ar fi foarte supărată pe mine să afle că îți povestesc toate astea, dar iată. Părinții ei au divorțat când avea patru ani. Tatăl ei, pe care îl adora, a plecat de lângă ea la fel de ușor ca Linda. E un bărbat nepăsător. Nu viclean, ca Linda, doar nepăsător. A crescut într-un mediu privilegiat, cu un cont de economii destul de gros. Poate că îți par ipocrită pentru că îți spun tocmai eu asta, dar...

– Nu, nu mi se pare. Tu și Del, părinții voștri, mereu ați contribuit. Ăsta e cuvântul potrivit.

– Mulțumesc. Geoffrey Elliot merge oriunde are chef, face doar ce vrea și preferă să evite orice soi de problemă. Linda sapă, împinge, își face loc cu coatele prin viață. A primit o compensație destul de bună de la tatăl lui Mac, dar a cheltuit-o rapid.

Parker zâmbi.

– Copiii aud lucruri, chiar dacă se presupune că nu înțeleg ce înseamnă.

– Dar probabil a primit o alocație pentru creșterea copilului.

– Da. Mac a avut casă, hrană și haine bune. La fel, desigur, și mama ei. Amândoi s-au recăsătorit înainte ca Mac să împlinească șapte ani. Linda a divorțat din nou după doi ani.

Făcu o pauză în timp ce li se aduse ceaiul, după care continuă:

– Apoi, au urmat mai mulți bărbați, multe aventuri și multă dramă. Linda se hrănește din drame. Geoffrey a divorțat din nou și s-a însurat din nou. Are un fiu cu a treia soție și își petrec cea mai mare parte a timpului în Europa. Linda mai are o fată de la al doilea soț.

– Da, Mac mi-a spus că are o soră și un frate vitregi.

– Se văd foarte rar. Eloisa și-a petrecut, și încă mai petrece, cea mai mare parte a timpului la tatăl ei, care o iubește foarte mult.

– Probabil că a fost greu. Să vadă că sora ei are un tată, în timp ce ea nu avea.

– Da. Și pentru că, în cea mai mare parte, a fost doar Mac acasă, Linda se aștepta, cerea, folosea. În felul ei. S-a căsătorit din nou. Cu fiecare nouă căsătorie, venea o mutare într-o casă nouă din cartier. O altă școală pentru Mac. Linda a retras-o pe Mac de la școală când a divorțat de al treilea soț. După doi ani, a mai înscris-o o vreme, deoarece descoperise că avea o relație cu un bărbat – căsătorit – aflat în conducerea școlii.

– Nici un pic de stabilitate. Nimic pe care să se poată baza, murmură Carter.

Parker oftă.

– Toată viața, mama ei i-a plâns pe umăr pentru orice problemă, inimă frântă sau necaz. Linda a fost crescută să se creadă centrul universului, iar ea a crescut-o la rândul ei pe Mac să creadă asta. Mac a noastră e o femeie

puternică. Inteligentă, de încredere, sclipitoare în ceea ce face. Dar punctul ăsta vulnerabil e ca o rană care nu se oprește din sângerat. Linda îi tot rupe coaja. A crescut cu o persoană insensibilă și se teme să nu devină și ea așa.

– Nu are încredere în noi, pentru că nimic din viața ei nu i-a dat o bază pentru această încredere.

– Ești un ascultător bun. A fost unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus despre tine. O să te pun puțin în avantaj, Carter, un alt lucru pentru care nu o să îmi mulțumească. Îți dau avantajul ăsta pentru că o iubesc.

– Aș avea nevoie de asta.

Parker se întinse și își așează mâna peste a lui, pe masă.

– Nu am mai văzut-o niciodată ca acum, de când e cu tine. Cu nimeni. Nu am mai văzut-o niciodată să îi pese atât de cineva. Iar ceea ce are cu tine, ce descoperă cu tine o sperie.

– Mi-am dat seama de unele din lucrurile astea, cel puțin de partea cu speriatul. Ce sfat i-ai da cuiva care o iubește?

– Speram să mă întrebi asta, spuse Parker și zâmbi. Dă-i puțin spațiu, puțin timp, dar nu prea mult. Și nu renunța la ea. Singurele constante din viața ei am fost eu și familia mea, Emma și Laurel. Are nevoie de tine.

– Nu pot să renunț la ea, spuse Carter simplu. Am așteptat-o aproape toată viața.

capitolul 15

Nici mama ei și nici mașina nu apărură luni. Marți, când Mac începu să își piardă răbdarea și o sună pe mama ei acasă și pe mobil, apelurile i-au fost direcționate către mesageria vocală.

Până miercuri, începuse să se gândească deja să declare furtul mașinii. Dar tot ea ar fi scos-o pe cauțiune pe mama ei din închisoare.

Așa că se duse în corpul central al conacului ca să cerșească micul dejun de la Laurel.

– Parker a fost chemată de urgență acasă la o clientă. Mireasa de sâmbătă s-a trezit cu un mare coș sau ceva de genul ăsta. Emma așteaptă o livrare devreme, așa că am rămas doar noi două.

– Asta înseamnă că nu faci clătite?

– Nu am timp de clătite și, Doamne, cât mi-aș dori ca doamna G. să-și scuture nisipul de pe haine și să vină acasă. Trebuie să fac frunze și flori. Ia o brioșă.

– Parker a spus când se întoarce?

Laurel se opri din rulat pasta pentru flori.

– Nu ți-a adus încă mașina înapoi?

– Și mașina, și Linda sunt dispărute în acțiune. I-am lăsat vreo zece mesaje. Când o să le asculte pe toate o să îi curgă sânge din urechi. Am amenințat-o că o declar furată.

– Fă-o. Uite telefonul.

– Probabil o să fiu arestată pentru prostia pură de a-i da cheile. O să trec pe la ea pe acasă. Mai am o ședință foto și trebuie să iau niște hârtie făcută la comandă, care nu era gata luni. Și cred că vreau niște pantofi.

– Ai vreo veste de la Carter ?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că te duci să cumperi pantofi, adică lu[illegible] pentru suflet. L-ai sunat?

– Și ce să îi spun? Că îmi pare rău? I-am spus de[illegible] Că am greșit? Știu că am greșit, dar asta nu schimbă c[illegible] nimic ceea ce simt.

– Și ce simți?

– Confuzie, frică, prostie. Poți să le dublezi pe tot[illegible] pentru că mi-e dor să îl văd, recunoscu ea. Mi-e dor s[illegible] vorbesc cu el. Așa că cel mai bine cred că ar fi să nu îl v[illegible] și să nu vorbim.

– Logica ta nu aduce a logică umană.

– Oricum, probabil că nici el nu vrea să mă vadă sau să îmi vorbească.

– Ești lașă.

– Poate. Sunt o lașă fără mașină, spuse ea și aștept în liniște până când Laurel rulă pasta. Ai putea să mi-o împrumuți pe a ta.

– Aș putea. Dar așa te-aș încuraja în felul cum procedezi cu Linda. Te iubesc prea mult ca să îți fac asta.

– Nu e încurajare. Sunt afaceri. Aș putea să îmi înghesui echipamentul în jucăria ei ridicol de mică, dar, foarte amuzant, mi-a lăsat mașina, nu și cheile. Nu e vina clienților că eu am cedat sau că ea e atât de egoistă, încât nu mi-a adus mașina înapoi.

– Nu, nu e.

Cu grijă, Laurel luă o formă și începu să taie primele flori.

– Sunt atât de supărată. Recunosc, supărarea asta mă ajută să echilibrez nefericita situație cu Carter, dar în momentul ăsta aș prefera să sufăr pentru el și să am mașina mea. De ce îmi tot face faze din astea? Și nu spune că îi permit eu. Jur, și jur pe ce am mai drag, nu aveam nici o intenție de a-i închiria mașina. Nu m-aș mai fi pus niciodată într-o situație ca asta, dacă nu aș fi fost obligată de circumstanțe.

– Mi-ar plăcea să te cred, dar uite în ce situație ai ajuns, Mac! Să suporți consecințele acțiunilor tale. În timp ce ea nu suportă nici o consecință. E liberă de responsabilități. Linda o să îți aducă mașina înapoi când nu o să mai aibă nevoie de ea sau când o să aibă ea chef. Tu o vei înfrunta, te vei plânge. Iar ea o să înceapă cu toate porcăriile ei. După care o să uite toată situația, pentru că a obținut ce și-a dorit și, pe deasupra, a mai fost și în centrul atenției tale, în timp ce tu te-ai supărat și te-ai plâns.

– Și ce-ar trebui să fac? Să o bat până la moarte cu trepiedul?

– Te ajut eu să ascunzi corpul.

– M-ai ajuta, oftă Mac. Ești o prietenă adevărată. De obicei, nu sunt o lașă sau o cârpă de șters pe jos.

– Nu, nu ești. Ești departe de a fi așa ceva. Dar cred că ceea ce mă enervează cel mai mult este cât de jos ajungi când ești lașă. Când ea te face să fii și una, și alta. Fă-o să suporte consecințele o dată, Mackensie. Sunt sigură că, după ce vei face asta o dată, a doua oară îți va fi mai ușor.

– Cum? Crede-mă când îți spun că vreau. Nu pot să sun la poliție. Eu i-am dat cheile alea nenorocite. Și poate, cred – știu, se corectă ea – că a fost o chestie pasiv-agresivă că ea nu mi le-a lăsat pe ale ei...

– Îmi place privirea ta. Asta nu e privirea unei cârpe de șters pe jos sau a unei lașe. Și?

– Ea mi-a lăsat mașina ei.

– Vai, vai, o să îi distrugi jucăria. Mă duc să îmi iau haina și bâta de baseball a lui Del.

– Nu! Dumnezeule, cât de violentă ești.

– Îmi place să sparg lucruri. E ca o terapie.

– Nu o să zdrobim mașina. Ea nu are nici o vină. Dar o să îi chem să o ridice.

– Nu e rău, dar dacă o duci la ea acasă înseamnă că nu va trebui să se mai sinchisească să vină să și-o ia singură.

– Nu o duc la ea acasă, spuse Mac, mijindu-și ochii de concentrare. Îți mai amintești, acum câteva luni, tipul ăla care a intrat în mașina nouă a lui Del. A trebuit să fie remorcată. Tipul, mecanicul care s-a ocupat de asta, are acum o mașină de remorcat, un garaj, un spațiu. Nu-l să-l ia, cum îl chema? Unde e Parker cu cărțile ei de vrăji magice?

– Sună-l pe Del. Sigur își amintește. Și lasă-mă să îți spun că de asta suntem prietene. Când vrei să rezolvi ceva, Mac, ești frumoasă.

– Atunci, împrumută-mi mașina ta.

– Tu dă telefoanele, și e a ta.

Se simțea îndreptățită, se simțea puternică. Până ce termină ședința foto și se opri să mai cumpere niște sârmă pentru Laurel, decise că merita pantofi noi. Poate, considerând trauma și triumful ultimelor câteva săptămâni, merita și cercei noi.

„Cerceii pentru Linda", decise ea. „Pantofii pentru Carter." Sărbătorire și compătimire.

Poate va trece pe la el pe acasă, pe drumul de întoarcere. Cât timp se simțea îndreptățită și puternică. Ei erau doi oameni inteligenți, care țineau unul la celălalt. Cu siguranță, puteau ajunge la un compromis, un teren neutru, o soluție.

Nu voia să îl piardă, se gândi. Nu voia să meargă înainte fără Carter.

Se plimbă prin mall până ajunse la Holly Grail. Secțiunea de încălțăminte din Nordstrom.

Poate avea nevoie și de o pereche de cizme noi. Nu puteai niciodată să ai prea multe cizme. Pantofi noi *și* cizme noi, care să îi dea un sentiment de încredere în sine, necesar pentru a putea merge la Carter. Ar fi putut să ia o sticlă de vin, în semn de pace. Ea ar vorbi, iar el ar privi-o așa cum numai el știa s-o facă. Și... s-ar comporta exact ca Linda, se gândi, cum a făcut și cu mașina lui Laurel.

Cu toate astea, putea merge la el și putea lua vinul. Sau putea să îl invite la cină, la ea acasă. Ar fi fost ca un fel de glumă, ca să spargă gheața. „Hei, ți-am adus o sticlă de vin. De ce nu treci pe la mine diseară și o aduci cu tine?" Desigur, după aceea ar trebui să se oprească la magazin și să ia ingrediente pentru mâncare. Sau ar fi putut să atace proviziile doamnei G.

„Nu, nu", se gândi ea în timp ce luă în mâini o pereche de cizme albastre, până la glezne, care parcă strigau după ea. Trebuia să *gătească*. Să îi arate că e important pentru ea, îndeajuns de mult ca ea să depună acest efort. El conta. Totul conta.

Tocmai de aceea s-a purtat așa cum s-a purtat de la început.

– Hei... Meredith, nu?

Mac se întoarse și rămase cu privirea la o blondă pe care parcă o mai văzuse pe undeva.

– Nu, îmi pare rău.

– Nu ești tu fotograful de la nuntă?

– Da. Mackensie.

– Desigur! Scuze. Sunt eu, Stephanie Gorden. Ne-am cunoscut la nunta verișoarei mele, sâmbăta trecută.

– Ah, da. Ce mai faci?

– Sunt înconjurată de pantofi, deci sunt bine. Ce cizme superbe! Eu și Corrine tragem chiulul în după-amiaza asta. Corrine! Vino să o cunoști pe Mackensie.

„Vai, Doamne", își spuse Mackensie. Cum putea soarta să îi ofere niște cizme superbe și un șut în fund în același timp?

– Corrine, ea e Mackensie. E fotograf de nunți și o *foarte* bună prietenă de-a lui Carter.

– Îhm.

Corrine era perfectă, se gândi Mac. Așa că, la șutul în fund mai adaugă și o palmă peste ceafă. Aluneca pe acolo în pantofi roșii cu tocuri înalte și cu părul negru lucios atârnând în bucle romantice pe umeri. Ochii, adânci

și senzuali, o scanau pe Mac, în timp ce buzele moi schițau un zâmbet frumos.

– Bună.

– Bună. Ce pantofi frumoși!

– Da. Cred că o să fie ai mei.

Chiar și vocea îi era perfectă, își spuse Mac cu amărăciune. Joasă și doar puțin guturală.

– Deci, îl cunoști pe Carter Maguire.

– Da. Am fost la liceu împreună. Pentru o vreme.

– Serios? întrebă Corrine, destul de absentă, în timp ce apucă niște botine cu tocuri mici. Nu mi-a povestit niciodată despre tine. Am fost împreună ceva vreme.

– Corrine și Carter, spuse Stephanie veselă. Erau practic un singur cuvânt. Ce drăguț că ne-am întâlnit cu tine aici. Tocmai îi spuneam lui Corrine că am auzit cum că are pe cineva și că v-am văzut împreună la nunta lui Brent.

– Ce drăguț!

– Ce mai face Carter? întrebă Corrine în timp ce punea botinele jos. Tot îngropat între cărțile lui?

– Se pare că mai are timp și să iasă să ia niște aer.

– Nu l-am mai văzut de multă vreme. Tu?

– De destulă vreme, mersi.

– Voi ar trebui să luați notițe una de la cealaltă, le spuse Stephanie și o împinse ușor pe Corrine cu fundul. Corrine ar putea să îți dea niște sfaturi în privința lui Carter, Mackensie.

– Nu-i așa că ar fi amuzant? Însă mie îmi place să descopăr singură. Carter e un bărbat fascinant și captivant, pe care nu l-ai putea cuprinde în câteva notițe. Mă scuzați, văd o pereche de pantofi cu numele meu pe ei.

În timp ce Mac se îndrepta spre capătul opus al magazinului, Stephanie își arcui sprâncenele.

– Captivant, Carter? Probabil că a mai evoluat de când l-ai părăsit, Cor. Trebuie să recunosc, arăta destul de bine

[illegible] l-am văzut sâmbătă. Poate ar fi trebuit să mai rămâi [illegible] cu el.

– Și cine spune că nu pot să îl am înapoi dacă vreau? întrebă ea și se uită în jos, la pantofii roșii cu toc din picioarele ei. De fapt, s-ar putea să îmi duc noii pantofi într-o scurtă vizită.

Stephanie chicoti.

– Ești o fată rea.

– Sunt plictisită, asta sunt.

Corrine se încruntă spre Mac. Credea că *ei* i se cuveneau cizmele alea. Cu siguranță, ar arăta mai bine în picioarele ei, decât în ale înfumuratei slabe și cu părul portocaliu.

– Și, în plus, de ce să îl aibă ea pe Carter? Eu l-am văzut prima.

– Credeam că te plictisește.

– Asta era înainte, spuse Corrine și oftă lung, după care se așeză și examină micul munte de pantofi pe care se gândea să îi cumpere. Problema cu tine, Steph, este că ești căsătorită. Ai uitat emoțiile flirtului, ale competiției.

Corrine își dădu jos pantofii și își vârî în picioare o pereche de sandale cu vârful ascuțit, de un roz metalizat, după care spuse:

– Bărbații sunt ca pantofii. Trebuie să îi încerci, să îi porți o vreme, cât timp îți vin bine. După aceea, îi arunci într-un dulap și îți cumperi alții noi.

Stătea în fața oglinzii, examinându-se.

– Iar din când în când, mai scoți o pereche veche din dulap și îi încerci din nou, să vezi cum îți mai vin.

Privi în jur și se încruntă când o văzu pe Mac probând cizmele albastre.

– Și niciodată să nu lași pe altcineva să se joace la tine în dulap.

Rutina, își spunea Carter, avea un scop. Rezolvase câteva lucruri și își ținuse mâinile și mintea ocupate. Își atârnă

haina în cuier, se duse la biroul din casă și își puse munca de o seară pe masă. Apoi, își verifică mesajele.

Îl trecu un fior când nu auzi vocea lui Mac în cameră, dar și asta era tot un fel de rutină.

Parker îl sfătuise să îi dea niște timp și spațiu. Îi va da mai mult spațiu lui Mac. Încă o zi sau două.

Putea aștepta. Se pricepea la asta. Și mai mult decât orice, realiză el, i-ar fi plăcut ca ea să vină la el.

Se duse jos să hrănească pisica și să își facă niște ceai. La birou, bău ceaiul în timp ce verifică e-mailurile zilnice. Și se întrebă dacă viața putea fi mai banală decât atât și mai serioasă. Oare o să fie în aceeași situație – a se citi rutină – și peste un an? Doamne, poate și peste un deceniu.

Fusese destul de mulțumit de ce avea, înainte ca Mac să reintre în viața lui.

– Nu e ca și când aș fi plănuit să fiu toată viața singur, îi spuse el motanului. Dar aveam destul timp, nu? Timp să mă bucur de o anumită rutină, de casa mea, de munca mea, de libertatea de a fi burlac. Am abia treizeci de ani, pentru Dumnezeu. Și vorbesc cu o pisică, dar nu mi-aș dori să îmi petrec serile astfel pentru tot restul vieții. Fără supărare. Nimeni nu vrea doar să aibă parte de o relație stabilă. Să fie cu cineva ca să nu fie singur. Iubirea nu e un concept amorf, creat pentru cărți și poezie, și imposibil de neatins. E ceva real, *necesar*. Dracu' să o ia. Schimbă lucrurile. Totul. Nu mai pot fi omul care am fost înainte să o iubesc pe ea. E ridicol ca cineva să se aștepte la asta.

După ce termină de mâncat, motanul se așeză și se uită lung la Carter, după care începu să se spele.

– Ei bine, ea nu e așa rezonabilă ca tine. Și dacă tot vorbim despre asta, o să îți mai spun ceva. Sunt bun pentru ea. Sunt exact ce are nevoie. Eu o înțeleg. Bine, nu, nu o înțeleg. Îmi retrag cuvintele. Dar o cunosc, lucru total diferit. Și știu că o pot face fericită, după ce trece peste încăpățânarea care o împiedică să înțeleagă asta.

Carter luă atunci decizia de a-i mai acorda douăzeci și patru de ore. Dacă nu venea la el în acea perioadă, trebuia să preia controlul asupra situației. Avea nevoie de un plan, un rezumat al lucrurilor pe care trebuia să le spună și să le facă. Se ridică să ia o foaie și un creion.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! La dracu' cu toate planurile și rezumatele! O să vedem noi ce facem.

Supărat, își trânti sertarul peste degete. Tipic, se gândi el, suportând durerea. Decise să se consoleze cu un sendviș cu cașcaval topit.

Dacă ea și-ar fi revenit, acum ar fi fost împreună, poate chiar gătind ceva bun. Și ar fi putut vorbi. Voia să știe dacă au prins clienții cei mari. Voia să sărbătorească alături de ea. Să împartă bucuria cu ea.

Și-ar fi dorit să îi spună despre povestirea amuzantă scrisă de unul dintre elevii săi și despre scuzele pe care le dăduse altul pentru că nu își făcuse tema.

Trebuia să recunoască faptul că treaba cu amnezia temporară era o chestie nouă.

Ar fi vrut să îi spună toate acele lucruri. Importante sau mai puțin importante, erau momentele care le umpleau viețile. El doar trebuia să îi arate că și ea voia tot asta. Nu, nu doar că voia asta, își aminti el. Trebuia să îi arate că era posibil.

Puse sendvișul în tigaie și deschise dulapul să își ia o farfurie. Când auzi ciocănitul în ușa de la intrare, abia reuși să evite colțul ușii deschise de la dulap, să nu se lovească la cap.

Se gândi: „Mackensie!" și apoi ieși fugind din bucătărie.

Avea deja în minte imaginea ei când deschise ușa, motiv pentru care avu nevoie de mai multe secunde ciudate ca să o proceseze pe cea a lui Corrine.

– Carter, spuse ea și intră râzând.

Făcu o piruetă grațioasă, după care își puse brațele în jurul lui. Își lăsă capul pe spate, cu ochii negri și sclipitori, și își presă buzele pe ale lui.

– Surpriză, spuse ea mieros.

– Aaa, da. Cu siguranță, o surpriză. Corrine, exclamă el și reuși să se elibereze din mâinile ei. Ești... drăguță.

– Vai, sunt o epavă. Cred că am înconjurat blocul de vreo trei ori înainte să îmi fac curaj să opresc. Să nu îmi frângi inima, Carter, și să îmi spui că nu te bucuri că mă vezi.

– Nu. Adică... nu mă așteptam să te văd.

– Nu mă inviți înăuntru?

– Ești înăuntru.

– Mereu atât de literal. O să închizi și ușa sau o să mă lași să tremur de frig.

– Scuze, îi spuse el și închise ușa. M-ai luat pe nepregătite. Ce vrei, Corrine?

– Mai mult decât merit, îi răspunse ea și își scoase haina, oferindu-i-o cu o privire rugătoare. O să asculți ce am de spus, nu?

Prins între bunele maniere și uimire, îi puse haina în cuier.

– Credeam că fac asta deja.

– Am fost o proastă fiindcă m-am purtat urât cu tine. Ai tot dreptul să te porți și tu urât cu mine, spuse ea și intră în sufragerie. Când mă uit în urmă, la ceea ce am făcut, la ceea ce am spus... Carter, mi-e așa de rușine. Tu ai fost atât de bun cu mine, atât de bun pentru mine. Tu m-ai făcut mai bună decât am fost. M-am tot gândit la tine. M-am gândit la tine mult.

– Și cum rămâne cu... făcu el o pauză, căutând numele în memorie, cu James?

Corrine își dădu peste cap ochii seducători.

– A fost o greșeală. Pedeapsa mea pentru că te-am rănit. Am realizat la puțin timp după aceea că a fost doar

aventură nechibzuită. E un băiețel pe lângă tine, Carter. Te rog, spune-mi că mă ierți.

– Totul aparține trecutului, Corrine.

– Vreau să mă revanșez față de tine, dacă mă lași. Dă-mi o șansă să îți arăt, spuse ea și merse spre el, trecându-și degetele pe obrazul lui. Îți mai amintești de vremurile când eram împreună, cât de bine era. Am putea să fim din nou împreună, Carter, continuă Corrine, plimbându-se în jurul lui. Ai putea să mă ai din nou. Trebuie doar să mă iei.

– Cred că ar trebui...

– Hai să fim sensibili mai târziu, îl întrerupse ea și se lipi de el, în timp ce el încerca să o împingă. Te vreau. Te vreau atât de mult. Nu pot să mă gândesc la altceva.

– Stai. Oprește-te. Nu o să...

– Bine. Tu ești șeful, se opri ea și, cu un zâmbet sclipitor, își dădu părul pe spate. O să vorbim mai întâi, cât vrei tu. Toarnă-mi un pahar cu vin și o să... Miroase a ars?

– Nu... La dracu'!

Fugi până în bucătărie, iar zâmbetul lui Corrine se ascuți. O să aibă nevoie de mai mult timp și efort, realiză ea. Însă îi plăceau provocările. De fapt, se gândi, faptul că el nu cedase așa cum se așteptase făcea lucrurile și mai interesante. Iar seducerea lui o să îi dea și mai multă satisfacție.

Până la urmă, singurul loc unde nu se plictisea era în pat.

Când îl auzi că se întoarce, își mai îmblânzi zâmbetul.

– Scuze, făceam ceva de mâncare. Corrine, apreciez că ți-ai cerut iertare și... oferta, dar... Scuze, repetă el când auzi ciocănitul în ușa de la intrare.

– E în regulă. Aștept.

Scuturând din cap, Carter se duse să deschidă ușa. Creierul lui, deja supraîncărcat, luă foc atunci când o văzu pe Mac.

– Bună. Am venit cu o ofertă de pace, spuse ea, punându-i sticla de vin în brațe. M-am purtat urât, iar acum sper că o să îmi mai dai o șansă să mă port mai bine. Dacă vrei, mă gândeam că ai putea veni la mine la cină diseară. Poate aduci și o sticlă de vin. Hei, e bun și cel pe care îl ai în mână.

– Tu... Eu... Mackensie.

– Cine e, Carter?

Nu era de bine, era tot ce putea spune Carter. Asta nu putea fi de bine. Corrine veni spre ei și Carter putu vedea roșeața instantanee din obrajii lui Mackensie.

– Nu e...

– Vai, vin. Ce drăguț, spuse Corrine și luă sticla din mâinile amorțite ale lui Carter. Tocmai îmi oferise un pahar de vin.

– De fapt, eu... Mackensie Elliot, ea e Corrine Melton.

– Da, știu. Ei bine, sper să vă placă vinul.

– Nu. Nu face asta, îi spuse el, aproape sărind peste pragul ușii ca să o prindă de braț. Așteaptă puțin. Intră.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Glumești? Apucă-mă de mână iar, îl amenință ea, și o să ai mai mult decât o vânătaie pe maxilar.

Mac fugi spre mașină, care oricum nu era a ei, în timp ce Corrine țipă din ușă:

– Carter, dragule, hai înăuntru să nu răcești!

„Rutină?!" se gândi el. Chiar își făcuse probleme că urma să cadă în plasa rutinei?

Mac intră ca o vijelie în casă.

– Unde dracu' e toată lumea? urlă ea.

– Suntem în bucătărie! Am încercat să te sunăm pe mobil, țipă Emma. Vino aici.

–Nu o să credeți ce zi am avut. Mai întâi m-am întâlnit cu sexoasa de fostă prietenă a lui Carter, la raionul cu pantofi din Nordstrom, fapt care aproape că mi-a stricat plăcerea vinovată de a ridica mașina mamei. De ce nu mi-a spus

și mie cineva că e superbă? se plânse Mac și își aruncă haina pe un scaun. Și, de parcă nu era îndeajuns de rău că am văzut-o pe această femeie sexy și seducătoare, în pantofi roșii cu toc și cu vocea ei senzuală, am cheltuit șaizeci de dolari pe o sticlă de vin, ca ofertă de pace pentru Carter, și încă optzeci pe toate porcăriile astea, ca să îi gătesc o cină de iertare. Și ce credeți că găsesc când mă duc la el acasă? Ce găsesc? Vă spun eu ce găsesc. Pe *ea*. Pe ea într-un pulover negru din cașmir, cu decolteu până aici, cu destulă dantelă roz pe dedesubt încât să poată spune: „Ia-mă, iubitule!" Iar el stătea acolo, făcându-ne cunoștință, agitat tot și derutat. Iar acum ea bea din vinul meu.

Parker își ridică ambele brațe în aer.

– Stai puțin. Carter era cu Corrine, fosta prietenă?

– Nu asta am spus? Tocmai am spus-o. Iar ea îi zice: „Vai, dragule, hai înăuntru să nu răcești". Bineînțeles, cu vocea ei sexy. Iar el gătea ceva. Se simțea mirosul. Mirosea a pâine arsă, dar oricum. Am avut doar o mică ceartă, iar el îi și face pâine arsă și îi dea să bea din vinul meu?

– Nu îl văd pe Carter făcând asta, dădu Emma din cap. Nici o șansă.

– Ea era acolo, nu, cu decolteul ei din dantelă roz?

– Dacă e așa, ar fi trebuit să le spui vreo două, și lui, și ei, și să îți iei vinul înapoi, spuse Laurel și se duse spre Mac să îi facă un masaj la spate. Dar tind să fiu de acord cu Emma. Hai să ne întoarcem în timp, la pantofii din Nordstrom. În primul rând, ți-ai luat ceva?

– Pantofi de la Nordstrom. Tu ce crezi?

– Ne poți arăta mai târziu. De unde știai că era fosta prietenă a lui Carter? Sau te știa ea pe tine?

– Era cu tipa aia, nu știu cum o cheamă. Verișoara mirelui, de la nunta de sâmbătă. Ea m-a recunoscut. Și amândouă m-au studiat din cap până în picioare, lucru pe care nu-l suport. Serios că nu suport, iar tipa aia de nu-mi amintesc numele ei chicotea și mi-a zis ceva de genul:

„Voi două ar trebui să vă comparați notițele". Curvă tâmpită!

– Și nu ți se pare bizar și departe de a fi o coincidență, întrebă Parker, faptul că la doar câteva ore după întâmplarea asta, o găsești pe Corrine la Carter? Nu ți se pare că e un complot?

– Doamne-Dumnezeule, spuse Mac dezgustată și se așează pe un scaun. M-a jucat pe degete. Am fost prea uimită și nervoasă și, recunosc, geloasă, ca să văd. Dar nu știa că urma să merg acolo. Așa că...

– Aia a fost doar glazura. O cunosc puțin, nu uita, îi reaminti Emma lui Mac. E genul de tipă care vrea ce vrei și tu, dar asta din ambiție. Probabil s-a dus la el să vadă dacă ți-l poate sufla, după care...

– Eu i-am dat o sticlă de vin, spuse Mac descurajată și își cuprinse capul cu mâinile. Sunt o idioată.

– Nu, nu ești. Doar că tu nu ești rea și intrigantă, așa cum e ea. Și nici Carter nu e așa, spuse Parker. El nu era cu ea, Mac. Pur și simplu, ea se afla în casa lui.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Iar eu am plecat, i l-am pasat ei. Dar el ne-a făcut cunoștință.

– Nu a știut ce să facă, sunt sigură, dădu Parker din cap. Ce vrei să faci acum?

– Nu știu. E prea mult. Sunt epuizată emoțional. Probabil că o să mănânc niște înghețată și o să îmi plâng de milă.

– Ai putea mânca niște caviar și să sărbătorești.

Mac se încruntă la Parker.

– Ce să sărbătoresc? Idioțenia relațiilor?

– Nu, triumful Vows, care tocmai a semnat un contract pentru nunta familiei Seaman. Ne-au ales pe noi.

– Iupii! Nu, scuze, dă-mi un minut să-mi schimb starea, spuse Mac și se frecă pe față, încercând să ascundă mânia și să găsească bucuria victoriei. Chiar am reușit?

– Am reușit și avem șampanie Cristal și caviar Beluga drept dovadă. Te-am așteptat pe tine ca să deschidem sticla.

– Ce zi ciudată, spuse Mac și își apăsă degetele pe ochi. Ce zi a dracului de ciudată! Și știți ce? E o modalitate foarte bună de a o încheia. Să curgă șampania, Parker.

– După ce o deschidem, declarăm oficial zonă interzisă pentru supărări.

– E deja, zise Mac și se ridică în picioare. Presimt un dans al fericirii. Desfă-o!

După pocnetul dopului, Mac chiui de fericire.

– Pentru noi, înălță Parker paharul. Cele mai bune prietene pe vecie, niște femei ale naibii de deștepte.

Ciocniră, băură, iar Mac se gândi că putea trece peste toate, peste toate problemele, atâta timp cât le avea pe ele.

capitolul 16

Bob se uita la Carter de pe partea opusă a mesei din Coffee Talk, cu privirea fixă și cu gura întredeschisă.

– S-o ia dracu'!

– Nu mi-a răspuns la telefon. După ce am reușit, într-un final, să o scot pe Corrine din casă, am sunat. Acasă la ea – pe ambele linii – și pe mobil. Nu a răspuns. M-am gândit să mă duc până acolo, dar dacă nu a răspuns la telefon... Ea a crezut că eu... Nu ar fi trebuit să gândească așa, dar, având în vedere situația, nu pot să o învinuiesc. Chiar nu pot, spuse el și amestecă în ceaiul verde. Trebuie să îi explic. E evident că trebuie să îi explic. Dar nu sunt în elementul meu. Nu știu de unde să încep.

– Ai două femei care te doresc. Două. Carter, ești un armăsar. Ești un mare armăsar.

– Bob, nu înțelegi deloc ideea.

– Nu eu, prietene, răspunse el, iar gura întredeschisă se preschimbă într-un rânjet de pură admirație. Ideea e că două tipe tari se bat pentru tine. În plus, am auzit că ai avut și o chestie cu Parker Brown. Un trio fierbinte.

– Am *ce*? Cu cine... Nu. De unde ai mai auzit și asta?

– Erai cu ea chiar aici, la Talk, acum câteva seri. Oamenii vorbesc.

– Doamne, când s-a transformat toată povestea asta într-o telenovelă? Am băut o cafea și am vorbit despre Mackensie. Suntem prieteni. Atât. Nici măcar atât.

– Asta e bine, spuse Bob și aprobă înțelept din cap. Pentru că tocmai voiam să îți spun, frate, să nu te întâlnești niciodată cu două tipe care sunt prietene. Nu numai că nu e frumos, dar poate fi letal. O să te sfâșie și, după aceea, o să meargă la cumpărături împreună.

– E bine de știut, Bob, spuse Carter, văzând sarcasmul plutind inocent peste capul prietenului său. Dar nu mă văd cu Parker. Și de când nu mai pot un bărbat și o femeie să bea o cafea sau un ceai într-un loc public, fără... Lasă, uită că te-am întrebat, se întrerupse Carter, simțind o iminentă durere de cap. Nu mai contează.

– Corect. Să revenim la subiect. Două tipe tari se ceartă pentru „Cartarmăsarul". Pun pariu că, dacă ar fi intrat roșcata în casă, s-ar fi bătut. Tipe care se bat pentru tine, Carter, spuse Bob, cu ochii strălucind de dorință. Ești cel mai tare.

– Nu vreau să fiu cel mai tare.

Avusese un motiv pentru care păstrase incidentul doar pentru el în timpul programului de lucru. Dar ce nebunie îl apucase, încât să creadă că ar putea primi un sfat rezonabil de la Bob în alt moment, în alt loc?

– Încearcă să ții pasul cu mine, Bob.

– Încerc, dar îmi tot imaginez o bătaie între fete. Știi tu, cu rostogoliri pe podea și sfâșierea hainelor, spuse Bob și își ridică latte-ul cu scorțișoară. E destul de vie imaginea.

– Nu a fost nici o bătaie.

– Ar fi putut să fie. Bine, deci nu vrei să încerci să te împarți între ele două. Eu cred că ai putea face asta, dar am impresia că tu vrei să te ajut să îți dai seama pe care să o alegi.

– Nu, nu, nu, spuse Carter și își prinse capul în mâini. Nu e un studiu comparativ, Bob. Sunt îndrăgostit de Mackensie.

– Serios? Păi, hei, nu mi-ai spus niciodată că simți cuvântul ăla cu „î" pentru ea. Am crezut că era ceva mai simplu, răspunse el, frecându-și bărbia și lăsându-se pe spate. Asta schimbă toată ecuația. Cât de supărată era?

– Încearcă să ghicești, și după aceea dublează.

Bob dădu din cap înțelept.

– Să înțeleg că nu trece cu flori și scuze. Trebuie să pui piciorul în prag în primul rând, asta e ideea. Când ești nevinovat... Ești nevinovat, nu?

– Bob!

– O.K. Trebuie să o lași să își verse năduful la început, asta e părerea mea, spuse Bob meditativ, în timp ce sorbea din latte. După aceea, trebuie să îi spui că nu ai făcut nimic greșit. Apoi, trebuie să o implori. O să vrei să termini cu ceva care strălucește, după o situație ca asta.

– Bijuterii? Mită?

– Nu trebuie să o privești ca pe mită. E o formă de a-ți cere scuze. Nu contează că nu ai făcut nimic, Carter. Niciodată nu contează. Tu vrei să uitați totul, să reveniți unde erați înainte, să vină înapoi la tine și să faceți sex în deceniul ăsta, așa că trebuie să faci rost de ceva strălucitor. Oricum, se apropie Sfântul Valentin.

– Mi se pare ceva superficial și manipulator.

– Exact.

Carter râse.

– O să țin chestia cu ceva strălucitor ca plan de rezervă. Dar cred că ai dreptate cu restul. Mai ales cu vărsarea năduflului. Situația nu a fost roz deloc.

– Ai tăvălit-o puțin pe brunetă?

– Nu. Dumnezeule!

– Atunci ești un bărbat virtuos. Să nu uiți asta. Ești un bărbat virtuos, Carter. Dar, în același timp, ești și un armăsar. Sunt mândru că te cunosc.

În studioul ei, Mac termină un set de fotografii de probă, după care le puse într-o cutie pentru clienți, alături de o listă de prețuri, de o carte de vizită și o foaie cu opțiunile.

Privi spre telefon și se felicită pentru curajul de a *nu* returna apelurile lui Carter. Poate Corrine se juca, într-adevăr. Dar era și el acolo.

Câteva telefoane cu scuze nu erau suficiente ca să îl ierte. În plus, dacă nu ar fi făcut nimic, pentru ce să își ceară scuze?

Nu conta, își reaminti ea.

Urma să se răsplătească pentru acea zi productivă cu o baie cu spumă, cu un pahar de vin și cu o seară de popcorn și televizor. Un film de acțiune, decisese ea. Unde explodau multe și nu exista nici cea mai mică urmă de romantism.

Puse cutia într-o pungă de cadou de la Vows, pregătită de livrare, după care se întoarse, la auzul ușii care se deschidea.

Linda intră ca o furtună, plină de nervi.

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să îmi ridici mașina și să o duci la un garaj de doi bani? Știi că acum îmi cer două sute de dolari ca să mi-o dea? Ar fi bine să îmi scrii un cec în minutul ăsta!

„O.K.", își spuse Mac, a sunat clopoțelul pentru runda asta. „Și pentru prima oară sunt pregătită."

– Pentru nimic în lume. Dă-mi cheile.

– Îți dau cheile când îmi dai tu două sute de dolari.

Mac făcu un pas în față, apucă geanta mamei ei și o goli pe podea. Șocul Lindei îi dădu timp lui Mac să se așeze pe vine, să caute prin toate nimicurile din geantă și să își pună cheile în buzunar.

– Cum...

– Îndrăznesc? întrebă calm Mac. Îndrăznesc, pentru că ți-am împrumutat mașina duminică, pentru că nu mi-ai adus-o înapoi și nu mi-ai răspuns la telefoane de cinci zile încoace. Îndrăznesc, pentru că nu mă vei mai folosi și nu vei mai profita de mine. Crede-mă când îți spun că am terminat cu astea. Gata. Toate astea se opresc aici!

– A nins. Doar nu te așteptai să risc să conduc de la New York în timpul unei furtuni de zăpadă. Aș fi putut avea un accident. Aș fi putut...

– Suna, o întrerupse Mac. Dar, lăsând astea deoparte, nu a fost nici o furtună. A nins ușor. Mai puțin de un centimetru de zăpadă depusă. Și asta a fost duminică.

– Ari nici nu a vrut să audă să mă lase să conduc până aici. M-a invitat să rămân la el, așa că am rămas, spuse ea și ridică din umeri. Am petrecut câteva zile împreună. Am fost la cumpărături, la teatru. De ce să nu am și eu o viață?

– Ești bine-venită să ai una. Dar în altă parte.

– Hai, nu fi copil, Mackensie. Ți-am lăsat mașina mea.

– Mi-ai lăsat o mașină pe care nu am putut să o folosesc, decât dacă te-ai fi obosit să îmi lași dracului cheile de la ea.

– O scăpare. M-ai împins pe ușă atât de repede în ziua aia, încât nu mă mir că am uitat. Nu mă înjura, spuse ea și izbucni în plâns, cu lacrimi mari curgându-i din ochii albaștri. Cum poți să te porți așa cu mine? Cum poți să îmi iei orice șansă la fericire?

„Nu o să-i meargă", își spuse Mac în timp ce simțea crampe în stomac. „Nu și de data asta."

– Știi, mă întrebam și eu aceleași lucruri, înlocuindu-te pe tine cu mine. Nu am reușit niciodată să găsesc răspunsul.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sunt *îndrăgostită*. Tu nu știi ce înseamnă să simți asta pentru cineva. Să uiți de tot și să crezi că existați doar tu și el în întreg universul. E doar o mașină, Mackensie.

– E doar mașina *mea*.

– Uite în ce stare m-ai adus! exclamă Linda, cu obrajii încă înlăcrimați, dar tot plină de furie. Tu mi-ai dus mașina la... garajul ăla plin de uleiuri, iar omul ăla oribil mi-o ține ostatică.

– Plătește taxa, sugeră Mac.

– Nu știu cum poți să fii atât de rea cu mine. Tu nu poți simți niciodată nimic pentru nimeni. Tu faci fotografii

de sentimentelor, dar nu le ai, iar acum mă pedepsești pe mine pentru că simt ceva.

– Bine, spuse Mac și se ghemui din nou, după care adună și puse toate obiectele înapoi în geanta mamei ei. Da, nu am sentimente. Sunt o fiică oribilă. În ideea asta, vreau să pleci. Vreau să te duci.

– Am nevoie de bani pentru mașina mea.

– Nu o să îi primești de la mine.

– Dar... trebuie să...

– Nu, exclamă Mac și îi împinse Lindei geanta în mâini. Asta e ideea, mamă. Nu trebuie. Și nu o să se întâmple. E problema ta, să o rezolvi tu.

Buza Lindei tremura. Întreaga bărbie îi tremura. Nu era manipulare, se gândi Mac, nu în întregime. Simțea ce simțea, până la urmă. Și chiar credea că ea era victima.

– Cum o să ajung acasă?

Mac ridică receptorul.

– Îți chem un taxi.

– Nu ești fiica mea.

– Știi, chestia tristă pentru amândouă este că sunt.

– O să aștept afară. În frig. Nu vreau să mai stau în cameră cu tine nici măcar o secundă.

– O să te ia de la intrarea în casa cea mare, spuse Mac și se întoarse, închizând ochii la auzul ușii trântite. Da, am nevoie de un taxi la domeniul Brown. Cât de repede puteți.

Cu stomacul strâns, Mac se duse și închise ușa. Trebuia să mai adauge o aspirină la planul pentru relaxarea de după ziua de muncă. Probabil că i-ar fi trebuit o cutie întreagă de aspirină. Poate, dacă ar lua pastilele și s-ar întinde într-o cameră întunecată încercând să doarmă, ar uita de sentimentele pe care se părea că nu le are.

Luă pentru început aspirina, o bău cu un pahar plin de apă rece, pentru a-și calma gâtul iritat. După aceea, se așeză pe podeaua bucătăriei.

Era îndeajuns de departe.

Stătu acolo până când nu îi mai tremurară genunchii, până când gâtul nu îi mai palpită. Până când nu mai avu nevoia să izbucnească în plâns.

Când sună telefonul, se întinse și reuși să îl ia de pe dulap. Citi pe ecran și îi răspunse lui Parker.

– Sunt bine.

– Sunt aici.

– Știu. Mersi. Dar sunt bine. I-am chemat un taxi. O să ajungă în câteva minute. Să nu o lași să intre.

– Bine. Sunt aici, repetă ea. Orice ai nevoie, dla?

– Parker? Ea nu o să se schimbe niciodată, așa că trebuie să fac eu. Nu știam că va fi atât de dureros. Credeam că o să mă simt bine, bine și satisfăcută. Poate chiar să dansez de bucurie. Dar nu e așa. Mă simt groaznic.

– Nu ai fi tu, dacă nu te-ar durea. Ai făcut ce trebuia, dacă asta te ajută. Ce trebuia pentru tine. Iar Linda o să își revină. Știi că așa o să facă.

– Vreau să fiu furioasă, spuse Mac obosită și sentimentală, punându-și capul pe genunchii adunați la piept. Mi-e mult mai ușor când sunt supărată pe ea. De ce sufăr atât de mult?

– Pentru că e mama ta. Nimic nu va schimba asta. Te simți groaznic și când o lași să se folosească de tine.

– Acum e mai rău, dar ai dreptate.

– A venit taxiul. Pleacă.

– O.K., spuse Mac și își închise iar ochii. Sunt bine. Vorbim mâine.

– Sună-mă dacă mai ai nevoie de mine.

– Te sun. Mersi.

Nu mai reuși să adune entuziasmul necesar pentru spumă, și lumânări, și vin, dar făcu o baie fierbinte. Își puse cei mai vechi pantaloni din flanelă, confortabili și moi. Nu mai voia să doarmă și se gândi că munca ar putea fi o soluție. Și-ar face ordine în dormitor, și-ar organiza dulapul, dressingul și ar freca baia o bună bucată de timp.

Nu era o oră potrivită pentru treburi în casă, dar ar fi umplut-o ocupată ore întregi. Poate chiar zile. Mai important, era un proces de curățire, decise ea, un act simbolic prin care își confirma purtarea față de Linda.

Gata cu trecutul, să înceapă prezentul. După ce va termina, totul va fi ca nou. O nouă ordine în viața ei.

Își deschise dulapul și își umflă obrajii cu aer, de parcă ar fi umflat un balon. Singura modalitate, își spuse ea, era cea prezentată în emisiunile de la televizor. Scoate tot, sortează, aruncă.

Ar fi putut să ardă totul și să o ia de la început. Ridicând din umeri, apucă un braț de haine și le aruncă pe pat. La a treia grămadă, se întrebă de ce avea nevoie de atâtea haine. Era o boală, asta era. Nimeni nu avea nevoie de cincisprezece tricouri albe.

Cincizeci la sută, decise ea. Ăsta era țelul ei. Să scape de cincizeci la sută din garderoba ei. Și își va cumpăra umerașe din acelea îmbrăcate în material. Le va aranja pe culori. Și va avea cutii de pantofi, aranjate în teancuri. La fel ca Parker.

După ce împrăștie conținutul dulapului pe pat și pe canapea, îl privi cu nedumerire. Poate ar fi fost mai bine să ia umerașele și cutiile înainte. Și unul dintre seturile acelea de organizare. Separatoare pentru sertare. Acum, avea doar o foarte mare dezordine și nici un loc unde să doarmă.

– De ce, de ce, în numele lui Dumnezeu, nu pot să conduc o afacere, să *fiu* o afacere și să fiu în stare să îmi accept viața? Asta e viața ta, Mackensie Elliot. Grămezi mari de lucruri, cu care nu știi ce să faci.

Le va rezolva ea. Le va schimba. Va găsi o soluție. Doamne, doar o dăduse pe mama ei afară din casă, deci cu siguranță, putea să facă față unor pantofi și genți. Ar mai reduce din dezordinea din viața ei, din mintea ei. „Minimalizează", decise ea.

O să fie Zen.

Casa ei, viața ei, idiotul ei de dulap vor fi un loc al pă[illegible] și liniștii. În cutii transparente pentru pantofi.

Începând de acum. Astăzi era o nouă zi, un nou în[illegible] ceput și o nouă Mackensie Elliot, mai puternică, mai inteligentă, mai formidabilă. Cu o strălucire în ochi, se duse jos să ia o cutie de pungi cu închizătoare.

Când auzi ciocănitul de la ușă, simți o ușurare atât de profundă, că tremură toată. „Parker", se gândi ea. Mul[illegible] țumesc, Doamne. Chiar avea nevoie de superputerile ei de organizatoare.

Cu disperare în priviri și cu părul ridicat în smocuri ciufulite, deschise ușa cu cheia.

– Parker... Of! Desigur. Perfect.

– Nu mi-ai răspuns la telefon. Știu că ești supărată, spuse Carter. Dacă mă lași să intru doar câteva minute, îți pot explica.

– Bineînțeles, își ridică ea mâinile în aer. Să încheiem odată cu asta. Hai să bem ceva.

– Nu vreau să beau nimic.

– Corect. Ești cu mașina, spuse ea și își flutură mâinile în aer în timp ce își târa picioarele în bucătărie. Eu nu sunt cu mașina, continuă ea și trânti o sticlă de vin pe dulap, după care scoase un tirbușon. Cum? Nu ai parteneră în seara asta?

– Mackensie!

Cumva, se gândi ea în timp ce luă dopul cu asalt, el reușea să îi rostească numele ca o mustrare ușoară. Tipul era talentat.

– Știu cum ar fi putut să pară. Cum a și părut, probabil. Cum a părut, se bâlbâi el și se așeză în fața ei. Dar nu a fost nimic. Corrine... Lasă-mă pe mine să desfac sticla, spuse el, când o văzu că nu reușea.

Ea îl opri cu degetul.

– Tocmai ce apăruse. Venise în vizită.

– Lasă-mă să îți spun ceva.

Mac prinse sticla între genunchi, plină de furie în timp ce rotea tirbușonul, și continuă:

– Doar pentru că ne-am certat, doar pentru că simțeam nevoia să stabilesc niște limite rezonabile, nu înseamnă că trebuie să îți întreții fosta prietenă, misterioasă și sexy, cinci minute mai târziu.

– Nu făceam asta. La naiba, mormăi el și se aplecă să ia sticla de la ea, chiar când ea reuși să scoată dopul.

Pumnul ei îl lovi fix în bărbie. Forța loviturii îl dădu pe spate.

– Te simți mai bine acum?

– Nu am vrut... Erai cu fața în calea mea, spuse ea punând sticla pe dulap, ducându-și mâinile la gură, ca să oprească un râs isteric. Doamne, e din ce în ce mai ridicol.

– Putem să stăm jos?

Ea dădu din cap și merse spre fereastră.

– Nu stau jos când sunt supărată. Eu nu port discuții calme și rezonabile.

– Crezi că asta e ceva nou pentru mine? Ai plecat. Ai fugit fără să îmi dai vreo șansă să îți explic situația.

– Uite care e treaba. Ești un tip liber. Noi nu ne-am înțeles și nici nu am discutat să nu ne mai vedem cu altcineva.

– Eu am presupus că se înțelege de la sine. Dormim împreună. Orice limite vrei tu, eu sunt de acord cu tine. Doar cu tine. Și mă aștept la același lucru din partea ta. Iar dacă asta înseamnă că sunt tradițional și convențional, nu mă pot abține.

Mac se întoarse spre el.

– Convențional. Nu așa te-ar descrie toată lumea. Și nu e așa, Carter. Nu te da drept convențional. Te face să pari decent. Încerc să îți spun că nu am absolut nici un drept să fiu supărată. Chestie care e aiurea. Problema e că ne-am certat, iar când am venit la tine să încerc să obțin împăcarea, tu erai cu ea.

– Nu eram cu ea. Ea era acolo.

– Ea era acolo. Tu îi turnai vin. I-ai dai ei vinul meu.

– Nu i-am dat ei vinul tău.

– Ei bine, asta e altceva.

– Nu i-am dat nici un fel de vin. Nu a fost implicat nici un fel de vin. I-am spus că trebuie să plece. Am făcut-o să plângă, spuse el și, amintindu-și de acea situație, se frecă pe ceafă. Am scos-o pe ușă în lacrimi, iar tu nu mi-ai răspuns la telefoane. Dacă ai fi așteptat puțin, dacă ai fi intrat, să îmi dai o șansă să...

– Ne-ai făcut cunoștință.

Se opri și se încruntă la ea.

– Eu... da.

– În mintea mea atunci, aproape că te-am bătut până la moarte cu nenorocita aia de sticlă de vin. „A, bună Mac, ea e femeia cu care am locuit aproape un an, despre care am grijă să îți povestesc cât mai puțin posibil. Iar ea stă acolo, cu decolteul și cu părul ei perfect, mieunând despre cum îi torni tu un pahar din vinul pe care l-a adus idioata."

– Eu...

– Ca să nu mai spun că ne cunoscusem deja cu vreo două ore înainte, în raionul de încălțăminte din Nordstrom.

– Cine? Ce? Când?

– Prietena voastră comună, nu știu cum o cheamă, ne făcuse deja cunoștință când eu și fosta ta iubită eram la raionul *meu* cu încălțăminte, în timpul sesiunii *mele* de terapie prin shopping.

Amintindu-și, Mac începu să se enerveze din nou și continuă:

– Iar ea, cu nenorociții ăia de pantofi roșii cu toc și cu o sprânceană ridicată, plină de sarcasm, mă analiza pe *mine*. Și mi-a zâmbit cu superioritate, spuse ea. *Zâmbea cu superioritate*, cu buzele ei perfect conturate. Dar am lăsat-o, la naiba cu ea și cu atitudinea ei. Urma să îmi cumpăr cizmele mele albastre fabuloase și pantofii argintii adorabili, o sticlă bună de vin ca să vin la tine – după

ce am oprit la salonul de cosmetică MAC pentru un tuș de ochi nou și pentru a mă aranja puțin, pentru că voiam să arăt bine când vin la tine. Mai ales după ce am văzut-o pe ea. După aceea, am văzut sacoul ăla superb de la DKNY și un pulover din cașmir la reducere. Tocmai de aceea o să devin Zen. Bine, parțial și din cauza mașinii de remorcare și a revoltei emoționale, dar asta e doar rădăcina.

Șocat, Carter expiră lung.

– M-am răzgândit. Îmi dai un pahar de vin?

– Și nu știu cum ai putut să crezi măcar pentru o clipă că aș fi rămas, continuă Mac în timp ce se duse după un pahar de vin. Ce ai fi vrut? Te așteptai să mă apuc să mă cert cu ea? Să vezi o bătaie?

– Nu, Bob ar fi vrut asta.

– Dacă ai fi avut un creier masculin puțin mai limpede, m-ai fi prezentat drept femeia cu care ești implicat într-o relație. Nu ca pe un curier de pizza.

– Ai perfectă dreptate. Nu am știut cum să mă comport. Singura mea scuză e că nu eram deloc în elementul meu. Totul mi se părea confuz și de neexplicat, și am mai ars și sendvișul cu cașcaval topit.

– I-ai făcut un *sendviș*?

– Nu, nu. Îmi făceam mie un sendviș. Sau făceam unul, când a venit ea, și am uitat că îl pusesem pe aragaz pentru că ea...

Se opri, gândindu-se că povestirea a ceea ce s-a întâmplat între momentul sosirii lui Corrine și sendvișul ars nu era o idee tocmai bună, așa că luă o gură lungă de vin, după care continuă:

– M-a întrerupt. Oricum, să înțeleg că te-ai întâlnit cu Corrine și cu Stephanie Gorden la cumpărături?

– Asta am spus.

– Undeva acolo, murmură el. Înțeleg. Asta explică... *„Iar sunt pe teren nesigur."* Ca să tragem o concluzie, aș putea să spun că nu o voiam acolo. Te voiam pe tine. Te vreau pe tine. Sunt îndrăgostit de tine.

– Nu începe cu chestia cu iubirea când eu sunt într-o criză. Vrei să mă crizez și mai tare?

– E posibil? Dar nu, chiar nu vreau asta.

– Purta haine seducătoare.

– Pardon? Ce?

– Să nu crezi că nu știu de ce „a venit pe la tine". S-a uitat la mine și, ce s-a gândit, că poate să mă întreacă, după care și-a pus hainele seducătoare și ți-a făcut o vizită. S-a dat la tine, și să nu negi asta.

Umerii lui ar fi vrut să se cocoșeze. Trebui să facă un efort real și fizic pentru a-i îndrepta.

– Eu îmi făceam un sendviș. Asta nu îți spune nimic? Îmi făceam un sendviș și mă gândeam la tine. Chiar crezi că știam, sau că mă pregăteam, ca ea să vină la mine și să mă sărute?

– Te-a *sărutat*?

– Doamne. Ar fi trebuit să aduc chestia strălucitoare. Ea doar... m-a luat pe nepregătite.

– Iar tu ai luat o bâtă mare ca să te aperi de avansurile ei nedorite?

– Nu. Ești geloasă? Chiar ești geloasă pe treaba asta?

Mac își încrucișă brațele.

– Așa se pare. Și nu o lua ca pe un compliment.

– Îmi pare rău, dar nu cred că pot să mă abțin, spuse el și zâmbi. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. Mă gândeam la tine tot timpul.

– Foarte drăguț, îi spuse Mac, luându-i paharul din mână și sorbind o gură. E frumoasă.

– Da, este.

Mac îl seceră cu privirea.

– Tu chiar nu știi nimic? Ai nevoie de lista lui Bob ca să știi că ar fi trebuit să spui ceva de genul că nimic nu se compară cu mine?

– Chiar nu se compară, nu s-a comparat niciodată.

– Te rog. Buze de parcă o înțepase o albină, decolteu generos, începu ea și mai luă o gură, după care îi dădu

vinul. Știu că sunt superficială dacă o urăsc pentru felul în care arată, dar nu mai știu altceva despre ea. Înțeleg că te-a luat pe nepregătite. Dar problema e, Carter, că a câștigat în fața mea. De două ori. Tot ce știu e că ați avut o relație serioasă, că ați stat împreună și că ea s-a despărțit de tine. Nu tu, de ea. Tu o iubeai, iar ea te-a rănit.

– Nu o iubeam. Iar suferința? Cred că e relativă. Știu că am dat impresia că a fost ceva mai important și mai complicat, pentru că am evitat să vorbesc despre ea. Nu au fost cele mai bune perioade din viața mea. Am cunoscut-o la o petrecere de la familia Gorden. Prietenii comuni. Nu mă întorsesem de mult, doar de câteva luni. Am început să ieșim împreună, fără să fie ceva serios la început. După care lucrurile au devenit serioase.

– Ați început să vă culcați împreună. Știu și eu puțină semantică, Parker.

– Hmmm. Ea se gândea că, în cele din urmă, mă voi întoarce la Yale, și nu înțelegea de ce aș vrea să predau aici, de ce aș vrea să stau aici. La început, am avut o simplă relație, dar, până la urmă, am ajuns să locuim împreună.

– Și cum ajung să se întâmple lucrurile astea?

– Ea se muta în altă parte atunci. Un apartament mai mare. Ceva nu a mers, nu îmi mai amintesc toate detaliile. Însă ea deja îi anunțase pe proprietarii la care stătea și a trebuit să plece. Eu aveam foarte mult spațiu și am decis că putea să stea câteva săptămâni, poate o lună. Până își găsea un alt loc. Și nu știu cum...

– Dar nu a mai găsit un alt loc.

– Am lăsat lucrurile așa cum erau. Era plăcut să ai pe cineva cu care să iei cina sau să ieși în oraș. Ieșeam în oraș destul de des, dacă stau să mă gândesc bine. Îmi plăcea compania cuiva, să am pe cineva la care să vin acasă. Sexul regulat. Și se pare că, într-adevăr, am nevoie de Cyrano.

– Tuturor le place sexul regulat.

– Mă gândeam chiar să o cer în căsătorie. După care, mi-am dat seama că voiam să fac asta pentru că ea se aștepta la lucrul ăsta. Toată lumea se aștepta... Apoi, m-am simțit vinovat pentru că nu am vrut să o cer în căsătorie. Locuiam cu ea, dormeam cu ea, plăteam facturile, făceam...

Ca un polițist de la circulație, Mac îi făcu semn cu mâna să se oprească.

– Îi plăteai facturile?

El ridică din umeri și răspunse:

– La început a spus că strânge bani pentru casa ei, iar după aceea... Cred că așa mă obișnuisem. Ceea ce vreau să spun e că locuiam împreună și ne comportam cam ca un cuplu căsătorit, iar eu nu o iubeam. Mi-aș fi dorit. Probabil că ea simțea asta și a văzut că nu eram complet fericit. Și-a dorit mai mult. De ce să rămână blocată în casă, când eu eram îngropat în cărți și hârtii? Și-a dat seama că nu eram ce își dorea și că nu aș fi putut să îi dau ce avea nevoie, așa că și-a găsit pe altcineva.

El se holbă la paharul de vin de pe dulap.

– Poate că nu am iubit-o, dar e dureros și umilitor să fii respins în favoarea unui alt bărbat. Să fii înșelat. Era clar pentru toată lumea că avea o relație, dar eu nu mi-am dat seama. Probabil că aș fi realizat, dacă i-aș fi dat mai multă atenție. M-a părăsit pentru el și, o vreme, am suferit și m-am simțit penibil, dar, în cele din urmă, a fost ca o eliberare.

Mac făcu o pauză pentru a procesa.

– Să tragem o concluzie și să privim în ansamblu. Pentru că e o concluzie pe care tu o știi foarte bine. Te-a jucat pe degete ca tu să îi oferi un loc unde să stea, fără ca ea să plătească ceva.

– Nu aș fi putut să îi cer chirie.

– Nu plătea nimic din cheltuielile casei și te-a convins să îi plătești și cheltuielile ei suplimentare. Probabil că, din când în când, îi mai și împrumutai bani. Bani pe care

nu o să îi mai vezi vreodată. Îi cumpărai lucruri – haine, bijuterii. Dacă obiectai, se folosea de lacrimi sau de sex ca să obțină ce vrea de la tine.

– Păi, presupun că da, dar...

– Lasă-mă să termin. Când s-a săturat de toate astea, nu când a văzut ceva mai strălucitor, te-a mințit, înșelat, trădat, și apoi te-a făcut să crezi că tu ești de vină pentru că nu ți-a păsat destul de mult de ea. Cam așa au stat lucrurile, nu?

– Da, dar tu nu ai spus și despre...

Mac își ridică iar mâna.

– E o Linda. E... Corrinda. E făcută după același model ca mama mea, doar că e o versiune mai tânără. Am trăit toată viața într-un ciclu din ăsta, mai puțin partea cu sexul. Și știu că e mai ușor să vezi toate astea din afară. Tu și cu mine, Carter, suntem doi fraieri. Mai rău, i-am lăsat să ne convingă că noi suntem de vină pentru comportamentul lor egoist și umilitor. Dacă aș fi știut toate astea nu aș fi... ba da, tot așa aș fi procedat. Aș fi reacționat la fel, pentru că a fost o reacție. E factorul Linda.

– Asta nu șterge faptul că eu am contribuit la crearea unei astfel de situații și că o las să continue, deși nu o iubesc.

– Eu o iubesc pe mama. Numai Dumnezeu știe de ce, dar o iubesc. Undeva, sub ura care fierbe în mine, sub frustrări și furie, o iubesc. Și știu că, undeva în sufletul ei, dincolo de egoismul și de văicărelile ei abuzive, într-un fel propriu și ciudat, mă iubește. Sau, cel puțin, așa îmi place să cred. Dar nu o să avem niciodată o relație sănătoasă. Nu o să avem niciodată ce îmi doresc eu. Nu e vina mea. Corrinda – așa cum o să o cheme de acum înainte pentru mine – nu a fost vina ta.

– Mi-aș fi dorit să nu o las să te rănească, să nu las să se întâmple lucrul ăsta. Aș fi vrut să fac față mai bine situației.

– Data viitoare când ne întâlnim cu ea, mă poți introduce corect, drept femeia cu care ai o relație.

– Avem una? întrebă el, privind-o cu ochii lui albaștri și pătrunzători. Suntem într-o relație?

– E îndeajuns de mult? Poți înțelege că încerc să mă acomodez cu ideea că am un dulap emoțional foarte încărcat, neorganizat și plin de deranj? Că nu știu cât va dura până voi putea face niște ordine?

– Sunt îndrăgostit de tine. Dar asta nu înseamnă că vreau ca tu să fii cu mine, să stai cu mine deoarece crezi că asta aștept de la tine. Vreau să fiu aici când îți vei rezolva tu problemele, până când le vei rezolva. Vreau să știu că e adevărat atunci când îmi vei spune că mă iubești.

– Dacă voi face asta, dacă voi putea să îți spun că te iubesc, va fi prima oară când îi voi spune asta unui bărbat. Și va fi adevărat.

– Știu, îi spuse el și îi luă mâna să i-o sărute. Pot să aștept.

– A fost cea mai ciudată săptămână, zise ea și îi duse mâinile pe obrajii ei.

Se simțea bine, realiză ea. Se simțea bine cu el acolo.

– Cred că ar trebui să mergem sus și să terminăm procesul de împăcare, mai spuse Mac.

capitolul 17

Îl sărută pe scări și simți cum ziua aceea lungă urma să se termine cu bine.

– Nu e de mirare că suntem atrași unul de celălalt, spuse ea și se cuibări în el înainte de a-l lua de mână și de a continua să urce scările. Amândoi suntem la fel de fraieri. Probabil, e un fel de feromon.

– Vorbește în numele tău. Eu prefer să cred că sunt politicos și că mă gândesc la ce e mai bine pentru ceilalți.

– Sigur, fraierule, râse ea la el, după care se opri brusc, când văzu șocul și roșeața de pe fața lui. Ce? Ce s-a... Of, Doamne. Doamne-Dumnezeule!

Ea rămase așa cum era, holbându-se la mormanele de lucruri din camera ei.

– Am uitat. Eu... am uitat să îți spun că, de fapt, sunt spion internațional, agent dublu. Am fost atacată de un spion rău mai devreme, care căuta codul secret. A fost o luptă oribilă.

– Mi-ar plăcea să te cred.

– E Zen.

– Spionul?

– Nu, nu, ultimul țel. Fii atent, tu fugi jos până pun eu toate astea la loc. Nu durează mult.

– E ca un mic magazin, spuse Carter cu o oarecare mirare. E un adevărat butic aici.

– Da, din cauza nebuniei temporare, spuse ea și ridică un braț de haine. Serios, lasă-mă zece minute. Nu e așa de rău cum pare.

– Apreciez optimismul tău. Mackensie, îmi pare rău că ce s-a întâmplat te-a supărat atât de tare.

– Cum ai...

– Am două surori și o mamă. Recunosc semnele unei curățenii făcute la nervi.

– Aha, gâfâi ea și aruncă un alt teanc înapoi pe canapea. Am uitat că știi cum funcționează mintea noastră.

– O să te ajut să le pui la loc. Undeva. Dacă tot am fost o parte din problemă.

– Nu. Da. Adică da, ai fost o parte din problemă. Ca vârful unui aisberg. Dar, în adâncime era marele... rest al aisbergului, decise ea. Ca în *Titanic*. Știi tu, de la vizita teribilă a mamei până la Corrinda...

– Chiar o să îi spui așa de acum înainte?

– Da. Oricum, știi o parte din idee, dar de la ce a pornit ea, ultima apăsare pe trăgaci, se leagă tot de Linda.

Se duse lângă pat de data aceasta și luă un braț plin de haine.

– Nu mi-a adus mașina. Și, pentru că nu a vrut să îmi înapoieze mașina, deoarece asta însemna să se întoarcă și ea, deși petrecea de minune la New York, nu mi-a mai răspuns la telefoane.

Mac se întoarse după ce agăță umerașele și îl găsi în spatele ei, cu următorul teanc în brațe.

– Mersi. Tot ea a uitat să îmi lase cheile de la mașina ei, ca să nu o pot folosi, dacă aveam nevoie. Ieri dimineață eram gata să o omor, dar am avut o mică discuție cu Laurel, care nu acceptă să se poarte cineva așa cu ea. Admir foarte mult chestia asta la ea. După aceea, i-am ridicat mamei mașina și i-am trimis-o la un service, în garajul unui mecanic.

– Genial! Consecințe firești pentru un comportament firesc.

– Sună atât de doctor Maguire. Poate că era firesc, dar a fost și rău, mai ales că tipul îl cunoaște pe Del și a fost de acord să îi ceară bani Lindei pentru tractare și pentru depozitare.

– Să înțeleg, având în vedere că mașina ta e în fața casei, că ți-a adus-o, în cele din urmă. Probabil că a fost foarte furioasă când a auzit că i-a fost ridicată mașina.

– A făcut urât. Foarte urât, iar eu am învățat că trebuie să îți respecți deciziile și să faci ceea ce e corect, chiar dacă doare. Ca un pumn în față, aș putea spune, adăugă aruncându-i un zâmbet scurt. Și, sărind peste toate detaliile, până la urmă i-am chemat un taxi și am dat-o afară din casă.

– Foarte bine. De acum o să se gândească de două ori înainte să îți mai facă așa ceva.

– Uite, ce optimist ești! Îmi dai o stare de bine. Ea nu se gândește de două ori înainte niciodată, Carter. O să fie nevoie de mai multe astfel de lecții până ajungem să ne rezolvăm problemele. Responsabilitatea asta îmi aparține. Trebuie să fiu consecventă și să accept loviturile ei fără să cedez.

– Vei reuși.

– Trebuie să reușesc. Am decis să trec peste supărare făcând curat prin dulap. La început, am făcut o mizerie și mai mare, cu scopul de a ordona și reorganiza. Toate lucrurile astea au devenit simbolice atunci când vrei să scapi de vechile obiceiuri și de idei fixe. Și...

Mac se opri, în timp ce se întoarse cu un alt braț de haine și ajunse în fața oglinzii.

– Doamne, Iisuse! Arăt de parcă abia am scăpat de la instituția pentru neîngrijiți și ciufuliți în stare terminală. De ce nu mi-ai spus că părul meu arată de parcă s-ar fi bătut câteva pisici în el.

– Îmi place părul tău.

Ea își trecu degetele prin el.

– Știi, asta mă enervează și mai tare. Arătam foarte bine în seara când am venit pe la tine. Tipele de la MAC își făcuseră treaba foarte bine. În plus, îmi cumpărasem ceva de la La Perla ca să arăt bine pentru tine. Cardul meu de credit a făcut un mic infarct, dar acum, că am obținut

contractul Seaman, o să îi pun la loc fără probleme. Totuși, eu...

– Ați obținut contractul? întrebă el și o ridică ușor în aer, învârtind-o. Asta e... extraordinar!

– Aproape reacția la care mă așteptam.

– Am cumpărat o sticlă de șampanie să sărbătorim împreună la aflarea veștii. Nu am adus-o cu mine.

– Ai cumpărat șampanie ca să sărbătorești cu mine? repetă ea și nu putu să vadă decât inimioare, în timp ce se holba la el. Ești cel mai dulce.

– Sărbătorim mâine.

– Eveniment mare mâine-seară.

– Felicitări. E ceva măreț.

– Într-adevăr măreț, ca să fim modești. E evenimentul anului, și o să avem nevoie de toată priceperea, și chiar mai mult de-atât.

– Așa e... Ce e La Perla?

Mac zâmbi blând.

– Aha, deci cele două surori și mama ta nu te-au învățat totul despre femei. Încă mai ai câteva lucruri de învățat, domnule profesor. Coboară!

– Nu vreau să cobor, spuse el și se aplecă, pentru a ajunge la buzele ei. Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de fața ta. Mi-a fost dor să te ating. Am eliberat o parte din pat. Pare destul de mare.

– Jos, îl împinse ea cu degetul în piept. Îți spun eu când să te întorci. O să îmi mulțumești.

– De ce să nu îți mulțumesc acum și...

– Afară! spuse ea și îl împinse.

Carter se plimbă prin studio, îi studie fotografiile, răsfoi revistele pentru mirese. Se întrebă ce cuvânt era potrivit pentru ceea ce se petrecea în interiorul lui, acea bucurie intensă, amestecată cu o nerăbdare epuizantă. Mackensie era sus, și asta era minunat. Mackensie se afla sus, iar el, jos. Lucru care îl înnebunea.

Se duse spre ușă, să se asigure că e închisă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ducă vinul sus. El nu voia, dar ea...

– Poți veni sus.

„Mulțumesc, Doamne", își spuse, lăsând vinul unde era.

Văzu, după umbrele și luminile licărind, că aprinsese lumânări. Prin aer plutea o aromă subtilă, seducătoare. Își dădu seama că ar fi trebuit să aducă vinul.

Apoi, când intră în dormitor, inima îi stătu pe loc.

În mijlocul umbrelor, al luminii aurii și al aromelor, ea stătea întinsă pe pat, întoarsă spre el, cu capul sprijinit într-o mână. Își făcuse ceva la păr, era lucios, și își închisese culoarea buzelor și a ochilor, arătând exotic. Iar corpul ei lung și frumos era acoperit de o dantelă neagră.

– Asta, spuse ea, plimbându-și mâna peste corp, este La Perla.

– Aaa. Mersi.

Ea îi făcu semn cu degetul.

– Vino aici și privește mai îndeaproape.

Carter se duse spre ea.

– Mă lași fără aer.

Se așeză, o mângâie pe toată lungimea corpului, navigând pe culmi.

– O purtai încă din seara trecută.

– Mmmhmmm.

– Dacă aș fi știut, nu ai mai fi ajuns la mașină.

– Serios? De ce nu îmi arăți ce ai fi făcut dacă ai fi știut?

El se aplecă și își lipi buzele de ale ei, într-un moment de tandrețe. După care o devoră. Îl cuprinse o dorință subită, sălbatică și puternică, de nestăvilit. El îi cuprinse gâfâielile înăbușite și ceru mai mult.

Excitarea, pofta, iubirea se băteau în el, transformându-se într-o lăcomie disperată, căutând ca gura și corpul ei să se afle sub a lui. Gustul pe care îl simți, primul gust, îi aprinse un foc în sânge.

În timp ce gura lui cucerea, mâinile prădau.

Corpul ei explodă sub al lui, arcuindu-se, foindu-se, în timp ce se agăță de tricoul lui. I-l trase de pe el, zgâriindu-l cu unghiile în grabă și îl aruncă deoparte. Se rostogoli cu el, gâfâind în timp ce se adânceau, în timp ce se căutau unul pe celălalt. Căutau plăcere mai intensă și mai întunecată, care aluneca pe piele și chinuia inima.

Atingeri, gust, stăpânire.

Să fii dorit așa, să ai nevoie așa – să vrei și să ai nevoie – i se părea ceva imposibil lui Mac. Era ca și cum ardea de vie, simțea fiecare centimetru, era conștientă de fiecare centimetru din corpul ei, în timp ce ardea. În timp ce el o consuma.

El o rostogoli pe spate și îi ridică șoldurile. O pătrunse. Ea nu își mai găsea suflarea ca să țipe.

Șocată, neputincioasă, căută ceva de care să se țină, iar mâinile ei apucară cearșafurile, de parcă erau colacul de salvare. El îi luă mâinile și i le puse deasupra capului ei. Intră în ea, iar, iar. Un ritm dur, primitiv, care îi propulsa pe amândoi spre margine și peste.

Când el se prăbuși peste ea, mâinile lor rămaseră unite. Lumina lumânărilor tremura peste încâlceala umedă pe care o formau, iar el își întoarse capul către ea, sărutând-o cu o tandrețe rafinată.

– A fost dur, murmură el. Am...

– Știi ceva? îl întrerupse ea, zâmbind în semiîntuneric. O să mă întorc la Nordstrom. O să cumpăr tot stocul lor de La Perla. Orice cu mărimea mea. Nu mai port niciodată altceva.

– Dacă tot ieși, poate iei și niște vitamine. Muuulte vitamine. Și minerale.

Ea râse, rostogolindu-se pe partea ei, în timp ce el se duse pe partea lui. Stăteau nas în nas.

– Ai niște ochi foarte liniștiți. Nu ar ghici nimeni că ești un animal în pat.

– Ai un corp care mă face să îmi doresc să fiu. Ți-e frig?

– Nu acum, probabil că nu îmi va mai fi vreodată. Poți mâine?

– Da.

– Bine. Îți sunt datoare cu o omletă.

Emmaline stătea cu mâinile în șolduri în mijlocul dezastrului din dormitorul lui Mac.

– Habar nu am avut că tu și Carter sunteți ca niște iepurași în călduri.

– Suntem. Dar de chestia asta trebuie să mă ocup singură.

– Nu pot să nu te întreb: de ce?

– Organizez.

– Pe planeta noastră, organizare înseamnă să pui lucrurile în ordine.

– O să fac și acest lucru. Vrei geanta asta? Nu o port niciodată.

Emma se plimbă printre și peste dealurile de haine și accesorii și luă geanta maro.

– Culoarea asta arată ca un caca uscat. Te-ai gândit că nu o porți fiindcă e urâtă?

– Chiar e. Nu știu la ce m-am gândit când am cumpărat-o. Pune-o la lucruri de dat. Teancul ăla, adăugă ea, arătând cu degetul.

Ducându-se acolo, Emma scăpă geanta.

– Dai pantofii ăștia?

Mac se uită la Emma, care examina o pereche de pantofi de un verde-crud, cu tocuri foarte înalte.

– Îmi omoară picioarele. Fac bășici de fiecare dată când îi port.

– Sunt niște pantofi superbi.

– Știu, dar nu îi port niciodată, din cauza bășicilor, spuse Mac și dădu din cap la rugămințile din ochii Emmei. Ție nu îți sunt buni.

– Știu. Dar nu e corect ca Laurel și Parker să poarte același număr la pantofi, iar noi două să fim diferite. E nedrept,

spuse ea, cu pantofii încă în mână și mergând prin cameră. Cum faceți voi sex aici?

– Reușim. În ultima vreme, am mers mai mult la el, dar asta doar pentru că atunci când vede dezastrul de aici vrea să mă ajute. Nu poți să implici un bărbat în organizarea dulapului și a sertarelor. A început să îmi numere pantofii.

– Bărbații nu înțeleg niciodată chestia cu pantofii.

– Apropo, pune pantofii în teancul de păstrat – acolo. Sunt prea frumoși ca să îi arunc. O să îi port când n-o să fiu nevoită să merg prea mult pe jos.

– Bună idee!

– Vezi, asta nu ar înțelege el niciodată. Și ar face cuta aia de gânditor între sprâncene.

– Și, pe lângă cute între sprâncene, sunteți bine?

– Suntem foarte bine. Aproape de perfect. Nu știu de ce am reacționat așa înainte. Ce zici de tricoul ăsta? Seamănă foarte mult cu tricoul celălalt. Ar trebui să scap de unul dintre ele, dar nu știu de care.

Emma studie cele două tricouri negre simple.

– Sunt negre. Nu există limită la tricouri negre. Sunt ceva de bază într-o garderobă.

– Vezi? De asta te-am rugat pe tine să vii.

– Ai avea nevoie de Parker aici, Mac. Ai spus că ai început asta de joi. Joia trecută.

– Parker nu poate veni. Ar face fața aia a ei, iar sistemul ei nervos ar exploda. Ar intra în comă pentru câteva luni. Nu aș putea să îi fac așa ceva. Și am făcut deja puțină ordine. Cutii de pantofi, umerașe și chestiile astea cu multe agățători pentru genți și curele. Cred. M-am uitat la sisteme de organizare pentru dulap, dar m-au încurcat mai tare. În plus, am decis să scap de un sfert din lucruri. La început erau jumătate, dar mi-am mai revenit între timp.

– Dar te-ai apucat să faci ordine de aproape o săptămână.

– Nu am avut atât de mult timp pentru aranjat, între muncă și Carter, și nu am avut prea multă tragere de inimă să vin aici. Însă vreau să termin în seara asta.

– Nu te vezi cu Carter?

– E un eveniment cu părinții și profesorii la academie. Și, oricum, nu ne vedem în fiecare seară.

– Da, da, nu prea te cred. Te face fericită.

– Așa e, dar a spus o chestie ciudată.

– Ups!

– Nimic prea grav. A spus că poate vreau să las câteva lucruri la el. Câteva din lucrurile mele.

– Cum ar fi niște haine de schimb, o periuță de dinți, Mac.

– Știu. *Știu*. E logic și drăguț. Dar am simțit iar că vreau să o iau razna. Nu am făcut-o, dar am vrut. Și, uită-te la hainele mele. Sunt prea multe. Dacă încep să le amestec cu ale lui, de unde o să mai știu unde sunt? Și dacă îmi las la el ceva de care o să am nevoie?

– Știi că acum încerci să găsești motive, bariere, ca să nu faci asta. Știi, nu?

– Dacă știu că le caut nu înseamnă cu nu există. Abia încerc să mă obișnuiesc cu ideea că suntem împreună – un cuplu oficial –, și el îmi oferă deja un spațiu în dulap. Eu abia încerc să rezolv cu dulapul meu.

– Și te descurci remarcabil.

Mac studie grămezile.

– Sunt încă în lucru.

– Așa e. Așa e și în cazul relației cu Carter. Oamenii trebuie să facă permanent un efort ca relațiile să meargă.

– Știu că ai dreptate. E doar... Vreau să pun toate lucrurile în ordine, oftă ea adânc, în timp ce privea teancurile de haine. Vreau să îmi organizez viața și să preiau controlul. Să clarific treburile. Vreau să știu unde se va ajunge, așa cum fac și cu munca mea.

– Îl iubești?

– Cum își dau seama oamenii de asta? Mă tot întreb, iar răspunsul care îmi răsare mereu în minte e „da". Da, îl iubesc. Dar oamenii se îndrăgostesc și apoi se îndepărtează, dintotdeauna. Când simți iubire e ceva care te sperie și te încântă, dar e oribil când se întâmplă. Acum, totul e roz, și mi-ar plăcea să rămână așa.

– Știi cât de mult mi-aș dori să fiu îndrăgostită de un bărbat care să mă iubească?

– Nu cred că ți-ai alege buchetul de nuntă.

– Greșești mult. Dacă aș avea ce ai tu acum? Nu aș mai sta în mijlocul haosului, aranjându-mi viața. Abia aștept să am viața mea. Dacă...

Emma se întrerupse la auzul ușii trântite de jos.

– Hei, Mac? Ești aici?

– Ce face Jack aici? întrebă Emma.

– Ah, am uitat. Vino sus! strigă ea. Venea să vorbească ceva cu Parker, așa că am rugat-o să îi spună să treacă pe aici. Sunt confuză în privința sistemului de aranjare a dulapurilor, așa că m-am gândit să îl întreb pe el, că doar e arhitect.

– Vrei un arhitect – un bărbat, pe *Jack*, să-ți organizeze dulapul?

– Nu, vreau să mă ajute spunându-mi ce să folosesc ca să îl organizez.

Emma se uită ciudat la Mac.

– Ai intrat deja pe teritoriul Parker.

– Poate, dar i-ai văzut dulapul? E ca într-un magazin de prezentare. Probabil că așa arată și dulapul reginei Angliei. Cu excepția pălăriilor ciudate. Jack! Exact omul pe care doream să îl văd.

Jack stătea în ușă, înalt, în jeanși, cu un tricou de lucru și în cizme – foarte masculin.

– Nu vreau să intru. Nu trebuie să atingi nimic la locul crimei.

– Singura crimă de aici este ăsta, spuse Mac și arătă spre dulap. Un dulap gol, cu o bară simplă și un raft. Trebuie să mă ajuți.

– Ți-am spus că trebuie să îți proiectez un dulap, când am modificat spațiul.

– Eram grăbită atunci. Acum nu sunt. Știu că am nevoie de cel puțin două bare și de una mai joasă. Și mai multe rafturi. Poate și niște sertare.

Jack privi în jur.

– O să ai nevoie de o barcă mai mare.

– Fac curat. Nu începe!

– Intră în cameră.

– Încăpător.

– Da, iar asta e parte din problemă. Tot spațiul ăsta. M-am simțit obligată să îl umplu. Tu poți să îl faci mai util.

– Normal că îl pot face mai util. Te-ar ajuta niște piese bune de la Ikea.

– M-am uitat la ele. Vreau ceva mai... Mai...

– Poate ar trebui să mai construim ceva. Ai destul loc în cameră. Pune o tijă scurtă pe lateral, poate niște rafturi cu cutii acolo. Nu știu. O să mă gândesc. Știu un tip care te-ar putea rezolva.

Ea îi aruncă un zâmbet.

– Hei, știam că o să mă ajuți.

– Îndesarea lucrurilor înăuntru o să fie treaba ta.

– E de la sine înțeles. Și dacă tot...

– Vrei să îți proiectez dulapul pentru mături.

– Nu, dar mersi. Vreau un punct de vedere masculin.

– Ia zi!

– Ce înseamnă când un bărbat îi spune unei femei că ar trebui să își lase niște lucruri de-ale ei în casa lui?

– De unde am lovitura la cap?

– Tipic, murmură Emma.

– Ce e? Ea m-a întrebat.

– Ai o relație cu ea. O relație intimă, explică Mac.

– Iar ea vrea să își lase toate cosmeticalele ciudate în baie. După aceea, are nevoie de un sertar. Înainte să îți dai seama își cumpără pernițe de pus pe pat, iar tu trebuie să faci loc în frigider pentru băuturile ei dietetice și iaurtul cu conținut scăzut de grăsimi. Apoi, bum, mergi la cumpărături de antichități în loc să te uiți la meciuri, duminica după-amiaza.

– Și doar atât? întrebă Emma. Desigur, se poate rostogoli în pat, poate rupe cearșafurile, dar, Doamne ferește să își lase periuța de dinți în baia *ta*. Sau să aibă câțiva centimetri dintr-un dulap. E prea bătător la ochi, prea mult. De ce să nu îi lași banii pe noptieră și să îi spui pe nume?

– Uau. Nu la asta mă...

– De ce ar trebui să se simtă și ea confortabil, de ce ar trebui să se aștepte ca el să-i facă loc în viața lui? Doamne ferește să-i răpească din timpul lui prețios, din spațiul sacru. Patetic, spuse ea. Amândoi.

Apoi ieși din cameră.

Jack se holbă la ușa goală.

– Ce-a fost asta? De ce e atât de supărată pe mine?

– Eu sunt de vină.

– Data viitoare anunță-mă și pe mine, ca să mă ascund de săgeți. Care... se vede cu cineva care îi face probleme?

– Nu. Nu se vede cu nimeni în mod special. Eu mă văd cu cineva, iar ea e frustrată pentru că are impresia că nu apreciez destul ceea ce am – pe el. Se înșală. Apreciez. Dar are dreptate, în sensul că gândirea mea urmează aceeași spirală descendentă pe care ai descris-o. Și, de fapt, are dreptate. E patetic.

– Nu e o spirală descendentă neapărat. Poate tu vrei iaurt și antichități. Depinde.

– De ce?

– De cine își lasă lucrurile în sertarul tău. Ai niște bere?

– Da.

– Hai să bem o bere. O să îți fac o schiță. Dacă îți place, o să trimit pe cineva să ia măsurători și rezolvăm problema.

– Meriți o bere pentru asta.

– Deci, tu și Carter Maguire.

– Eu și Carter Maguire, spuse ea coborând scările. E ciudat?

– De ce-ar fi?

– Nu știu. Poate pentru că ne știam, într-un fel, din liceu, când treceam prin perioada mea de libertate artistică, iar el era un tocilar. Pe atunci, îi dădea meditații lui Del, de care eram îndrăgostită.

– Ți-a plăcut de Del?

– Cam cinci minute, repetă ea când se duse după bere. De fapt, cred că a durat doar trei minute. Emma le-a transformat în cinci.

– Emma a... aha.

– Iar atenția mea l-a cam ocolit. Pe Carter, adică. De genul: „Aaa, uite-l pe tipul ăla deștept!" După care, totul s-a petrecut rapid, iar acum îmi spun din nou: „Uau, ia uite-l pe tipul ăsta!" Nu e amuzant?

– Îți stă bine așa.

– Mă simt bine, de cele mai multe ori, spuse ea și scoase două beri. Apoi dădură noroc. Mai puțin în momentele în care mi se pare înfricoșător. Nu am mai fost îndrăgostită înainte. Am simțit dorință, mi-au plăcut diferiți tipi, dar dragostea e altceva. În seara asta, are un eveniment la școală, o altă chestie ciudată și amuzantă. Eu, îndrăgostită de un profesor. De un doctor în literatură. Sunt singura dintre noi care nu a mers la facultate. Cursuri de fotografie, cursuri de afaceri, dar nu camere de cămin, campusuri și tot calabalâcul. Iar acum am relație cu un tip care dă note pe lucrări, dă teme și conduce discuții despre Shakespeare. Tu ai fi mai potrivit pentru mine, dacă stau să mă gândesc bine.

– Eu? întrebă Jack și clipi de mai multe ori. Eu?

– Nu te panica. Spun doar că tu ai fi o alegere mult mai logică. Amândoi gândim în imagini și avem nevoie să vedem ca să creăm. Amândoi avem propriile afaceri, lucrăm cu clienți. Avem părinți divorțați, frați și surori vitrege, deși părinții tăi sunt foarte drăguți. Avem un cerc apropiat de prieteni comuni și avem fobii pentru relații. Și ne mai place să bem o bere din când în când. În plus, realiză ea, numele noastre rimează.

– Ai dreptate. Hai să facem sex.

Mac râse.

– Am pierdut șansa asta.

– Cred că da.

Amuzată, Mac ridică sticla de bere.

– Nu ai încercat niciodată.

– Dacă aș fi încercat, Del m-ar fi bătut până la moarte cu o lopată. Nimeni nu se ia de fetele lui.

– Știe că toate am făcut sex.

– Preferă să creadă că nu, dar oricum, nu ați făcut niciuna sex cu mine. Spre nenorocul meu. Asta e cheia.

– Cred că ai dreptate în privința asta. În plus, deși logica ar spune că ne potrivim, am ajunge să ne certăm pentru spațiul din sertare și să ne urâm. Carter îmi face loc. El are o abilitate nativă de a ceda și de a accepta.

– Îți sclipesc ochii, spuse Jack. Deci, cum merge? Cine face fotografiile de nuntă atunci când fotograful se îndreptă spre altar?

– Altar? se înecă ea cu berea. Nu am spus nimic despre altar. Ce te face să crezi că ne gândim să ne căsătorim? De unde ți-a venit ideea asta?

– Ăăă, nu știu, spuse el și se întoarse pe scaun, arătând spre pereții plini cu poze de nuntă. Poate că toate pozele din jur sunt o parte din motivul ochilor sclipitori.

– Asta e munca mea. Fac parte din munca mea. Doar pentru că mă gândesc la nunți nu înseamnă că mă gândesc să mă căsătoresc.

– O.K., nu trebuie să exagerăm.

– Nu exagerez, doar...

Mac se abținu. Se duse la biroul ei și se întoarse cu o foaie mare și un creion.

– Fă o schiță, ca să-ți meriți berea.

Mac își petrecu restul serii ținându-se de plan. În timp ce grămezile și teancurile se micșorau, nivelul de stres scădea și făcea loc unui sentiment de mulțumire. Urma să își recapete spațiul în care locuia mai repede decât credea, se gândi ea. Se va simți mai stăpână pe situație.

Era plăcut să petreacă seara de una singură, să își rezolve problemele, să aibă propriul spațiu. Putea să facă asta și să-i fie dor de Carter, în același timp. De fapt, toate drumurile duceau încet spre acceptarea relației lor.

Îl iubea, îi plăcea să fie cu el, dar era perfect mulțumită să petreacă puțin timp și singură. Nu ca...

Atunci când sună telefonul, verifică de la cine era apelul.

Linda.

Mac închise ochii și își reaminti că nu putea evita să vorbească cu mama ei toată viața. Fuga aceasta era o copilărie. „Înfruntă și rezistă", își spuse ea.

– Da, mamă.

– Mackensie, trebuie să vii! Te rog, te rog, vino acum.

Alarma se auzea prin telefon, făcându-i lui Mac inima să-i sară din piept.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Grăbește-te! Of, trebuie să vii. Nu știu ce să fac.

– Ești rănită? Ai...

– Da, da, sunt rănită. Te rog, ajută-mă. Am nevoie de tine, te rog, ajută-mă.

– Sună la Urgență. Vin și eu acum.

Fugi din casă, apucând din zbor o haină. Zeci de imagini, una mai rea decât alta, îi alergau prin minte. O încercare de sinucidere, un accident, o spargere.

Drumuri înghețate, periculoase, se gândea ea, în timp ce își risca viața și conducea cu viteză prin ploaia rece și deasă. Un șofer neglijent, în cele mai atenuante circumstanțe. Linda și-ar fi putut lovi mașina și...

Nu, nu, a sunat de acasă, nu de pe mobil. Era acasă.

Mac se chinui să țină mașina sub control, apucă volanul cu mâinile și îl răsuci, în timp ce luă o curbă cu o viteză prea mare pentru siguranța ei.

Fundul mașinii îi fugi într-o parte când făcu aceeași manevră în curba din fața casei mamei ei, după care opri și fugi pe alee, până la ușă. Era deschisă. Gândul unei spargeri intră în casă odată cu ea.

Fusese violată? Bătută?

Păși peste o vază cu trandafiri spartă, spre sufragerie, unde Linda stătea ghemuită pe covor și plângea.

– Mamă! Mamă! Sunt aici.

Mac se așeză pe podea lângă Linda, uitându-se insistent după răni. Unde ești lovită? Ce ți-a făcut? Ai sunat la poliție, la ambulanță?

– Ah! Vreau să mor, spuse Linda și se întoarse cu fața disperată, plină de lacrimi, spre umărul lui Mac. Nu pot să rezist.

– Nu, nu spune asta. Nu e vina ta. O să sun după ajutor și o să...

– Nu mă părăsi!

– Nu, nu te părăsesc.

Legănându-se, o mângâia pe mama ei pe păr.

– O să fie totul bine, îți promit.

– Cum? El a plecat. M-a lăsat aici.

– L-ai văzut bine? Era cineva cunoscut?

– Am crezut că îl cunosc. I-am dat inima mea, iar acum a plecat.

– Cine? întrebă Mac, simțind cum furia ia locul fricii. Cine ți-a făcut asta?

– Ari. Desigur că Ari. Credeam că însemn ceva pentru el. Mi-a spus că am adus lumina înapoi în viața

lui. Mi-a spus toate lucrurile acelea frumoase, și apoi mi-a făcut asta. Cum a putut să îmi facă așa ceva? Cum a putut să fie atât de rău?

– E bine. Totul o să fie bine. O să plătească.

– A spus că era o urgență. Nu mai avea timp. Trebuia să plece în noaptea asta. Ce mai contau câteva zile? De unde să știu că mi-a expirat pașapòrtul?

– Ce? se dădu Mac înapoi. Ce spui? Ce anume a făcut?

– A plecat la Paris. La Paris, Mac. A plecat fără mine. M-a sunat din avion. A spus că trebuia să plece în seara asta. Niște afaceri urgente și nu mai putea să mai aștepte, așa cum îmi promisese, până să îmi iau și eu pașaportul. Afaceri, spuse Linda, cu o furie vizibilă printre șiroaiele de lacrimi. Minciuni! Are o altă femeie, sunt sigură. O curvă de franțuzoaică. Mi-a promis, și acum a plecat!

Mac se ridică încet în picioare, în timp ce Linda plângea cu mâinile pe față.

– M-ai sunat la ora asta în noapte și m-ai lăsat să cred că ești rănită.

– Sunt rănită! Uită-te la mine.

– Mă uit la tine. Văd un copil răsfățat și nervos, făcând o criză pentru că lucrurile nu au decurs cum a vrut.

– Îl *iubesc*!

– Tu nu știi ce înseamnă asta. Doamne, aproape că m-am omorât ca să ajung aici.

– Aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de cineva. Nu o să înțelegi niciodată cum este.

– Sper să nu. Ai apă și sticlă pe toată podeaua. Ar trebui să le strângi.

– Nu pleci, nu? Nu mă lași aici singură, în starea asta?

– Ba da. Iar data viitoare nu voi mai veni. Pentru numele lui Dumnezeu, Linda, maturizează-te.

Mac dădu cu piciorul în sticla spartă din calea ei și plecă.

capitolul 18

Mac își adună echipamentul pentru repetiție și își verifică notițele, în timp ce Carter stătea la bar, corectând lucrări. De la etaj, se auzea vâjâitul și bubuitul unui pistol de cuie.

– Nu cred că poți să te concentrezi, cu toată gălăgia asta.

– Predau unor adolescenți, spuse Carter și scrise niște comentarii cu roșu pe marginea lucrării. Pot să mă concentrez și în timpul unui război nuclear, dacă e necesar.

Curioasă, Mac privi peste umărul lui în timp ce scria nota.

– A luat un nouă, nu e rău.

– E un adevărat progres pentru el. E din ce în ce mai bun. Ești gata de plecare?

– Mai am puțin de lucru. Îmi pare rău că am uitat să îți spun că lucrez în seara asta.

– Ai mai spus asta. Nu e nici o problemă.

– Nunțile de Sfântul Valentin sunt mereu mari. Eu și Parker trebuie să fim acolo, în fiecare moment al repetiției. Și mâine, spuse ea și se aplecă să îl sărute. Oamenii din domeniul meu au tendința de a lucra de Sfântul Valentin.

– Am înțeles.

– O să îți trimit o felicitare roz-bombon pe e-mail. Și ți-am luat ceva. E important pentru mine, pentru că e primul cadou cumpărat pentru Sfântul Valentin.

Se duse la birou și luă un pachet subțire din sertar.

– Ți-l dau acum, în caz că stăm mai mult decât am plănuit și te hotărăști să pleci.

– Te aștept. Mi-ai luat un cadou, spuse el și își scoase ochelarii, punându-i deoparte. E al doilea cadou pe care mi-l faci. Pasărea-cardinal, îi reaminti el.

– Aia a fost mai mult o amintire. Ăsta e un cadou. Deschide-l.

Carter desfăcu panglica și deschise capacul.

– *Cum vă place.*

– Mi-a atras privirea, pentru că e veche și uzată. Arată de parcă a fost citită de un milion de ori.

– Așa e, și e perfectă, răspunse el și își puse mâna pe obrazul ei, trăgând-o înspre el. Mulțumesc. Îți dau și eu cadoul meu acum?

– Lasă-mă să îți dau un răspuns clasic: Daaa, normal.

Carter își luă servieta și scoase o cutie mică, înfășurată în hârtie albă, cu o fundă roșie lucioasă. Forma cutiei îi făcu inima să îi cadă în stomac și apoi să îi urce în gât.

– Carter!

– Ești iubita mea. Deschide-l!

Inima îi bătu puternic în piept, în timp ce deschidea cutia. Își ținu respirația și deschise capacul, după care scoase din cutie o pereche de cercei strălucitori.

Două inimioare din diamant, legate cu un lănțișor de o a treia, într-un trio delicat.

– Doamne, Carter, sunt superbi. Sunt... uau!

– Nu pot să îmi asum toată responsabilitatea. Sherry m-a ajutat să îi aleg.

– Sunt superbi. Îi iubesc. Sunt... încercă ea să spună ceva, dar cuvintele i se împleticiră în gură.

Neputând să spună și altceva, se aruncă în brațele lui.

– Îți mulțumesc. Bineînțeles că sunt iubita ta. Trebuie să îi probez.

Se duse să își scoată cerceii din urechi și să îi înlocuiască. Fugi spre oglinda de vizavi de birou.

– Ah, ce sclipitori sunt! exclamă ea, în timp ce își întorcea capul când pe o parte, când pe cealaltă, ca să vadă cum strălucesc.

– Dacă ți i-ai pus în urechi imediat înseamnă că îți plac.

– Aș fi nebună să nu îmi placă. Cum arată?

– Nu întrec strălucirea ochilor tăi, dar merg.

– Carter, mă lași fără cuvinte. Niciodată nu știu ce... stai puțin.

Plină de inspirație, fugi după trepied și spuse:

– O să întârzii, dar cerceii aceștia fabuloși merită orice sacrificiu. Până și Parker ar face la fel.

– Ce faci?

– Durează doar două minute. Stai acolo, îi spuse ea în timp ce își scotea aparatul de fotografiat din geantă.

– Vrei să îmi faci o poză? o întrebă, privind-o cum instala aparatul și ridicându-se de pe scaun. Mereu par rigid în fotografii.

– Rezolv eu asta. Amintește-ți, sunt o profesionistă, zâmbi ea și fixă camera pe trepied. Arăți foarte drăguț.

– Acum, mă faci să mă rușinez.

Mac fixă unghiul, pregăti cadrul.

– Lumina e bună, cred. O să încercăm, spuse ea și merse spre el, cu telecomanda în mână. Iar acum, sărbători fericite de Sfântul Valentin!

Își puse brațele în jurul gâtului lui și îl sărută.

Mac se lăsă copleșită și îl lăsă să o tragă mai aproape de el.

Prinse momentul și, când se îndepărtă, îl privi în ochi și mai făcu o poză.

– Acum, murmură ea, întorcându-se, astfel încât își lipiră obrajii. Zâmbește, continuă ea și apăsă pe telecomandă, după care mai apăsă o dată, ca să fie sigură. Așa, mai spuse și se întoarse spre el, stând nas în nas. Nu a fost tocmai rău, nu?

– Poate ar trebui să mai încercăm, îi răspunse și o apucă cu mâna după ceafă. Cred că am clipit.

– Trebuie să fug, spuse ea râzând.

Se dezlipi de el și verifică pozele din aparat înainte să îl ia de pe trepied.

– Nu mă lași și pe mine să mă uit?

– Nu, până nu le termin de aranjat. După aceea, poți considera pozele parte din cadoul tău.

– Speram să primesc a doua parte din cadou după ce termini treaba.

– Vai, doctore Maguire, spuse ea în timp ce împacheta camera. Bine, putem face un cadou în trei părți.

Se ridică să o ajute să își pună haina. Mac își luă geanta mare cu echipamentul.

– Acum, va trebui să aștepți.

– Mă pricep la asta, spuse el și îi deschise ușa.

Se pare că așa era, se gândi ea și porni spre casa principală în pas alert.

– Nu știu cum să scap, dar trebuie să găsesc o cale.

– Mac, spuse Parker și ținu paharul de șampanie în lumină, verificând orice urme de pete, înainte de a aranja masa în camera miresei. E doar o cină.

– Nu e doar o cină. Știi că nu e așa. E o cină cu familia. Cu familia lui.

– Te vezi cu Carter de două luni deja. Ar cam fi timpul.

– Cine stabilește asta? întrebă Mac. Vreau să văd o astfel de regulă scrisă într-o carte, spuse ea și împinse șervețelele, făcând-o pe Parker să ofteze și să le rearanjeze. Știi ce înseamnă când un bărbat duce o femeie să îi cunoască mama.

– Da, știu. Înseamnă că vrea ca cele două femei, cele mai importante din viața lui, să ajungă să se cunoască. Vrea să vă prezinte una alteia.

– Eu nu vreau să fiu prezentată. Nu sunt un pudel. De ce nu putem să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum? Eu și cu el.

– Se numește relație. Mai informează-te.

Laurel intră, aducând un platou cu fructe și brânză.

– Dacă tot te plângi atât, Mac, de ce nu ai spus nu?

– Deh, cercei cu diamante, spuse Mac și ridică ambele mâini, arătând spre cerceii cu diamante. Am fost orbită de strălucirea lor. În plus, a fost viclean și m-a întrebat pe nepusă masă, după ce i-am spus că avem un eveniment în dimineața asta și că ar trebui să facem ceva împreună după. Mă simțeam vinovată și m-a prins în capcană.

– Măgar, spuse Laurel.

– Știu. Crezi că nu știu? Dar mai știu și că măgarul își are rădăcina în fobia pentru mamă, ceea ce nu îl face mai puțin real.

– Nu, așa e, o aprobă Parker. Ai fi putut să îi spui și lui asta.

– E important pentru el. Am putut să îmi dau seama din felul în care a spus-o. Merită pe cineva care dorește să meargă la cină cu familia și care și-ar dori să îi cunoască mama. Mi-aș fi dorit să se întâmple ceva mai târziu, sau săptămâna trecută, și să se fi terminat deja, dar se pare că săptămâna trecută au fost în Spania. Nu că ar conta, deoarece la fel aș fi gândit și săptămâna trecută.

– Te cunoaștem prea bine, decise Laurel. Pentru că amândouă am înțeles ce ai vrut să spui.

– De fiecare dată când cred că dețin controlul asupra situației și asupra mea, apare ceva nou. Îți dai seama că toți o să mă studieze și o să vorbească despre mine.

– Sincer, cred că ar fi bine să faci totul dintr-odată, spuse Laurel, făcând un pas în spate și studiind masa. Bagă-te în mijlocul lor din prima. E mai simplu și mai rapid decât să parcurgi drumul centimetru cu centimetru.

– E o idee bună, spuse Mac după un moment.

– Te pricepi la oameni, rosti Parker. Știi să îi faci să vorbească despre ei și cunoști tipurile umane foarte bine. Poți face asta.

– Încă o idee bună. Și partea pozitivă a lucrurilor ar fi că această nuntă drăguță și intimă s-ar putea transforma într-o noapte de beție.

– Tatăl miresei părea un tip dificil, comentă Laurel.

Înveselită, Mac își puse brațele pe umerii prietenelor sale.

– O să mă gândesc doar la lucruri pozitive. Cred că ar trebui să mergem jos, să o ajutăm pe Emma să termine. Se apropie ora spectacolului.

Nu era nici o noapte de beție, iar Mac nu avea nici o scăpare. Era fericită că insistase să se întâlnească direct la casa părinților lui, așa că avea timp, pe drum, să se calmeze.

„Bagă-te în mijlocul lor", își reaminti ea. Se pricepea la asta. În general. Urmă traseul pe care i-l indicase Carter, cu tot cu obiectivele de pe drum, până în cartierul frumos și liniștit.

Exact la ce se aștepta, își dădu ea seama. O casă frumoasă, în stilul zonei New England, de genul celor din clasa mijlocie-superioară. Bucăți de zăpadă aproape topită pe gazoane generoase, copaci vechi, plini de personalitate, garduri vii proaspăt aranjate și garduri ornamentale frumoase.

Elegant, dar nu prea aristocratic. Îngrijit, dar nu ostentativ.

Doamne, ce căuta ea aici?

Înghițind cu noduri, trase pe stânga unei alei duble, în spatele mașinii Volvo a lui Carter. Multe mașini, se gândi ea. Prea multe mașini lângă casa solidă, cu două etaje, cu verandă confortabilă.

Se privi în oglinda din parasolar, ca să își verifice machiajul. Dar dacă o vedea cineva? Putea părea superficială și fițoasă. „Doamne, Mac, calmează-te!"

Ieși, înconjurând mașina pentru a lua coșul cu flori din portbagaj. Se gândise de o sută de ori dacă să facă sau nu acest gest simplu. Rămăseseră flori de la nunta-cadou. Oare era prea kitsch aranjamentul?

Rezultatele votului spuneau că era un gest dulce și drăguț, dar...

Era prea târziu acum.

Urcă treptele verandei, dorindu-și subit să își fi verificat totuși machiajul, apoi ciocăni la ușă.

Deși dură doar câteva secunde – nu era pregătită –, se simți ușurată când văzu chipul cunoscut al lui Sherry apărând în ușă.

– Bună! Uau, ia uită-te la astea! Mama o să leșine. Bine ai venit în nebunia Maguire, spuse ea și o introduse pe Mac în hol. Wii, continuă ea, arătând spre urlete. Jocul. I l-am luat lui tata de Crăciun. Nick și Sam, cumnatul meu, se bat cu copiii la baschet. Lasă-mă pe mine să țin florile, până îți scoți geaca. Aproape toată lumea e în sufragerie. Hei, porți cerceii! Nu-i așa că sunt superbi? Lasă-mă să îți iau geaca.

Sherry îi puse lui Mac înapoi în brațe coșul și îi luă haina. Realizând că încă nu trebuia să spună nimic, Mac zâmbi.

– Mama e ocupată cu cina. E emoționată. Tu ești? Când am întâlnit familia lui Nick prima oară, eram atât de nervoasă, încât m-am ascuns în baie zece minute. Nu mi-am imaginat niciodată că Georgia, mama lui Nick, avea și ea emoții. Mai târziu, mi-a spus că și-a schimbat ținuta de trei ori, înainte ca eu să ajung acolo. M-am simțit mai bine când am auzit-o. Deci, mama e emoționată. Sper să te simți și tu mai bine.

– Mersi. Chiar mă simt mai bine.

– În timp ce Sherry o conduse în camera cea mare, Mac văzu o masă de oameni, în mișcare, într-un spațiu deschis și luminos, în mijlocul căreia Carter râdea alături de un bărbat arătos, cu păr alb și barbă îngrijită. Mirosea a mâncare gătită în casă.

Un moment, doar la asta se putea gândi Mac. Un moment în familie. Ea nu avusese parte niciodată de un astfel de moment, dar îl recunoscu.

– Hei, toată lumea! A sosit Mac.

Mișcarea se opri – un cadru înghețat, se gândi Mac –, și toată atenția se îndreptă spre ea.

Carter se mișcă primul, îndepărtându-se de bar, de care se rezema până atunci, și venind să o întâmpine.

– Ai ajuns, spuse el și o sărută ușor peste coșul cu crini albi și trandafiri roz parfumați. Deoarece mâinile ei strângeau coșul, el își puse o mână peste umerii ei, când se întoarse. Mamă, ea e Mackensie.

Femeia care se apropia de ei, venind dinspre cuptor, avea o față bine conturată și ochi limpezi. Zâmbetul îi era politicos, cu o urmă de căldură. Și, se gândi Mac, puțin rezervat.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

– Mulțumesc pentru invitație, doamnă Maguire, răspunse Mac și îi oferi coșul. Sunt de la evenimentul de astăzi. Emma – o știți pe Emma – se ocupă de flori. Ne-am gândit că v-ar plăcea.

– Sunt superbe, spuse Pam și se aplecă să le miroasă. Și parfumate. Mulțumesc. Sherry, pune astea, te rog, pe măsuța de cafea. Să ne bucurăm cu toții de ele. Ce spui de un pahar de vin?

– Mi-ar plăcea unul.

– Diane, îi torni tu, te rog, niște vin lui Mac?

– Ea e sora mea, Diane, spuse Carter.

– Bună. Cabernet sau Pinot? Mâncăm pui.

– Ăăă, Pinot, mersi.

– Tatăl meu, Michael Maguire. Tată!

– Bine ai venit, spuse el și o strânse de mână puternic pe Mac. Ai gene irlandeze?

– Puțin.

– Bunica mea avea părul ca al tău. Luminos ca un apus. Ești fotograf?

– Da. Mulțumesc, spuse ea când Diane îi dădu paharul cu vin. Eu și partenerele mele avem o afacere cu nunți.

Dar probabil știți deja, pentru că ne ocupăm de nunta lui Sherry.

Michael zâmbi cinic.

– Eu sunt tatăl miresei, deci primesc doar facturile.

– Hei, tată...

El îi făcu cu ochiul lui Mac, în timp ce Sherry își dădu ochii peste cap.

– O să trimitem și o sticlă de băutură odată cu factura finală.

Râsul lui era gros și puternic.

– Îmi place fata ta, Carter.

– Și mie.

Până când se așezară la masă, Mac credea că îi învățase destul de bine pe membrii familiei. Lui Mike Maguire îi plăcea să râdă, își adora și era adorat de familia sa. Deși era doctor, soția lui lua pulsul oricărei situații. Despre ea ai fi spus că lucrează în echipă, și părea să aibă o echipă puternică. Dar, în problemele serioase, Pam prelua conducerea.

Sherry era bebelușul, un ghem de energie și distracție, iubitoare și îndrăgostită. Logodnicul ei se purta și era tratat ca un fiu. Își imagina că dragostea lui evidentă pentru Sherry îi adusese câteva puncte albe.

Diane, cea mai mare, era genul mai autoritar. I se potrivea profilul de mamă, iar copiii păreau a fi inteligenți, deși ea dădea impresia că e ușor dezamăgită. Nu era tânără și la începutul vieții, ca Sherry, nu avea un statut social satisfăcător și sigur, precum mama ei. Soțul ei era relaxat și glumeț cu copiii. Mac simțea că felul lui calm de a fi o enerva adesea pe soția lui.

Înțelese dinamica și personalitățile lor, modul în care formau și reformau imagini. Conversația la cina de duminică făcea parte din tradiția familiei, când fragmente din viețile lor erau pasate de la unul la altul la masă precum castronul cu salată.

Ea era factorul X. Elementul din afară care, cel puțin pentru moment, strica imaginea.

– Probabil că în weekenduri ești foarte ocupată, comentă Pam.

– Cam așa. Avem și multe evenimente în serile din timpul săptămânii.

– Au mult de lucru și atunci, spuse Carter.

– Și mai sunt planificările. Nu e vorba doar de un aparat de fotografiat. După eveniment, urmează o altă parte a muncii. Am văzut câteva albume pe care le-a făcut Mackensie. Sunt opere de artă.

– Totul e digital acum, ridică Diane din umeri, înțepând puiul din farfurie.

– În majoritatea cazurilor. Uneori mai lucrez cu filme. Mâncarea e minunată, doamnă Maguire. Probabil că vă place mult să gătiți.

– Îmi place procesul în sine și drama meselor mari. Și spune-mi Pam. Îmi mai place și ideea de patru femei, patru prietene, formând și conducând o afacere împreună. Să deții o afacere înseamnă să ai mult curaj, dedicație și creativitate pe măsură.

– Dar e o afacere atât de veselă, se implică și Sherry în conversație. E ca o sărbătoare continuă. Flori și rochii frumoase, muzică, șampanie.

– Nunțile devin din ce în ce mai elaborate. Tot timpul investit, stresul și cheltuielile făcute doar într-o singură zi, interveni Diane și ridică un umăr, chiar când colțurile gurii ei se îndreptară în jos. Oamenii se îngrijorează mai mult de așezările la masă și de culorile panglicilor decât de ceea ce înseamnă mariajul cu adevărat. Iar oamenii care se căsătoresc sunt foarte obosiți și stresați de ziua aceea, care oricum trece foarte repede.

– Tu ai avut parte de ziua cea mare, Di, spuse Sherry, cu privirea arzând. Acum, e rândul meu.

– Tot ce vreau să spun e că până am ajuns la altar eram atât de obosită, încât abia mi-am amintit să spun „da".

– Dar ai spus, îi zâmbi soțul. Și ai arătat superb când ai spus-o.

– Așa o fi, dar...

– Ai absolută dreptate, o întrerupse Mac. Poate fi foarte obositor. Și ziua care ar trebui să fie cea mai importantă și mai plină de amintiri din viața ta ar putea deveni un adevărat chin. Noi suntem acolo tocmai pentru a preveni asta. Crede-mă, dacă eu și partenerele mele ne-am fi ocupat de nunta ta, ziua nu ți s-ar mai fi părut atât de obositoare.

– Sincer, nu vreau să critic ceea ce faceți voi. Spun doar că dacă persoanele implicate în nuntă nu s-ar simți obligate să organizeze ceva grandios, nu ar mai avea nevoie să apeleze la firme specializate, care să se ocupe de tot.

– Probabil că ai dreptate, spuse Mac liniștită. Dar mireasa tot ar fi stresată și îngrijorată, poate chiar obsedată, pe când noi ne putem ocupa de toate detaliile. De toate detaliile pe care vrea ea să ni le încredințeze. Ea – scuze Nick, adăugă Mac zâmbind. Ea e elementul central al zilei, iar pentru noi, e elementul central timp de luni întregi de pregătire, înaintea nunții. Cu asta ne ocupăm noi.

– Sunt sigură că faceți o treabă grozavă. De fapt, tot ce am auzit despre tine și despre compania voastră mă asigură că e așa. Doar că eu cred că ce e simplu e mai bun.

– E vorba despre gusturi și personalitatea fiecăruia, nu? întrebă Pam și se întinse după coșul cu chifle. Mai vrea cineva pâine?

– Iar eu nu vreau ceva simplu. Vreau ceva distractiv.

– Așa vom face, spuse Mac și îi zâmbi lui Sherry. Simplitatea poate fi mai bună, depinde de gusturi și de individualitate. Dar și în acest caz, trebuie să ții cont de detalii. Am făcut astăzi, de exemplu, o nuntă restrânsă și simplă. O ceremonie de după-amiază. Sora miresei era singura domnișoară de onoare. A avut un buchet mic, agățat de mână, și flori în păr, în loc de voal. După ceremonie, am organizat un brunch cu șampanie și am angajat

o trupă de jazz pentru dans. A fost minunat. Mireasa a fost răpitoare. Cu toate astea, aș spune că am lucrat împreună cu partenerele mele cam o sută cincizeci de ore pentru a organiza nunta asta, ca să ne asigurăm că totul va fi perfect. Sunt destul de sigură că își va aminti de fiecare moment al acestei zile.

Când cina luă sfârșit și porniră împreună spre casa lui Carter, el așteptă până ajunseră înăuntru, după care o îmbrățișă.

– Mersi. Cred că a fost foarte greu pentru tine să cunoști așa o gașcă și să mai faci față și unui interogatoriu.

– A fost destul de greu. Crezi că am trecut testul?

– Cu siguranță.

Mac se aplecă să mângâie pisica, venită la picioarele lor să îi întâmpine.

– Ai o familie foarte drăguță. Așa cum mă așteptam. Vă iubiți, și asta se vede.

– Ne iubim. Ar trebui să îmi cer scuze pentru Diane? Îi place foarte mult să caute nod în papură.

– E O.K. O înțeleg, pentru că și eu fac așa adesea. Doar că nu mă exteriorizez atât de mult. Mi-a plăcut de ei, chiar și de ea. Sunt toți atât de normali. Sunt invidioasă pe familia ta.

– Poate fi și familia ta. Și mi-ar plăcea s-o pot spune, fără să te văd făcând mutra asta.

– Și mie mi-ar plăcea. E defectul meu înnăscut, nu al tău.

– Rahat!

Ea rămase cu gura căscată, pentru că nu îl auzise aproape niciodată vorbind așa.

– E...

– Nu ai nici un defect înnăscut. Ai doar un obicei înrădăcinat de a privi propria-ți căsătorie, dintr-un unghi nepotrivit. Iar din unghiul acela nu vezi decât eșecul.

– Probabil că e adevărat. Dar am mai schimbat unghiul pentru tine, cu tine, mai mult decât cu oricine altcineva. Nu știu dacă sunt capabilă să fac mai mult.

– Nu o să te împing de la spate, dar nu o să te mint și o să îți spun că nu m-am gândit la asta. Nu m-am gândit să îmi petrec tot restul vieții mele cu tine. E greu să te uiți în sufletul meu și să vezi, fără nici o rezervă, că asta e ceea ce îmi doresc. Și mi-e greu să mă uit la tine și să știu că e ceva ce crezi că nu poți avea.

– Nu vreau să te rănesc. Nu știu dacă poți înțelege că mă tem mai mult de lucrul ăsta decât la gândul că aș putea să sufăr.

– Nu am nevoie de protecția ta, spuse el și întinse mâna, atingând diamantele pe care le purta. Când ți-am dat cerceii, ai crezut că e un inel de logodnă în cutie. Arătai îngrozită.

– Carter...

– Sunt curios doar ce ai fi spus dacă ai fi primit așa ceva? Nu vreau să te întreb. Să zicem că e o întrebare retorică. O să îți fac acum și aici o promisiune, care s-ar putea să te liniștească. Nu o să-ți pun întrebarea însoțită de inel până când nu o să îmi ceri tu asta.

– Ești prea bun pentru mine.

– Sunt forțat să mă repet. Rahat!

– Nu e așa. Iar eu nu sunt tocmai modestă. Știi ce ar trebui să fac, Carter? Ar trebui să stau în genunchi și să te rog să mă posezi. Dar nu-mi iese. Sunt blocată. Blocată chiar aici, își împinse ea pumnul în piept, și de fiecare dată când încearcă să iasă câteva cuvinte, ceva din mine le face să revină la loc. Ești mult prea bun pentru mine.

– Nu îmi face asta, spuse el și o luă de umeri. Nu mă pune într-un loc în care nu vreau să mă aflu.

– Nu știu ce aș fi spus dacă ar fi fost un inel în acea cutie. Iar asta mă sperie. Nu știu și nu îmi dau seama dacă răspunsul meu ar fi fost bun sau rău pentru noi. Va trebui

să văd. Știu că unghiul din care privesc lucrurile e greșit. Mai mult, lentila e defectă, și știu asta.

Mac făcu un pas în spate și continuă:

– Vreau să mă schimb, iar ăsta e un început.

– E un început. Mă voi mulțumi cu atât, pentru moment.

– Nu ar trebui să te mulțumești cu puțin. Tocmai asta e ideea.

– Nu îmi spune tu mie ce să fac sau pe cine să iubesc. Tu ești aceea. Și tot tu vei fi și mâine, și cincizeci de ani de acum încolo.

– Nu am mai fost niciodată *aceea* până acum. Pentru nimeni.

El se apropie din nou de ea.

– O să te obișnuiești, îi spuse și o prinse de bărbie, sărutând-o.

– De ce? De ce sunt eu *aceea*?

– Pentru că viața mea s-a deschis odată cu tine și a fost invadată de culoare când ai revenit în ea.

Mac își puse brațele strâns în jurul lui și își presă fața pe umărul lui, în timp ce o cuprindeau emoțiile.

– Dacă m-ai fi întrebat, nu aș fi putut spune „nu".

– E îndeajuns, pentru oricare dintre noi. Când te voi întreba, am nevoie să vrei să spui „da".

capitolul 19

Mac auzi un bubuit și șuieratul respirației și deschise un ochi. Ghemuită în pat, îl privi pe Carter cum se dezechilibra, încercând să își ia pantofii.

– Cât e ceasul?

– E devreme. Culcă-te la loc. Am reușit să mă trezesc, să fac un duș și încercam să mă îmbrac, înainte să lovesc ceva și să te trezesc.

– E în regulă. Și eu ar trebui să mă trezesc, am multe de făcut, spuse Mac și închise ochii la loc.

Ținându-și pantofii în mână – și șchiopătând puțin –, se duse de partea cealaltă a patului și o sărută pe frunte. Ea murmură de plăcere și adormi la loc.

Când reuși și ea să se trezească, soarele era deja pe cer.

Până la urmă, nu-și mai începuse ziua devreme, își spuse ea, în timp ce se rostogolea jos din pat. Însă unul dintre avantajele propriei afaceri – și a lipsei programărilor de dimineață – era că putea să doarmă până mai târziu. Porni spre baie, dar după aceea dădu din cap și se întoarse să își facă patul.

Era noua Mac, își reaminti ea. Ordonată și organizată în toate aspectele vieții personale și profesionale. Mac cu un dulap nou și superb proiectat, unde fiecare lucru avea locul lui.

Umflă pernele, întinse cearșafurile, puse cuvertura frumos. Vezi, își spuse ea, la fel ca în fiecare dimineață, îți ia doar două minute. Dând singură din cap aprobatoare, inspectă camera.

Nu erau haine aruncate pe nicăieri, nici pantofi ascunși pe sub scaune, nici bijuterii împrăștiate neglijent

pe comodă. Acum era camera unei femei adulte, a unei femei puternice, cu gust.

Făcu un duș și, după aceea, își reaminti să agațe prosopul la uscat. În dormitor, își oferi plăcerea de a deschide dulapul și de a sta, pur și simplu, în fața lui, privind înăuntru.

– Exact asta voiam să spun.

Hainele ei atârnau în șiruri drepte, în funcție de ocazie și de culoare. Fiecare pereche din impresionanta ei colecție de pantofi era adăpostită într-o cutie protectoare transparentă, în teancuri aranjate în funcție de nevoi. Pantofi de seară, pantofi de zi, sandale, cizme cu toc, cu degetele la vedere, cu toc cui, cu toc jos.

O frumusețe.

Genții erau aranjate tot în funcție de nevoi și culoare, în cutii mari, la care aveai acces cu ușurință. În sertarele albe strălucitoare, construite în dulap, erau fulare – pe vremuri amestecate în grămăjoare prin toată camera, acum împachetate cu grijă, la fel ca puloverele mai elegante și ca dresurile.

Astfel, îmbrăcatul era o plăcere, și nu o bătaie de cap. Gata cu vânătoarea, cu înjuratul, cu căutatul acelei cămăși albastre cu manșete franțuzești, când mereu trebuia să se mulțumească cu o altă cămașă albastră, pentru că nu o găsea pe cea dorită.

Pentru că acum, cămașa albastră cu manșete franțuzești era chiar acolo unde îi era locul.

Scoase un tricou alb, simplu, un pulover bleumarin și jeanși, o ținută potrivită pentru activitatea de dimineață și pentru ședința foto de după-amiază. Satisfăcută și încrezătoare, ieși din cameră.

Se întoarse imediat și își înghesui pijamaua în coșul de rufe.

Se duse jos, chiar când Emma intră pe ușă.

– Nu mai am cafea. Ajută-mă.

– Sigur. Tocmai... Ah, probabil a făcut Carter cafea înainte să plece.

– Nu vreau să te urăsc pentru că ai pe cineva care face cafea în timp ce tu dormi, dar am nevoie de cofeină pentru ca latura altruistă din mine să se trezească, spuse Emma și își umplu cana, trăgând adânc în piept mirosul cafelei. Viață. Totul e bine acum.

Mac își puse și ea și bău, fiind de acord cu prietena ei.

– Vrei să îmi vezi dulapul?

– L-am văzut deja de trei ori. Da, este regele dulapurilor din tot ținutul.

– Bine, bine, dulapul lui Parker e regele.

– Parker e zeița dulapurilor. Tu ai regele. A sunat mireasa de sâmbătă, continuă Emma. Ar vrea să înlocuiască petalele de trandafiri ale fetei care duce florile cu un buchet-glob roz-deschis.

– Credeam că schimbase de la buchet-glob la coșuleț.

– Da. Și de la buchet rotund la buchet în cascadă, și invers, spuse Emma și își închise ochii mari, căprui, făcându-și masaj la ceafă. Abia aștept să terminăm cu nunta asta.

– E genul de mireasă care îi dă dreptate surorii lui Carter.

– Lui Sherry?

– Nu, sora lui mai mare, care spune că nunțile sunt prea stresante, prea elaborate și mult prea complicate. E doar o zi, în definitiv.

– E *ziua* aceea. În plus, este sursa noastră de venituri.

– Corect. Dar mireasa de sâmbătă o să ne creeze probleme până când ajunge la altar. M-a sunat și pe mine ieri și a programat o ședință foto, pe care a văzut-o prin nu știu ce revistă. Și vrea ca eu să o copiez sâmbătă. O.K., nici o problemă. Doar că rochia ei e complet diferită, la fel și forma corpului, accesoriul din păr, părul. Ah, și se mai întâmplă să nu avem arcada din piatra unui castel irlandez antic, sub care să pozăm. Cel puțin, nu la îndemână.

– Are doar emoții. Emoțiile unei obsedate să țină totul sub control. Mai am nevoie de puțină cafea, după care mă întorc la lucru, spuse Emma și își umplu iar cana. Ți-o aduc înapoi.

– Așa spui mereu.

– O să îți aduc întreaga colecție înapoi, promise Emma și fugi.

Singură, Mac se întoarse, ca să deschidă un dulap. Niște zahăr și conservanți, se gândi ea, alături de cafea. Când deschise dulapul, găsi un măr roșu, lucios, în fața cutiei cu tarte. Pe biletul sprijinit de el scria: „Mănâncă-mă și pe mine!"

Râse, în timp ce luă mărul, și puse bilețelul pe bar. „Băiat dulce", se gândi ea, mușcând din fruct. „Băiat amuzant." Ce ar fi putut să facă, la rândul ei pentru el, în această etapă, în afară de a se căsători cu el?

Îl distrusese cu La Perla și gătise o cină adevărată. Ea...

– Fotografia!

Se grăbi spre biroul ei și își porni calculatorul. Nu uitase de a treia parte a cadoului ei. Doar că nu fusese în stare să decidă ce fotografie să aleagă și cum să o prezinte.

– Ar trebui să lucrez, ar trebui să lucrez, mormăi. Durează doar un minut.

Îi luă mai mult de patruzeci de minute, dar alese fotografia, una de după sărut, cu ei stând obraz în obraz. El arăta atât de relaxat și fericit, iar ea... la fel ca el, se gândi și zâmbi, în timp ce studia rezultatul final. O modifică, o decupă, o imprimă și o înrămă. Pentru a face lucrurile ca la carte, o puse într-o cutie și o legă cu o fundă roșie, adăugând și un fir de lăcrămioară în fundă.

Încântată, mai imprimă o poză și alese și pentru ea o ramă. Puse poza terminată într-un sertar. Nu o va scoate până nu îi va da poza lui.

Porni muzica și dădu volumul mai mic, ca să se audă doar pe fundal. Se apucă de lucru, cu un sentiment

general de fericire, până când alarma pe care o setase îi spuse că era timpul să se pregătească pentru ședința foto din studio.

Portret de logodnă. Ea doctor, el muzician. Mac avea câteva idei, motiv pentru care îl rugase pe mire să își aducă și chitara. Fundal gri-deschis, cu mireasa și mirele stând pe podea și...

Se întoarse cu o pernă pentru podea în brațe, când auzi ușa de la intrare deschizându-se brusc. Mama ei intră ca o explozie în cameră, îmbrăcată într-o haină nouă din blană argintie de nurcă.

– Mackensie! Ia uite! spuse ea și făcu o piruetă, terminând cu o poză, cu mâna pe șold.

– Nu te pot primi acum mamă, spuse Mac pe un ton calm. Aștept niște clienți.

– Și eu sunt clientă. Am venit pentru o consultație. Am venit eu prima, dar o să mă întorc cu toată echipa. Vai, Mac! exclamă Linda și se grăbi spre ea, cu mers de fotomodel, pantofi superbi și blană somptuoasă. Mă mărit!

Prinsă în îmbrățișarea parfumată a mamei ei, Mac închise ochii.

– Felicitări! Din nou?

– Ei, hai, nu face așa, răspunse mama ei și se retrase, supărată pentru o jumătate de secundă, după care începu iar să facă piruete și să râdă. Fii fericită. Fii fericită pentru mine. Eu sunt atât de fericită! Uite ce mi-a adus Ari de la Paris.

– Da, e o haină frumoasă.

– Chiar e, spuse Linda, lăsându-și capul în jos și frecându-și bărbia de blană. Și asta nu e tot! continuă ea.

Linda întinse mâna și flutură degetele. Pe inelar trona un diamant imens, pătrat, montat în platină.

„O piatră superbă", își spuse Mac. Cea mai mare de până atunci.

– E impresionant.

– Dragul de el. I-a fost greu fără mine. M-a sunat tot timpul de la Paris, spuse ea și se îmbrățișă singură. Desigur, nu i-am vorbit în primele trei zile. A fost foarte urât din partea lui să plece fără mine. Normal, am refuzat să îl văd după ce s-a întors.

– Normal, aprobă Mac.

– M-a implorat să mă duc la New York. A trimis o limuzină cu șofer pentru mine, iar mașina era plină de trandafiri albi. Și o sticlă de Dom Perignon. Dar, la început, mi-a trimis zeci de trandafiri în fiecare zi. În fiecare zi! A trebuit să cedez și să merg la el. Of, a fost atât de romantic.

Închizând ochii, Linda își încrucișă brațele pe piept și spuse:

– Ca un vis sau ca într-un film. Am luat cina doar în doi, acasă. A comandat toate mâncărurile mele preferate și șampanie, din nou, lumânări și trandafiri. Mi-a spus că nu poate trăi fără mine și apoi mi-a dat ăsta. Ai mai văzut ceva atât de frumos?

Mac o privi pe mama sa cum admira inelul.

– Sper că o să fiți fericiți împreună. Eu sunt fericită și mă bucur că și tu ești la fel, dar acum am o ședință foto.

– Aha, spuse Linda, făcând un semn de nepăsare cu mâna. Reprogrameaz-o, pentru numele lui Dumnezeu. Asta e important. Mama ta se mărită.

– E a patra oară, mamă.

– E ultima oară. Cu bărbatul vieții mele. Și vreau ca voi să vă ocupați de nuntă, desigur. Vreau tot ce e mai bun. Ari a spus să nu mă gândesc la bani. Vreau ceva fabulos, și romantic, și elegant. Sofisticat și luxos. Mă gândesc la o rochie roz pal. Valentino cred că mi s-ar potrivi. Sau aș putea alege o ținută vintage, ceva hollywoodian vechi. Și o pălărie extraordinară, mai degrabă decât voal.

Cu ochii strălucind, își trecu mâna prin păr și continuă:

– Un coc elegant și o să îl rog pe Ari să îmi ia niște cercei uimitori, cu care să se potrivească. Poate diamante roz. După care vor urma tone de trandafiri albi și roz.

O să vorbesc cu Emmaline pentru asta. O să avem nevoie să dăm drumul la invitații imediat. Sunt sigură că Parker se poate ocupa de asta. Iar tortul... Vreau ceva mare. Taj Mahalul torturilor de nuntă, așa că Laurel va trebui să se întreacă pe sine. Și...

– Când? o întrerupse Mac.

– Când ce?

– Când plănuiți să organizați nunta?

– Aaa. În iunie. Vreau să fiu mireasă de iunie. Vreau primăvară, și grădini, și...

– Anul ăsta? Adică peste trei luni? Nu avem loc.

– De parcă ar conta, spuse Linda, râzând tare, ca și când, pentru ea, problemele astea nu aveau importanță. Eu sunt mama ta. Scăpați de cineva. Acum...

– Noi nu scăpăm de clienți, mamă. Nu putem să distrugem nunta altcuiva pentru că tu te decizi în ultimul moment că vrei o nuntă în iunie.

Durerea și uimirea sinceră – Mac știa că era sinceră – apărură pe fața Lindei.

– De ce trebuie să fii așa de rea cu mine? De ce trebuie să strici totul? Nu poți vedea că sunt fericită?

– Da, văd. Mă bucur mult pentru tine. Doar că nu îți pot da ceea ce îmi ceri.

– Vrei doar să mă pedepsești. Nu vrei să fiu fericită.

– Nu e adevărat.

– Atunci care e problema? Eu mă mărit, iar fiica mea are o afacere care se ocupă cu organizarea de nunți. Normal că mă aștept ca tu să te ocupi de nunta mea.

– Nu-ți putem organiza nunta în iunie. Rezervările pentru iunie s-au făcut de câteva luni bune, aproape de un an.

– Nu ai auzit ce ți-am spus mai devreme? Nu contează banii. O să plătească oricât îi cer. Tot ce trebuie să faceți e să mutați o nuntă.

– În situația asta, nu contează banii și nu e atât de simplu să schimbi data unei nunți. E vorba despre

angajament și integritate. Nu putem să îți dăm ce vrei, când vrei, iar motivul principal e că altcineva are deja ceea ce-ți dorești.

– Este altcineva mai important decât mine? Decât propria ta mamă?

– Cineva a rezervat deja datele acelea, a comandat invitații, și-a făcut planuri. Așa că da, în cazul de față, ei sunt mai importanți.

– Mai vedem noi, spuse Linda cu o voce ascuțită, cu o privire aspră, transformată în două cuțite fierbinți. Toată lumea știe că Parker e cea care conduce afacerea. Ea ia deciziile, iar tu trebuie să le respecți.

Linda ieși nervoasă pe ușă și îi mai spuse:

– Ar trebui să îți fie rușine pentru felul în care mă tratezi.

Nervoasă, Mac se duse la birou și luă telefonul, imediat după ce ușa se închise în urma mamei ei.

– Îmi pare rău, spuse Mac atunci când îi răspunse Parker. Vreau să încep prin a-mi cere scuze. Mama e în drum spre tine. Cred că, din păcate, va trebui să vorbești cu ea.

– O.K.

– Se mărită iar.

– Uau, ce șoc!

Mac râse, deși îi venea să plângă.

– Mersi. Vrea să facă nunta aici, în iunie.

– Nu se poate. Totul este ocupat.

– Știu. I-am spus, dar se pare că tu ești șefa mea. A tuturor.

– Asta spun și eu mereu. Lasă, că rezolv eu. Nu îți face probleme.

– E problema mea.

– Dacă tot sunt șefa ta, o să fac din asta problema mea. Te sun eu după.

În biroul ei din casa principală, Parker se ridică și se duse la oglindă. Își verifică aspectul, își aranjă câteva fire

de păr rebele, se dădu cu puțin ruj și zâmbi, pentru că era gata de luptă.

Abia aștepta.

Nu se grăbi să ajungă la parter nici când auzi soneria insistentă. Se opri să aranjeze un trandafir în vaza de pe masa din hol, după care afișă un zâmbet calm pe față și deschise ușa.

– Bună, Linda. Am înțeles că ar trebui să te felicit.

– N-a pierdut timpul, spuse Linda și intră rapid, aruncând o privire în jur. Probabil că e ciudat să primești străini în casă, pentru bani.

– De fapt, mi se pare că e chiar convenabil, răspunse Parker și o conduse spre salonul de pictură. Putem sta aici.

Dându-și jos haina, Linda se îndreptă spre canapea. Aruncă neglijent blana pe brațul canapelei, se așeză, se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele.

– Știu că ar fi trebuit să vin la tine de la început, dar m-am lăsat condusă de sentimente, și am ajuns la fiica mea. Am vrut să îmi împărtășească bucuria.

– Desigur, răspunse Parker și se așeză pe scaun, imitând poziția Lindei, cu picioarele încrucișate. Probabil că ești foarte încântată. Inelul e superb.

– Nu-i așa? întrebă Linda și i se citi pe față un val de plăcere, în timp ce ridică mâna pentru a-l admira. Ari e atât de minunat și de romantic. M-a vrăjit complet.

– Cred că Mac mi-a spus că locuiește în New York. Asta înseamnă că te vei muta.

– Foarte curând. Dar mai am multe lucruri de rezolvat până atunci. Casa mea, lucrurile mele.

– Și Eloisa. Sunt sigură că e încântată de ideea mutării la New York, în vacanțele de vară sau când nu e cu tatăl ei, spuse Parker și observă privirea goală a Lindei.

– Ah, Eloisa e pregătită să își ia zborul. Desigur că vom păstra o cameră și pentru ea când va veni în vizită. Cel puțin până va putea să se mute singură. Între timp, avem

o nuntă de pregătit. Nu mi-aș imagina că s-ar putea ocupa de ea altcineva în afară de voi. Îți dai seama că vrem genul de eveniment care să reflecte poziția și statutul lui Ari. E un om foarte important și, dacă tot vorbim despre afaceri, are destule fonduri pentru a-și permite tot ce e mai bun. O să vreau să vorbesc și cu celelalte fete despre flori și tort, dar dacă tot sunt aici', aș putea să îți spun cam ce mi-aș dori.

– Vows nu va putea găzdui sau organiza nunta ta, Linda. Nu mai avem nici o dată liberă pentru iunie. De fapt, suntem plini toată vara și toamna.

– Parker, ești o femeie de afaceri, spuse Linda și își întinse mâinile. Îți ofer un eveniment important, de genul celor care atrag foarte multă atenție asupra companiei și, cu siguranță, viitori clienți. Ari cunoaște oameni importanți, care pot deveni clienți *importanți*. Dacă eu am decis să fac nunta aici, în casa unei vechi prietene, de care încă mi-e dor, vă vom compensa pentru informarea târzie. Cam cât crezi că va trebui să plătim ca să îndrăzniți să găsiți o dată în iunie? Să spunem în a treia sâmbătă?

– Ai dreptate, sunt o femeie de afaceri, începu Parker, privind-o pe Linda cu satisfacție. Am o afacere care le oferă servicii clienților săi. Avem un client pentru a treia sâmbătă din iunie. Am semnat un contract cu acel client. Când îmi dau cuvântul, îl țin. Ai putea ține nunta la New York. Dacă vrei, îți pot da câteva nume ale unor organizatori de nunți.

– Nu vreau nume. Am spus că vreau să fac nunta aici. E important pentru mine, Parker. Vreau să mă mărit undeva unde mă simt ca acasă, într-un loc de care sunt legată, vreau să am în jur oameni pe care îi iubesc și în care am încredere că vor avea grijă la detalii. Vreau...

– Lacrimile nu mă impresionează, spuse Parker cu o voce rece, în timp ce ochii Lindei se umplură de lacrimi. Și nu mă interesează ce vrei. Nu te măriți aici. Așa că,

mai spuse ea și se ridică în picioare, dacă asta e tot, sunt foarte ocupată.

– Voi v-ați crezut mereu mai buni decât noi, ne-ați privit de sus, de parcă erați mai importanți. Familia Brown, din Connecticut. Acum ce mai sunteți? Vă închiriați casa cea mare, serviți băuturi și vă ocupați de treburile altor oameni!

– Sunt o Brown din Connecticut și urmez tradiția veche și onorabilă a familiei mele, adică îmi câștig traiul, îi spuse Parker și ridică haina Lindei, oferindu-i-o. Te conduc eu.

– Când o să îi spun lui Ari cum v-ați purtat cu mine, o să vă închidă afacerea. Nu o să mai puteți organiza nici măcar ziua de naștere a unui copil. O să vă ruinăm.

– Of, Linda, nu ai idee cât de fericită sunt să te aud spunând asta, pentru că, astfel, îți pot spune ceva ce mi-am dorit de mult. În toți acești ani, te-am văzut subminând-o și manipulând-o emoțional pe cea mai bună prietenă a mea. În toți acești ani, te-am văzut cum ai sufocat-o sau ai ignorat-o, după cum ai avut chef.

Șocul luă orice urmă de culoare din obrajii Lindei.

– Nu poți vorbi așa cu mine.

– Tocmai am făcut-o. Iar acum voi termina. Nu ești bine-venită în casa asta. De fapt, nu ai fost niciodată bine-venită, ci doar tolerată. Asta se va încheia acum. Ți se va permite să mai intri pe ușa asta doar când va dori Mac. Acum, ieși din casa mea, urcă în mașină și părăsește proprietatea mea.

– Și când mă gândesc că am vrut să îți fac o favoare.

Parker stătea în cadrul ușii, urmărind-o pe Linda cum se strecura în mașină. Probabil că va mai crede că încercase să le facă o favoare până la jumătatea drumului spre casă. Așteptă până când ieși de pe alee, după care apucă o haină și porni spre studioul lui Mac.

Aceasta o întâmpină la ușă.

– Parks, eu...

– Nu te scuza față de mine. M-ai enerva, o întrerupse, privind prin studio și observând fundalul și pernele de pe podea. Ai ședința foto de logodnă. În curând, realiză ea, uitându-se la ceas. O să fiu rapidă.

– Cum a mers consultația?

– Nu a primit contractul.

– A plâns sau a țipat?

– Puțin din ambele, cu mită și insulte.

– E uimitor. Ea e uimitoare. Chiar crede că toată lumea ar trebui să se învârtă în jurul ei, spuse Mac nervoasă, frecându-și ochii. Într-o oră o să întoarcă toată situația în avantajul ei. O să spună că doar ne-a cerut o favoare și că a încercat să facă un bine companiei noastre. Cred că a fost ușurată în secret că nu am putut să-i organizăm nunta, probabil pentru că era prea elaborată pentru afacerea noastră.

– Deja pornise pe ideea asta, când a ieșit pe ușă.

– Ăsta e talentul ei. Poate o să dureze de data asta. La căsătorie mă refeream. E destul de evident că tipul are bani mulți.

– Partea bună? O să se mute la New York.

Mac se opri.

– La asta nu m-am gândit. A trecut pe lângă mine. E o idee genială, spuse ea încă oftând, și punându-și capul pe umărul lui Parker. Doamne, mă obosește atât de tare.

– Știu, o consolă Parker, îmbrățișând-o lung pe Mac. Să fii bine, îi ordonă ea.

– Voi fi.

– Vrei să vii la mine să mâncăm înghețată după ședință?

– Poate.

– Uite și clienții. Eu mă fac dispărută.

– Parker? Chiar dacă am fi avut o dată disponibilă...

– Vai, puiule, îi spuse Parker, zâmbind, în timp ce se îndrepta spre ușă. Pentru nimic în lume.

Dând din cap, Mac își spuse că nu trebuie să se simtă vinovată pentru asta. Cel puțin, nu înainte să se termine ședința foto.

Carter puse teancul gros de eseuri în servietă. În același buzunar cu lucrările de corectat. Tema lui pentru acasă, se gândi el. Se întrebă dacă elevii aveau habar de câte teme pentru acasă avea un profesor, după munca de fiecare zi din clasă.

Pe tabla din spatele lui scrisese lista cu eseurile pe care urma să le citească la noapte.

„Explorați și comparați atitudinea și filosofia Rosalindei și ale lui Jacques asupra iubirii, cu argumentele necesare."

Optimistul și pesimistul, se gândi Carter, melancolie și bucurie. Țelul lui în studiul intensiv al piesei de teatru era de a-i duce pe elevi prin subteranele unei aparente comedii romantice ușoare, plină de glume și tachinări, spre curentele ascunse.

Dincolo de toate astea, presupunea Carter, scopul lui era de a-i provoca pe elevi să gândească.

– Mă scuzați? Doctore Maguire?

Privi spre femeia din ușă.

– Da. Vă pot ajuta?

– Sunt Suzanne Byers, mama lui Garrett.

– Doamnă Byers, mă bucur să vă cunosc. Intrați.

– Speram să vă prind înainte de a pleca. Nu vă reține mult.

– Nici o problemă.

– Nu am putut ajunge la Seara Părinților. Am fost răcită. Aș fi vrut să vin, mai ales ca să vorbesc cu dumneavoastră. Presupun că ați observat că Garrett a avut ceva probleme când a venit la școală, anul trecut. Și nici anul ăsta nu a luat startul chiar bine.

– A făcut progrese considerabile, cred eu. Își găsește ritmul. E deștept. Participarea lui în clasă a crescut, la fel și notele lui în semestrul acesta.

– Știu. De aceea, am vrut să vorbesc cu dumneavoastră. Eu și tatăl lui luasem în considerare ideea de a-i schimba școala.

– Sper că nu veți face asta. Garrett...

– A fost doar o intenție, îl întrerupse ea. Am lucrat cu el, l-am amenințat, l-am mituit, l-am trimis la meditații. Nimic nu a mers și aveam impresia că aruncam taxa de școlarizare pe geam. Până acum câteva luni, când parcă s-a aprins un beculeț. Vorbește despre cărți. Chiar învață. A fost foarte dezamăgit când a luat un nouă la ultima lucrare de la ora dumneavoastră. Nu am putut să vorbesc timp de zece minute după ce mi-a spus, destul de înflăcărat, că la următoarea lucrare o să ia zece.

– Ar putea. Are potențial.

– Vorbește despre dumneavoastră. Doctorul Maguire spune, „doctorul Maguire crede". Notele de la celelalte materii sunt în creștere, nu dintr-odată, dar evident mai bune. Dumneavoastră ați făcut asta.

– Garrett a făcut asta.

– Dumneavoastră... l-ați făcut să poată. Să vrea. Se gândește să meargă la cursul de creație literară, anul viitor. Are ideea de a deveni scriitor, continuă ea, cu lacrimi în ochi. A trecut cu greu de cursuri anul trecut. Urma să ne întâlnim cu directorul școlii. Iar acum îmi vorbește despre Shakespeare și crede că vrea să devină scriitor.

Clipi cu lacrimi în ochi, în timp ce stătea acolo, fără cuvinte.

– „Doctorul Maguire", după spusele lui Garrett, „e destul de marfă pentru un tocilar". Am vrut să știți că orice se decide să facă, oricine va deveni, nu vă va uita niciodată. Vă mulțumesc.

Carter intră în studioul lui Mac cu o pizza mare și cu un pas ușor. Ea stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea.

– Pizza, spuse el, intrând în bucătărie pentru a o pune pe bar. Știam că ai avut o ședință foto după-amiază, iar eu am o servietă plină cu lucrări de corectat, așa că m-am gândit că ar fi bună o pizza. În plus, e o mâncare acceptabilă, pentru oameni bucuroși. Eu am avut o zi foarte bună.

Ea mârâi puțin, iar el veni spre canapea îngrijorat.

– Ești bine?

– Da. În mare parte. Pizza... Am un kilogram de înghețată în stomac. Posibil două.

– Înghețată, spuse el și se așeză pe măsuța de cafea. Ați avut vreo petrecere?

– Nu. Poate. Cred că depinde de ce înțelegi tu prin petrecere. Povestește-mi despre ziua ta foarte bună.

El se ridică să o sărute, după care se așeză la loc.

– Bună, Mackensie.

– Bună, Carter. Ai un zâmbet foarte larg.

– Am trăit unul dintre acele momente unice pentru mine. Am un elev, care a fost dificil, de genul celor care stau jos și apasă pe un buton, care parcă îi transportă oriunde altundeva, dar numai în clasă nu.

– Aaa, da, aveam și eu butonul ăsta. Era folositor, mai ales în timpul orelor despre Războiul de Independență sau de chimie. La chimie se apăsa butonul automat. Elevul tău cu probleme s-a descurcat bine astăzi?

– Se descurcă bine de ceva vreme. E vorba despre găsirea unui alt buton, unul care îi trezește interesul și ideile. Se află în ochi, la fel ca cel de închidere.

– Serios?

– Garrett e genul de student care îi obligă pe profesori să lucreze puțin mai mult. Iar când găsești acel buton, recompensa e imensă. E cel care a luat nouă la lucrarea pe care am corectat-o de Sfântul Valentin. Sau în ziua de dinainte. Mă gândesc la ea ca la ziua noastră de Sfântul Valentin.

– Așa e. Îmi amintesc. Bravo pentru Garrett.

– Mama lui a venit să mă vadă astăzi. De obicei, când vin părinții la școală, nu e pentru a le da un măr profesorilor. Eu mi-a dat o livadă întreagă. Mi-a mulțumit.

– Ți-a mulțumit? spuse Mac și, curioasă, înălță capul. Asta e livada?

– Da. Nu e vorba doar despre predatul unor teorii și informații, sau teme și note. E vorba despre... găsirea butonului. Eu l-am găsit pe al lui Garrett, iar ea a venit să îmi mulțumească. De aceea am zâmbetul ăsta.

– Ai schimbat o viață. Tu schimbi vieți.

– Nu aș spune chiar asta.

– Dar așa e. Eu le creez amintiri, sau cel puțin părți din amintiri. Iar asta e important, e valoros. Dar tu îi schimbi, ceea ce e uimitor. O să mă duc să îți aduc niște pizza. Însă nu voi putea mânca și eu, adăugă ea când se ridică, pentru că am stomacul plin de înghețată.

– De ce ai mâncat un kilogram, posibil două?

– Ăăă, ridică ea din umeri când el o urmă în bucătărie. Din lăcomie.

– Mi-ai spus că mănânci multă înghețată când ai probleme emoționale.

Ea îl privi peste umăr, în timp ce lua o farfurie.

– Uneori uit că tu chiar mă asculți. Hai să spunem că nu am avut o zi așa grozavă. Sau poate am avut, se mai gândi ea. Depinde din ce unghi privești.

– Spune-mi.

– Nu e ceva important. Iar tu ai pizza Garrett. Vrei și un pahar de vin?

– Doar dacă bei și tu unul, în timp ce îmi povestești. Putem petrece următoarele câteva minute rugându-te sau poți să economisești niște timp și să îmi spui direct.

– Ai dreptate. Rugămințile tale vor da faptului mai multă importanță decât merită. „Un alt obicei prost de care trebuie să scap". Mama se mărită iar.

– Aha, spuse el și îi studie fața în timp ce ea turna vinul. Nu îți place de el.

– Habar nu am. Nu l-am cunoscut.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, spuse ea și puse o mână ușor pe el. Nu poți înțelege cum o mamă se poate mărita, fără ca fiica ei să poată să îl recunoască pe stradă pe viitorul ei soț. Mă îndoiesc de faptul că Eloisa l-a cunoscut sau că Linda crede că ar trebui să îl cunoască. Oricum, familia Elliot/Meyers/Barrington... Doamne, nici măcar nu știu cum o să o cheme de data asta. Familia Elliot/Meyers/Barrington bară, nume a se completa, nu ia cina împreună, așa că nu reprezintă o prioritate să îl cunosc.

– Îmi pare rău că te superi din cauza asta.

– Nu știu dacă mă supăr. Nu știu de ce mă surprinde. Ultima oară când am văzut-o pe Linda a fost când a sunat aici la miezul nopții, isterică, iar eu am condus până la ea pe drumurile înghețate, gândindu-mă că a fost violată, sau atacată, sau cine știe ce a pățit.

– Ce? Când a fost asta? se întoarse el și o prinse pe Mac. Era rănită?

– Of, era... în seara cu evenimentul cu părinții la școală și nu, nu era rănită. Cel puțin, nu în afara universului Linda. Era chircită pe podea, murind pentru că Ari – așa îl cheamă pe logodnic – a plecat la Paris cu afaceri și nu a luat-o și pe ea. Eram gata să chem poliția și ambulanța, iar ea plângea în hohote pentru Paris. M-am întors și am plecat. Bilă albă pentru mine, pentru că, de obicei, eu o calmam și o băgam în pat.

– De ce nu mi-ai spus despre asta?

– Nu știu, răspunse, dând din mână și eliberând aerul din plămâni. Chiar nu știu. Nu a fost unul dintre momentele acelea frumoase între o mamă și o fiică, așa că presupun că am încercat să nu mă mai gândesc la asta, după aceea. Am plecat și i-am spus că, data viitoare când va suna, nu voi mai merge la ea. I-am spus lucruri grele și am plecat.

– Era nevoie să îi spui, și trebuia să pleci.

– Ai dreptate în ambele privințe, îl aprobă Mac. Iar astăzi, vine aici val-vârtej, în noua ei blană și cu un diamant cât un frigider, de parcă nu se întâmplase nimic. Să mai vorbești de schimbări bruște. Se mărită în iunie. Ari a fost iertat în urma hainei de blană, a diamantului și a cererii în căsătorie. Iar ea se așteaptă ca noi să îi organizăm nunta. În iunie o să fie o adevărată paradă de mirese pe aici. Avem totul rezervat. De unde au rezultat multă furie și nervi. După aceea, s-a dus la Parker. Asta a fost partea bună. Parker i-a închis gura și i-a arătat ușa. Apoi, a urmat înghețata.

Mac luă o gură de vin și mai spuse:

– Ziua ta mi-a plăcut mai mult.

– Trebuia să îți fi imaginat că sunteți ocupate în iunie.

– Nu, nu chiar. Sincer, nu cred că s-a gândit. Ea nu gândește în afara propriilor dorințe. Nu mai există altceva pe lume. Iar furia și șocul, chiar și durerea, când aceste dorințe nu sunt îndeplinite, sunt sincere. Sunt adevărate. Are maturitatea emoțională a unei muște de oțet, încurajată de o mamă care i-a îndeplinit toate dorințele și care a învățat-o că este centrul universului. Ea e produsul finit al acestei educații.

– Asta nu înseamnă că are dreptul să se poarte așa cu tine.

– Ba are. Are dreptul să se poarte cum vrea ea. Eu sunt responsabilă pentru reacțiile mele. Încă lucrez la capitolul ăsta. Eu și Garrett suntem pe calea cea bună. Nu a primit ce și-a dorit.

– Nu asta e ideea, e doar un rezultat. Va repeta acest ciclu. O să se întoarcă și o să te rănească din nou. Iar când o va face, o să aibă de-a face cu mine.

– Carter, nu vrei să te implici în treaba asta. E drăguț din partea ta, dar...

– Nu o să fie nimic drăguț. O să aibă de-a face cu mine.

Ea își aminti cum încasase acel pumn de la un tip beat și nervos.

– Știu că te descurci. Dar e mama mea și eu sunt cea care trebuie să rezolve problema.

– Faptul că împărțiți niște ADN nu o face mama ta.

O clipă, Mac nu spuse nimic.

– Nu, îl aprobă ea apoi. Nu o face.

capitolul 20

Ninsoarea începuse să cadă dimineață târziu, iar până la prânz, lumea din afara studioului era o furtună de alb. Cădea, cu fulgi mari și repezi, acoperind zăpada topită de la sfârșitul lunii februarie. Martie, se gândi Mac, se anunța cu surle și trâmbițe.

Fulgii mari, învârtindu-se în spirale, și rafalele furioase de vânt o făceau să vrea să se ghemuiască sub o pătură, cu o carte și o cană de ciocolată caldă în mână. Dar aveau o repetiție programată pentru ora cinci. Se părea că mireasa de sâmbătă, înnebunită după control, nu reușise să o facă și pe Mama Natură să o asculte.

Știind care era procedura în astfel de circumstanțe, Mac se pregăti să se ascundă, pe ea și echipamentul, sub o haină mare și să gonească spre casa principală. Își luă notițele și deschise un sertar, pentru a mai lua niște carduri de memorie, dar, în schimb, găsi acolo poza cu ea și Carter, alături de poza pentru el, frumos împachetată, într-o cutie cu fundă.

– Mai am încă să îi dau partea a treia, spuse ea tare și, mulțumită de sine, puse poza pe care intenționa să o păstreze pe birou. Să nu uit, decise ea.

Se duse sus, să se schimbe în hainele pentru repetiție, după care trebui să fugă să răspundă la telefon.

– Bună ziua, domnule profesor. Unde ești?

– Acasă. Au anulat orele de după-amiază. E urât afară. A trebuit să mă opresc aici, să iau câteva lucruri, inclusiv motanul. Nu vreau să îl las singur în casă, în cazul în care nu pot veni mâine.

– Nu, spuse ea, cu telefonul la ureche, îndreptându-se spre fereastră, pentru a vedea copacii aplecați și chinuiți

de rafalele violente de vânt. Nu mai ieși afară pe vremea asta. Stai acasă, la căldură și siguranță, ca să nu îmi fac griji pentru tine cu drumul. Eu oricum mă pregătesc să fac o drumeție până la casa principală. Avem o repetiție la cinci.

– Pe vremea asta?

– Avem și planuri de urgență, care includ ritualul sacrificării unei găini.

– Aș putea să vă ajut. Mai puțin la faza cu găina.

– Ai putea, dar, în același timp, poți rămâne blocat în zăpadă sau într-un copac. Eu trebuie doar să merg câțiva zeci de metri, spuse ea, gândindu-se cu ce să se îmbrace și hotărându-se să își ia pantalonii groși și pulover pe gât. Parker probabil că vorbește deja cu directorul Agenției Naționale de Metereologie.

– Glumești.

– Nu, doar exagerez puțin, răspunse ea, scoțându-și din picioare ciorapii groși de casă, în timp ce își trăgea picioarele din pantalonii de flanel, ținându-și telefonul sprijinit de umăr. O să facem o repetiție prin conferință telefonică, dacă e nevoie, sau una prin legătură video, dacă mirii au posibilitatea. O să dăm cu lopata, cu plugul și o să adunăm zăpada. Am mai făcut asta. Cu excepția furtunii de zăpadă, o să avem o nuntă mâine. Poate vrei să fii perechea mea. Și să aduci și motanul. Așa, o să puteți rămâne amândoi peste weekend.

– Venim. Aș prefera să fiu cu tine în seara asta, decât să corectez lucrări.

Mac își scoase pantalonii groși din dulap.

– Eu aș prefera să fiu cu tine decât să lucrez cu o mireasă isterică și înnebunită să dețină controlul.

– Cred că ai câștigat. Încearcă să stai la căldură. Poate mă suni mai târziu, când termini treaba. Să îmi spui cum a mers.

– Te sun. Aaa, stai. Printre lucrările de corectat se află și cea a lui Garrett?

– Chiar da.

– Sper că ia zece. Ne vedem mâine.

Mac închise telefonul, își scoase tricoul și își puse puloverul pe ea. Luă portfardul și o pereche de cizme elegante, în cazul în care mireasa se decidea să înfrunte vremea.

Cinci minute mai târziu, se chinuia să înainteze prin zăpada, frigul și vântul de afară. „O să avem nevoie de un miracol, dacă furtuna asta nu se termină în următoarele câteva ore. Chiar și cu un miracol, probabil că mulți invitați nu vor mai veni." O să aibă nevoie să își folosească tot talentul, pentru a face câteva fotografii cu mireasa fericită.

Sau poate i-ar trebui niște lichior.

Lăsă toate lucrurile în hol, tropăi și se scutură de zăpadă. Apoi se duse în bucătărie, la Laurel.

Prietena ei acoperea al doilea din cele trei straturi ale tortului, cu fondant roz-deschis.

– Stai puțin. Am notat modelul tortului, fondant alb, cu flori roz și lila, cu literele clasice ale mirilor în vârf, spuse Mac, nedumerită.

– S-a răzgândit. Acum e roz-deschis, cu violete de Parma în vârf. Cred că nu ai primit mesajul sau, după cât de târziu am aflat asta, probabil că nici nu a trimis vreunul.

– Nici o problemă. O să îmi refac notițele, spuse Mac și își căută carnețelul. Câți tipi credeți că a schimbat înainte de a se decide să se căsătorească?

– Mi-e și frică să mă gândesc. Aș spune că undeva între doișpe și optișpe.

– Cred că ceva de genul ăsta.

– Nu știu ce să îți spun despre mireasă, spuse Laurel și începu al treilea etaj al tortului. Parker vorbește cu ea

încă de la primul fulg de zăpadă. Emma e în atelierul ei, se ocupă de flori.

– Fetița cu florile încă mai are buchet-glob?

– Din câte știu, da. Misiunea mea a fost ca fondantul să fie de aceeași culoare cu trandafirii, zise Laurel și făcu o pauză să ia bobocul pe care i-l dăduse Emma, punându-l lângă fondant. Cred că misiunea e îndeplinită. Acum fugi. Mai am câțiva metri de tort de acoperit cu pastă de zahăr albă și roz, înainte să asamblez frumusețea asta.

– Mă duc să o ajut pe Parker.

În biroul ei, Parker stătea pe podea, cu ochii închiși, vorbind cu o voce calmă și liniștitoare în casca ei.

– Știu, Whitney. Știu că e nedrept. Dar... Nu, nu dau vina pe tine nici o clipă. Și eu m-aș simți la fel. Și eu mă simt la fel, spuse ea și deschise ochii, privind-o pe Mac. După aceea, îi închise la loc. Sunt aici pentru tine. Toate suntem. Și avem câteva idei care ar putea să... Whitney! Vreau să te oprești. Ascultă-mă. Oprește-te și respiră. Respiră. Acum ascultă. Vremea este în afara controlului nostru. Unele lucruri din viață așa sunt. Contează ce facem noi cu ele, iar unul dintre lucrurile pe care le vei face tu este să te căsătorești cu bărbatul pe care îl iubești și să începeți o viață minunată împreună. Vremea nu poate schimba lucrurile astea.

Trăgând cu urechea, Mac deschise dulapul lui Parker și luă o sticlă cu apă.

– Nu plânge, draga mea. Uite ce o să facem. O să ne facem griji pentru ziua de azi. La ora cinci o să organizăm o teleconferință cu tine, cu Vince, cu domnișoarele și cavalerii de onoare și cu părinții voștri. O să discutăm despre fiecare etapă a evenimentului de mâine. Așteaptă, doar așteaptă puțin. Hai să o luăm pas cu pas. Începem cu astăzi. Știu că abia așteptai cina de repetiție din seara asta.

Cu ochii închiși, ascultă câteva momente, după care continuă:

– Da, Whitney, dar trebuie să fiu de acord cu mama ta și cu Vince. Nu merită să vă puneți viața în pericol pe drumuri, ca să încercați să ajungeți aici sau la restaurant. Dar am aranjat, dacă vrei, ca una dintre firmele de catering cu care lucrez să vă aducă o masă minunată. Se află la doar câteva străzi depărtare. Vi le pot aduce și vi le pot aranja acolo. Puteți transforma ghinionul cu vremea într-o petrecere, Whitney, sau într-o tragedie. Am vorbit cu mama ta și era încântată de idee.

Aplecându-se, Mac puse sticla de apă lângă mâna lui Parker. Parker o luă și o ținu în mână.

– O să meargă toată lumea la mama ta, care va ține o petrecere alături de fiica ei. Veți lua cina, veți ciocni un pahar de vin alături de familie, prieteni. Vor rămâne acolo peste noapte, cu focul în șemineu. O să aveți o cină de repetiție unică și doar a voastră, iar ăsta e un mod minunat și distractiv de a înfrunta vremea de afară.

– Doamne, ce priceputã ești, șopti Mac.

Parker deschise ochii din nou și îi dădu peste cap.

– Bine. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez pentru mâine. Îți promit că, într-un fel sau altul, o să îți oferim o zi frumoasă. Iar cel mai important lucru este că te măriți cu Vince. Acum, vreau să te relaxezi, să te bucuri de timpul rămas. O să te distrezi, vei vedea. Te sun eu mai târziu. Da, promit. Du-te și ajut-o pe mama ta.

Parker își scoase căștile de la urechi.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Pun pariu că nu își mai face griji pentru buchetele-glob acum.

– Nu, e prea ocupată cu înjuratul zeilor, răspunse Parker și se ridică, deschise sticla de apă și bău îndelung. Nu o învinuiesc pentru că e supărată. Cine nu ar fi? Dar o nuntă pe timp de iarnă include posibilitatea ninsorii. Însă, în mintea ei, zăpada este un afront personal, destinat distrugerii vieții ei. De la doișpe la optișpe.

– Am aflat știrea.

– O să avem nevoie să curățăm parcarea și aleea, veranda și terasele, mai spuse Parker și bău iar din sticlă, făcând ceea ce o sfătuise pe Whitney să facă: să respire. Echipele cu plugurile sunt deja aici, așa că va trebui să avem încredere că o să își facă treaba.

– Mașini cu tracțiune integrală?

– Compania de închirieri a fost de acord să le dea un Hummer, în loc de limuzină. Mirele e de acord să schimbe limuzina și să își ia oamenii în mașina lui 4x4. Am vorbit cu toți angajații. Nu o să avem probleme.

– Atunci, cred că ar fi bine să ne apucăm de dat cu lopata.

La ora opt, cu ninsoarea redusă la câțiva fulgi, Mac stătea în bucătărie cu prietenele ei, devorând un castron din tocănița de vită a doamnei G.

– Când vine acasă? întrebă Mac. Aproape că am rămas fără mâncare.

– Pe întâi aprilie, spuse Parker. La fel ca în fiecare an. O să ne descurcăm noi. O să ne descurcăm și mâine. Abia am vorbit cu o mireasă foarte fericită, puțin beată. Se distrează de minune. Au un aparat de karaoke.

– Am dat zăpada, iar mâine se anunță cer senin, cu o maximă de trei grade. Vântul deja a început să se potolească. Tortul e la congelator și este foarte frumos.

Emma o aprobă din cap pe Laurel.

– Florile sunt la fel.

– Copiii vor veni mâine la prima oră să dea zăpada de pe alee, de pe verandă și de pe terase, completă Parker. Așa că putem șterge asta de pe lista noastră.

– Mulțumim lui Dumnezeu, spuse Emma cu pasiune.

– Am vorbit cu tatăl miresei, să facă el poze la petrecerea din seara asta, cu aparatul lui digital. O să mă joc eu cu ele după aceea, și voi face un album micuț, cadou pentru mireasă. Iar acum, se ridică Mac, mă duc acasă, să mă dreg cu o baie fierbinte.

Se duse acasă prin ninsoarea lentă, cu luminile de pe alei strălucind. Se gândi la Carter, la cum o convinsese să se plimbe prin zăpadă, în loc să își înece amarul.

Urma să îl sune. Să se bage în cada plină cu apă fierbinte, cu un pahar de vin în mână, câteva lumânări în jur și cu Carter la telefon. Se întrebă cum ar reacționa la sexul prin telefon și se auzi râzând. O surprindea mereu. Punea pariu că era un campion al sexului prin telefon.

Intră în studio și ascultă liniștea. Îi plăcea liniștea, îi plăceau spațiile deschise. Era amuzant cum el nu o deranja când era acolo. Reușea să facă spațiul mai mult al lor. Liniștea lor, spațiul lor.

Gânduri ciudate.

Se uită la fotografia de pe birou în timp ce își scoase haina. Poate nu erau așa ciudați. Le stătea bine împreună.

Se simțea bine în etapa în care se aflau, se gândi ea în timp ce porni pe scări în sus. Nu era obișnuință, nu chiar, ci un spațiu plăcut, confortabil. Un fel de ordine și pace.

Intră în dormitor și aruncă cizmele elegante, pe care nu le mai folosise până la urmă, spre dulap. Își scoase cerceii și îi puse pe comodă.

Apoi se opri, scoțând aerul din plămâni în timp ce privea în jur. Nu făcuse patul în dimineața aceea. Aruncase hainele pe scaun. Acolo unde își lăsase și ciorapii. Dulapul ei frumos... Nu era un dezastru, se gândi ea, dar de ce pusese tricoul gri lângă tricourile albe? Iar fusta neagră trebuia să stea lângă celelalte fuste, nu la sacouri. Iar acela era sacoul lui Carter.

Revenise la vechile obiceiuri, se gândi ea, dezgustată. Acum, avea un loc pentru orice. De ce nu putea să pună lucrurile la locul lor? Să-și controleze spațiul, lucrurile, chiar și...

„Viața", se gândi ea.

Pentru că era dezordonată, recunoscu. Pentru că așa era și viața ei. Pentru că sacoul lui Carter atârna lângă al ei, și ce importanță avea? Șosetele se pierdeau, paturile

se deranjau. „Mama ta a fost o femeie egoistă, iar tatăl tău, un nepăsător."

Și, uneori, mai ningea la repetițiile de nuntă.

Ce spusese Parker?

Unele lucruri din viața ta sunt de necontrolat. Poți să faci fie o petrecere, fie o tragedie din asta.

Ori, se gândi Mac, puteai refuza să faci pasul următor. Puteai refuza să faci ce vrei cel mai mult, de teamă că, la un moment dat, l-ai putea pierde.

Alergă în jos pe scări și luă poza.

– A apărut, pur și simplu, spuse ea încet, studiind felul în care arătau în poza aceea, înrămată. „A apărut pur și simplu în viața mea și mi-a schimbat universul."

Privi în sus și văzu o poză cu trei fete sub o tufă de trandafiri albi cățărători. Și cu un fluture albastru pe un buchet de violete și păpădii galbene.

Aerul îi ieși din piept cu o smucitură, simțind nevoia să își ducă mâna la inimă. Desigur. Desigur. Era evident doar dacă te uitai la ea.

– Doamne! Ce mai aștept?

Cu motanul încălzindu-i picioarele și cu muzica pe fundal, Carter se întinse pe canapeaua din sufragerie cu o carte în mână și cu un pahar de Jameson în cealaltă.

Mai petrecuse seri de iarnă așa, se gândi el, cu motanul și cartea pe post de companie, după terminarea muncii. Îl mulțumea.

Și-ar fi dorit să aibă un foc. Desigur, întâi avea nevoie de șemineu. Dar focul ar fi fost un element civilizat și drăguț, care încălzește orice seară petrecută în casă.

Profesorul și motanul lui lângă foc, citind, într-o seară cu ninsoare.

Aproape că putea să vadă ce portret ar poza Mackensie, iar ideea îl amuză și îi plăcu deopotrivă.

I-ar fi plăcut ca ea să fie acolo cu el. Să se întindă lângă el pe canapea, să îi vadă fața de fiecare dată când își ridica

privirea din carte. Să împartă o noapte liniștită de iarnă și focul imaginar.

Într-o zi, își spuse el, când va fi pregătită. O parte din el era pregătită de când o revăzuse. Nu avea rost să nege. Nu privi mai departe, ci iubi, ca să o citeze pe Rosalind. Iar restul ființei lui îl prinse rapid din urmă. Dar în ea nu se aprinsese scânteia ca la el, flacăra din ea aștepta să fie reaprinsă.

Bărbat pentru femeie, de data asta, nu băiat pentru fată.

Nu putea să o învinuiască pentru că avea nevoie de mai mult timp.

– Ei bine, poate puțin, îi spuse lui Triad. Nu neapărat ca timp, ci ca încredere de sine. Cum poate o femeie atât de talentată și de frumoasă să nu aibă încredere în iubire? Știu, știu, draga ei mamă, absentul ei tată. Multe cicatrici.

Așa că va aștepta. O va iubi și va fi cu ea. Va aștepta.

Reveni la carte, lăsând liniștea și călătoria poveștii să îl poarte departe, ridică paharul cu whisky și sorbi puțin. Mâna îi tresări la auzul bătăii din ușă, vărsându-și băutura pe cămașă.

– La dracu'!

Își scoase ochelarii și îi puse pe masă, alături de carte. Triad protestă când Carter își scoase picioarele de sub el.

– Nu e vina mea. E vina persoanei de la ușă, îndeajuns de nebună pentru a ieși pe o vreme ca asta.

Se ridică reticent, după care se gândi că, poate, cineva avusese un accident și venise la ușă pentru ajutor. Grăbi pasul, imaginându-și alunecări și izbituri de mașini pe drumurile înghețate. Când deschise ușa, brațele i se umplură cu Mac.

– Carter!

– Mackensie, spuse el, alarmat și cu un gol în stomac. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Totul, își ridică ea privirea și își zdrobi buzele de ale lui. S-a întâmplat totul.

– Casa? întrebă el, gândindu-se la un incendiu. A luat foc? Sau...

– Nu, îl strânse ea. Tu m-ai găsit.

– Ești rece. Hai la căldură. Trebuie să stai jos. Orice s-a întâmplat, o să...

– Mi-am uitat mănușile, râse ea și îl sărută din nou. Am uitat să dau drumul la căldură în mașină. Am uitat să fac patul. Nu știu de ce am crezut că e atât de important.

– Te-ai lovit la cap? întrebă el și se dădu în spate să se uite în ochii ei.

Nu părea a fi în stare de șoc, dar erau cam sălbatici.

– Ai băut? Ai condus și pe vremea asta. Nu poți să...

– Nu am băut. M-am gândit la vin și la sex prin telefon, din cadă, dar asta a fost înainte să îmi dau seama că nu făcusem patul și nu îmi pusesem ciorapii în coș, spuse ea și adulmecă. Dar altcineva bea. Whisky? Bei whisky?

– Uneori. E o noapte rece, ninge și... Stai puțin.

– Vezi? Mereu mă iei prin surprindere. Carter bea whisky într-o noapte cu ninsoare, spuse ea și se învârti, întorcându-se apoi la el. Și poate să primească un pumn în față. Cumpără cercei cu diamante și râde cu tatăl lui în bucătărie. Of, mi-aș fi dorit să am aparatul de fotografiat cu mine, să pot să fur acel moment și să ți-l arăt. Mai am nevoie de o șansă ca să pot face asta, când nu sunt plină de emoții și de invidie. Dar mai am ceva pentru tine.

Mac scoase cutia din buzunarul adânc al hainei.

– A treia parte din cadou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai condus până aici, pe viscolul de afară, ca să îmi dai o fotografie? Puteai să te rănești, să faci un accident. Puteai...

– Da, puteam. Astfel de lucruri se întâmplă. Dar nu s-au întâmplat și sunt aici. Deschide-l.

Carter își trecu mâna prin păr.

– Lasă-mă să îți iau haina.

– Pot să mi-o scot și singură. Deschide-l. Uită-te înăuntru, spuse ea și își scoase haina, aruncând-o peste

balustradă. Așa fac eu. Îmi arunc haina pe unde apuc. Nu te superi. S-ar putea ca, într-o zi, să te superi. Și ce? Deschide-l, Carter.

El desfăcu funda și deschise cutia. Ea îi zâmbi, cu obrazul lipit de al lui. Carter își aminti de sărut, de bucuria cu care primise ea cadoul. Căldura de după și fața ei atingând-o pe a lui.

– E minunată.

– Chiar e. Am păstrat și eu una cu sărutul. Nu știai că am făcut poza. E un sărut grozav, o imagine frumoasă. Dar aici... Aici suntem noi. Privind înainte, privind în viitor. În seara asta, după ce am terminat treaba, m-am confruntat cu lucrurile care nu pot fi controlate, care nu pot fi prezise – bune sau rele, fericite sau triste –, și apoi... dulapul. Mi-am amestecat cămășile, iar în dulap era sacoul tău.

– Ah, probabil că l-am pus acolo când...

– Nu contează. Asta e ideea. Nu contează că mama e mama sau că lucrurile nu merg întotdeauna așa cum crezi că ar trebui să meargă. Momentele sunt cele care contează. Eu știu teoria asta mai bine decât oricine, dar nu o aplic niciodată la mine. Nu în cazul meu. Contează cum se simt oamenii, cum interacționează, ce fac când sunt singuri și când sunt împreună. Tot ce contează, indiferent de cât de repede trece momentul, poate tocmai pentru că trece, e că tu ești fluturele albastru.

– Sunt... ce?

– Haideți, domnule profesor. Doctore Maguire. Cunoașteți metaforele, și analogiile, și simbolismul. Ai zburat în viața mea, de fapt, ai aterizat în ea pe neașteptate. Poate chiar miraculos. Așa s-a născut poza. Mi-a luat ceva până să realizez.

– Nu sunt.... Aaa, fotografia. Ziua Nunții, cea pe care ai făcut-o când erai mică.

– Revelații. Am avut una atunci și am avut una în seara asta. Vreau lucrul ăsta, spuse ea și îi luă poza din

mână. Vreau... aici. Se uită în jur și alese un loc pe unul dintre rafturile cu cărți. Vreau asta. Arată bine aici, nu?

Inima lui se făcu mică.

– Da, arată bine acolo.

– Nu oferă nici un fel de garanții. De ce ar trebui să ofere? Nu e o mașină sau un calculator. E viața însăși, și e haotică, și uneori mai cedează. E o promisiune de a încerca. Vreau să îți promit că voi încerca.

Mac se duse înapoi spre el și îi ținu fața între mâini.

– Carter Maguire, te iubesc.

După ce pumnul care-i încorseta pieptul lui Carter îi eliberă inima din strânsoare, își coborî sprâncenele și îi zise:

– Mai spune-o o dată, te rog.

– E prima oară când spun asta cuiva, adică în felul ăsta. Nu știu de ce am crezut că o să fie așa greu. Nu e. Te iubesc. Iubesc ceea ce suntem noi doi. Iubesc ceea ce cred că am putea fi. O să greșesc. Și tu o să greșești, nu ești perfect. O să ne rănim reciproc și o să ne facem să râdem. O să facem dragoste și o să ne certăm. Vreau să ne promitem că vom încerca să nu renunțăm unul la celălalt. Măcar să încercăm.

El își puse buzele pe ale ei. Asta era promisiunea, gândi el. Asta așteptase el. Mackensie era acolo și îl iubea.

– Mă bucur că nu ai făcut patul.

Râsetul ei se opri în buzele lui, înainte ca ea să își lase capul pe spate.

– Asta a fost un element din mai multe care m-au condus către o clipă de claritate absolută. Și aveam nevoie să îți spun. Nu puteam aștepta. Tu ești cel care știe să aștepte.

– A meritat. Uite ce am acum.

– Vreau să îți spun ceva. De Sfântul Valentin – Sfântul Valentin –, când nu a fost un inel în cutie, o parte din mine a fost dezamăgită, și m-am speriat. Acum nu mai sunt speriată.

Ochii lui se întâlniră cu ochii ei și ceea ce văzu acolo îi crescu pulsul.

– Vreau un viitor cu tine, Mackensie.

– Te rog să mă rogi.

Tandru, el își trecu buzele peste fruntea ei.

– Îți iubesc fața și mâinile, spuse el și i le strânse în ale lui, sărutându-i palmele. Felul în care arăți când ții în mână un aparat de fotografiat, sau când stai cocoșată la calculator. Am zeci de imagini, poze și momente cu tine în minte. În inimă. Mai vreau cât pentru o viață. Vrei să fii soția mea?

– Da.

– Da, repetă el și o trase mai aproape, ținând-o strâns. A spus da. Hai să ne căsătorim în iunie.

Ea se retrase din brațele lui.

– În iunie? Dar suntem ocupate. E...

Când el rânji, ea mijii ochii.

– Carter, ești un tip simpatic.

Râzând, își mai puse o dată brațele în jurul ei.

– O să iau prima dată liberă, dacă și tu vrei.

– Rămâne stabilit. Și, vorbind în numele partenerelor mele de afaceri, permiteți-mi să vă spun că Vows este încântată să vă ofere cele mai bune servicii, promițându-vă o nuntă perfectă.

– Te am pe tine. Deja e perfect.

Mac îl ținu în brațe, aproape tot timpul cât se sărutaseră. Apoi, își puse capul pe umărul lui, oftând.

De pe raft, fețele lor din poză zâmbeau către ea. Momentele veneau și plecau, se gândi ea. Iubirea era cea care le lega între ele, pentru a crea viața.

Ea avea parte de iubire.

Parker, Emma. Laurel și Mac sunt prietene din copilărie. După ani întregi în care au improvizat nunți magnifice în curtea din spatele casei, ele lucrează în propria lor companie specializată în organizarea de nunți din Connecticut.

În primul roman al seriei *Cvartetul mireselor*, Nora Roberts aduce în prim-plan povestea lui Mackensie Elliot. Deși implicată într-o afacere care presupune iubiri ca-n povești, Mac nu are deloc încredere în conceptul „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", părinții ei fiind dovada vie că dragostea nu durează la nesfârșit. Întâlnirea cu un profesor de engleză fidel și mult prea previzibil, cu ochelari și pantaloni de tweed și cu un ciudat simț al umorului, îi va schimba viața exact când se așteaptă mai puțin. Cu ajutorul celor trei prietene ale sale, Mac va învăța cum să își creeze propriile momente de fericire.

Povestea celor patru prietene continuă în *Parfumul dragostei*, a doua carte din *Cvartetul mireselor*.

Nora Roberts este primul autor prezent în Galeria Celebrităților înființată de Asociația Scriitorilor de Romane de dragoste din America. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări. Recent, *The New Yorker* a numit-o „scriitorul favorit al Americii".

- Fiecare carte din *Cvartetul mireselor* a intrat direct pe prima poziție în topul *New York Times* al celor mai bine vândute titluri.
- Cărțile Norei Roberts s-au vândut în peste 400 de milioane de exemplare în lumea întreagă.
- Este al treilea autor care a vândut mai mult de 1 milion de cărți în format Kindle.
- De mai bine de 30 de ani, în fiecare minut se vând 27 de cărți ale Norei Roberts.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-271-4
9 786066 002714
Lira